

Nhật Quang Ái Nhân

Contents

Nhật Quang Ái Nhân	2
1. Chương 1: Tận Thế Thẩm Phán.	2
2. Chương 2: Trình Giảo Kim Là Mỹ Nữ.	3
3. Chương 3: Khởi Đầu Mới.	5
4. Chương 4: Trên Chuyến Tàu.	6
5. Chương 5: Trị Bệnh.	8
6. Chương 6: Mới Đến Nam An.	10
7. Chương 7: Bóng Lưng Mỹ Nhân.	12
8. Chương 8: Bạn Cùng Phòng.	14
9. Chương 9: Hắc Bạch Rừng Rậm.	16
10. Chương 10: Ngắm Mỹ Nữ.	19
11. Chương 11: Tứ Đại Vô Lâm Thế Gia.	21
12. Chương 12: Lê Thái Đình.	24
13. Chương 13: Lại Thấy Mỹ Nữ.	26
14. Chương 14: Tài Năng Sơ Hiện.	29
15. Chương 15: Kết Quả Điều Tra.	32
16. Chương 16: Báo Danh Thi Đấu	34
17. Chương 17: Biểu Diễn.	36
18. Chương 18: Xung Đột.	39
19. Chương 19: Gặp Lại Đường Tiêm Tiêm Và Nam Cung Vũ.	41
20. Chương 20: Nghi Vấn.	44
21. Chương 21: Tâm Lý Học.	46
22. Chương 22: Lê Thái Đình Khác Thường.	48
23. Chương 23: Lam Băng Vân.	51
24. Chương 24: Nổi Tiếng.	53
25. Chương 25: Chuẩn Bị Đi Quân Huấn.	55
26. Chương 26: Quân Huấn Khổ Cực.	58
27. Chương 27: Lần Đầu Gặp Trữ Hải Cầm	61
28. Chương 28: Động Thủ	63
29. Chương 29: Bị Khiêu Khích	65
30. Chương 30: La Vi	68
31. Chương 31: Đêm Trung Thu.	70
32. Chương 32: Sát Khí.	73
33. Chương 33: La Vi Nổi Điên.	76
34. Chương 34: Sóng Gió Nam An Thành	78
35. Chương 35: Đệ Chính Là Ngày Mùa Thu.	80
36. Chương 36: Lần Đầu Ngồi Xe Đạp	83
37. Chương 37: Nghiêm Đồng Hứa Hẹn	85
38. Chương 38: Chính Thức Đi Học	88
39. Chương 39: Tân Sinh Viên	91
40. Chương 40: Thập Đại Mỹ Nhân Nam An Thành	93
41. Chương 41: Nhân Vật Thần Bí.	96

42. Chương 42: Thì Ra Là Người.	99
43. Chương 43: Tranh Giành Người Đẹp	103
44. Chương 44: Tiên Nữ Giáng Phàm	107
45. Chương 45: Diên Cuồng Tưởng Niệm	111
46. Chương 46: Mỹ Nhân Ước Hẹn	115
47. Chương 47: Đau Khổ Lê Thái Dĩnh	119

Nhật Quang Ái Nhân

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Nhật Quang Ái Nhân của tác giả Thiên Nhai Chi Dực trên trang đọc truyện online

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-quang-ai-nhan>

1. Chương 1: Tận Thế Thẩm Phán.

a Quang...a Quangta vĩnh viễn yêu người...Vĩnh viễn...Ta đi rồi, bảo trọng'

“tỷ tỷ ”Dương Quang ngồi mạnh xuống san nhà lạnh như băng, lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Mơ sao, lại mơ thấy tỷ tỷ “Người tỉnh?” Một giọng nữ không có tình cảm bên cạnh Dương Quang vang lên, đưa hắn về sự thật, Dương Quang đánh giá một chút bốn phía. Vẫn là căn hầm lạnh lẽo kia.

“Người vì cái gì phải cứu ta”.

Dương Quang quay đầu nhìn qua một nữ nhân nằm nghiêng người ở bên cạnh hắn. Mái tóc màu lam nhạt suôn dài, một đôi mắt băng lãnh nhìn không ra tình cảm, lộ ra khuôn mặt không tính tình xảo nhưng lại đẹp lạ thường. Nàng tên là Trữ Tịch, nói ra không một người biết. Nhưng nói đến ngoại hiệu “Ám ảnh thiên sứ” của nàng, thì đó là cơn ác mộng của nhiều người. Nàng dẫn dắt ám ảnh tổ, thuộc một tổ chức sát thủ thần bí, bách chiến bách thắng, không có nhiệm vụ nào là không hoàn thành. Nhưng nhiệm vụ lần này lại thất bại, duy nhất một lần thất bại.

Nếu không phải Dương Quang cứu được nàng, đoán chừng thất bại duy nhất này của đời nàng, không chỉ tước đoạt đi mạng sống, có thể còn cho nàng muốn sống không được, chết cũng chẳng xong...

“Bởi vì người là một mỹ nữ. ”

Dương Quang lặng nhìn nàng cười cười, “Lý do này đủ sao? ”Dương Quang cười rộ lên khiến cho người đối diện hắn một loại cảm giác ôn hòa mà thân thiết, thậm chí, còn có một chút ngây ngốc thập phần đáng yêu. “Thật sự khó mà tin được, thần bí, xảo hoạt, lãnh khốc tàn ác, sát thủ xếp thứ 2 trong bảng bài danh sát thủ, ‘Tận Thế Thẩm Phán’ còn có bộ mặt khác như vậy. ”Trữ Tịch nhìn chằm chằm Dương Quang một hồi, sau đó lại nhìn lướt qua chính mình gần như trần trụi trên người bao trùm lấy một kiện màu đen áo khoác bằng da. Dương Quang con mắt không đổi hướng nhìn chằm chằm vào một nơi, thì thầm nói: ” ‘Tận Thế Thẩm Phán’ sao? Qua ngày hôm nay, có lẽ tựu không còn có người này rồi...”

“Người muốn đi sao? ” Trữ Tịch chứng kiến Dương Quang bỗng nhiên đứng lên, bất giác hỏi. Trong thanh âm lại thiếu đi một tia lạnh như băng, nhìn xem Dương Quang ánh mắt cũng nhiều ít chính cô ta đều không biết rõ. Dương Quang bỗng nhiên một tay kéo lấy y phục che kín trên người Trữ Tịch —— vốn chính là hấn tối qua đắp lên trên người nàng. Lộ làm ra một bộ thực (quen thuộc) được muốn nhỏ ra mặt đến gợi cảm đáng người. Bởi vì tối hôm qua kịch liệt đánh nhau, hiện tại trên người nàng còn sót lại quần áo rách rưới cho nên toàn bộ không đủ để che dấu những bộ vị trên người :thân thể da thịt, bộ ngực ngồn ngộn trắng noãn như tuyết, eo thon bụng phẳng, hai đùi dài mượt thướt tha còn có đôi chân ngà nuột nà như ngọc thoáng một phát hiện ra trong không khí. Dù cho quần áo tả tơi, lại khiến cho nam nhân hăm sâu con mắt không thể dứt ra nổi. Trữ Tịch hoàn toàn thật không ngờ Dương Quang sẽ dùng chiêu thức ấy, xuất phát từ bản năng kinh kêu một tiếng, hai tay thu lại ôm lấy ngực, cặp đùi đẹp cũng co lại...che đi phần hạ thân, lộ ra 2 bên bờ mông mê người. Dương Quang chậm rãi móc ra từ bên trong y phục một chiếc hộp nhỏ, nhìn thoáng qua nàng lúc này có bộ dạng hoảng hốt, mới đem y phục trong tay ném trả lại lên trên người nàng.

“Người chỉ là 1 cô gái, cần gì phải dẫn thân vào thế giới sát thủ bất cận nhân tình này. ” Trữ Tịch hoàn toàn hiểu ý của Dương Quang, thế nhưng mà...

“Con đường này là tự bản thân ta lựa chọn, ta sẽ không phản bội hấn...”. Trữ Tịch nhẹ nhàng nói, trong mắt cũng lộ ra một tia mềm yếu, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời nàng lộ ra vẻ mặt này trước mặt người khác. Đáng tiếc Dương Quang không có chứng kiến, hấn nói xong câu nói kia cùng thời điểm cũng xoay người hướng phía cửa bước tới.

“Chúng ta còn có thể gặp mặt sao? Người... Có thể hay không nói cho ta biết tên của người? ” Trữ Tịch nhìn Dương Quang đang muốn rời đi, cuối cùng nhịn không được hỏi tới. Dương Quang thân thể dừng một chút, lại không có trả lời câu hỏi của nàng.

“Thương thế của người ta đã chữa cho tốt, bất quá còn không thích hợp động thủ, ta ra ngoài đánh lạc hướng bọn chúng, người đợi ở đây một hồi hăng đi. ”

Trữ Tịch còn định nói thêm, lại phát hiện Dương Quang đã vô tung vô ảnh.”Thành thủ lãnh lớn nhất hắc bang New York đêm qua tại biệt thự của mình bị sát thủ giết chết, nghe nói bên trong trung tâm biệt thự có hệ thống an ninh được điều khiển bằng siêu máy tính trí tuệ nhân tạo tiên tiến nhất, cho dù là phi đạn cũng rất khó công phá phòng thủ, thật không ngờ lại bị một sát thủ đơn giản lấy đầu trên cổ người, còn có thể toàn thân trở ra.

Hiện tại toàn bộ Thành NewYork(*) nhân viên cảnh vụ toàn bộ xuất động, chính là vì phòng ngừa việc này sinh ra phản ứng dây chuyền, cho tới bây giờ, Thành New York cũng không phát sinh đại quy mô rối loạn. Đây là Hệ thống truyền hình thông tin Liên Bang, thỉnh tiếp tục chú ý theo dõi thông tin.

“Tiếng bản tin đem Dương Quang tỉnh lại, hấn thật sâu thổ ra một ngụm khí. Hai năm rồi, từ khi bản thân ở thời khắc cực độ phẫn nộ đã lĩnh ngộ băng hỏa quyết, trong thân thể vẫn có một cỗ sát khí đang không ngừng tàn sát bữa bãi, không chỉ có thân thể chịu đủ tra tấn, cảm xúc cũng sẽ cuồng loạn nổi giận, chỉ có thông qua phóng thích sát khí, chậm rãi đem cỗ sát khí kia hư thoát đi. Vì vậy, hấn đã trở thành một đỉnh cấp sát thủ. ”Tận Thế Thẩm Phán”, sát thủ bài danh thứ hai thế giới, xuất đạo đến nay chưa từng thất thủ. Không ai biết diện mục thật của hấn, thần bí, lãnh khốc, giáo hoạt là giới sát thủ đối với hấn đánh giá. Nhưng mà ai có thể nghĩ đến tối hôm qua đơn giản giết chết một cái hắc đạo Cự Đầu vương bài sát thủ, chẳng qua chỉ là 1 học sinh cấp 3 bình thường sắp thi Đại Học! Lúc này, Dương Quang rời khỏi căn phòng nhỏ mình đang thuê, lưng đeo cặp, đạp xe vào thành phố.

(*): Sẽ giải thích trong chương 3

2. Chương 2: Trình Giảo Kim Là Mỹ Nữ.

Trời xanh thật xanh, mây trắng thật trắng. Nguyên một đám khoái hoạt cười vui chạy vào sân trường học sinh cấp 3 sẽ không biết người này bề ngoài giống như hiền lành, sau lưng lại ẩn chứa biết bao nhiêu bí mật kinh người.

“Này nhóc, đang nhìn em nào mà hồn phiêu phách lạc vậy? ”

Ngồi ở trên bàn học Dương Quang đem ánh mắt theo ngoài cửa sổ thu hồi, thờ ơ nhìn tới 2 người bạn học đang xuất hiện trước mặt mình.

“Mẹ nó đừng dùng ánh mắt đáng thương nhìn ta, giống như đàn bà. Tiền có mang đến không! ? Ngày hôm qua ta đã nhắc nhở qua người rồi ah! ”

Hai người kia là lưu manh vùng này, không biết làm sao lại vào được trường cấp 3. Bọn hần tại thời trung học cũng có lý tưởng hoài bão của mình, bất quá lại nhận ra trí não có chút yếu kém, không có khả năng thi đậu đại học như những bạn đồng học khác, bọn hần bắt đầu thay đổi lý tưởng trở lên gần gũi và hiện thực hơn là trở thành lưu manh thời đại mới! Cho nên bắt đầu thu phí bảo hộ các bạn đồng học. Bạn học cùng lớp trừ những thành phần răn mặt và có chút bối cảnh thì những người hiền lành đều bị chúng thu phí, bất quá Dương Quang một học sinh mới chuyển đến, bọn hần tự nhiên sẽ không tới can thiệp vào, mỗi người đều giả bộ bày ra bộ dáng nghiêm túc cúi đầu xuống chăm chú đọc sách. Đương nhiên, là vì không có chỗ tốt gì! Nếu như đối tượng bị hại là mỹ nữ, ít nhất có thể lưu tiếng anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng này... Dương Quang thu hồi ánh mắt xa xăm nhìn bên ngoài cửa sổ, cứ như vậy ngược nhìn gương mặt 2 người.

“Đừng có giả ngu! Lập tức lấy tiền ra, nếu không bị đánh đấy. ”

Tên béo trong hai tên trong giọng nói chứa đầy mùi vị hăm dọa, đồng thời còn duỗi ra nắm đấm béo mồm mồm dùng để gia tăng khí thế. Hai tên du côn lớp học lúc đầu còn e ngại với vóc dáng to cao vạm vỡ của Dương Quang mà không dám động chạm tới, bất quá về sau chứng kiến bộ dáng cả ngày cười ngây ngô của Dương Quang, chỉ kém trên mặt viết lời mời gọi cho người khác đến bắt nạt, làm sao có thể buông tha cơ hội này? Hai người bọn chúng cho rằng đây chính là mớ đến miệng mèo, lại không ngờ người trong cuộc chưa lên tiếng, giữa đường lại xuất hiện ra 1 Trình Giảo Kim.

“Đừng tay! Hai người các người có xấu hổ hay không nha, khi dễ bạn cùng lớp! Có giỏi thì ra ngoài xã hội so với lũ bất hảo xem nắm đấm ai cứng! ? ”

Dương Quang đối với sự xuất hiện của 1 Trình Giảo Kim thật sự bất đắc dĩ, nhưng mà càng ngoài ý muốn Trình Giảo Kim lại là 1 tiểu mỹ nữ.

“Lâm Dương Tử! Người có ý tứ gì! Muốn ra mặt thay cho hần? ”

“Chính là ý ta đó! ? Có bản lĩnh chúng ta cùng một chỗ náo nhiệt cho giáo viên đến xem xem! ”

Lâm Dương Tử là trường học hoa hậu giảng đường, những người ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng cũng không ít, hơn nữa trong nhà còn có chút bối cảnh, lúc này chống nạnh trừng mắt nói ra một phen, lại vẫn có chút uy thế. Hai người lúc bình thường biến hiện hung ác, bất quá đối với Lâm Dương Tử cũng không dám quá nóng nảy, không nói nàng là tiểu mỹ nhân, người ngưỡng mộ nàng chỉ cần nhỏ nước bọt cũng đủ khiến bọn chúng chết chìm... Cho nên lưỡng ngốc lựa chọn sáng suốt buông tay, đi ra phòng học với nét mặt xám xịt, trước khi đi vẫn không quên lưu lại ba chữ: “Nu, pogodi! ”. Để ọi người trong lớp có cảm giác bọn chúng nhiệm nặng phim hoạt hình(Hãy đợi đấy)

“Dương Quang, người đến tốt cùng có phải là nam nhân không? Vóc dáng to lớn như vậy mà để cho bọn chúng khi dễ cũng không dám ho he 1 tiếng! ”

Lâm Dương Tử trong thanh âm có một chút khinh bỉ. Dương Quang lại đối với nàng nở nụ cười khoe hàm răng trắng nõn đều tăm tắp và nói: “Cảm ơn. ”

Lâm Dương Tử : “...” “Ai... Thật sự là thua người rồi. ” Lâm Dương Tử thở dài, lắc đầu đi trở về chỗ ngồi của mình. Sự việc xảy ra cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến tâm tình khoái trá của Dương Quang. Hần hiện tại phi thường vui vẻ, nụ cười trên mặt càng phát ra có chút chói mắt, một ít nữ sinh liếc trộm hần có một ít choáng váng. Sau khi tan học, Dương Quang theo thường lệ ở lại phòng học xem bài vở một hồi lâu mới ly khai trường học, tuy nhiên hần rất có lòng tin, nhưng là mộng tưởng của tỷ tỷ, hần không thể không cẩn thận nỗ lực... Xuyên qua trường học đằng sau thao trường, thông thường khi tan học hiếm khi có người lui tới khu rừng nhỏ này. Bởi thế Dương Quang gần đây đều ưa thích chậm rãi tản bộ đến, chỉ là bởi vì tại đây đầy đủ yên tĩnh mà thôi. Nhưng hôm nay lại hết lần này tới lần khác có người muốn cùng hần gây khó dễ.

“Các người dám xằng bậy, ta sẽ la lên đó! ”

“Hắc hắc, gọi ai! Người có hét vỡ cuống họng ra thì cũng chẳng ai hay biết.”

Thanh âm hoàn toàn hiển lộ sắc lang thú tính...Bất quá kể tiếp tình tiết phát triển lại ra ngoài ý định nhanh chóng, theo thanh âm bên trên để phán đoán,hai tên sắc lang còn có sắc tâm, lời nói đều không muốn dài dòng, chỉ 1 đôi câu là nhào tới. Dương Quang tới đúng lúc, nhìn lại thì ra là Lâm Dương Tử và 2 tên bạn học cùng lớp xin đầu tiên bảo kê ban sáng.

3. Chương 3: Khởi Đầu Mới.

Đúng là 2 tên gốc chính hiệu, hai nam nhân to cao lực lưỡng mất cả buổi mà không khống chế nổi một cô gái yếu ớt: bội phục. Dương Quang có chút nhịn không được nói: “Hai vị, có chút suy nghĩ được không, ở cái địa phương này làm việc đó không thấy quá mất mặt sao? ”

Lúc này mới phát hiện bên cạnh có người ,hai người sợ hãi kêu lên một cái, vừa định bỏ chạy thì phát hiện ra chính là tên tiểu tử buổi sáng.

Vì vậy 2 người chậm rãi dừng bước chân, nhìn Dương Quang hắc hắc cười không ngừng.

“Vốn còn muốn trước tiên đem con tiện nhân xen vào chuyện người khác xử lý, hai ngày nữa lại tìm người, thật không ngờ người ngược lại thật sự là tự giác đưa tới cửa. ”

Lâm Dương Tử vốn tưởng có người đến còn cho là mình được cứu rồi, thật không ngờ lại là Dương Quang! Lòng lập tức trầm xuống.

“Ta cũng không rảnh nói nhảm với các người, hai diễn viên phụ các người diễn vậy là đủ, có thể nghỉ ngơi được rồi đấy. ”

Ngay tại lúc Lâm Dương Tử lòng bắt đầu chìm xuống, Dương Quang đã phát động ra thế công.

Kỳ thật cũng chẳng phải đao to búa lớn gì cả, Dương Quang đơn giản chỉ vỗ vào gáy hai tên gốc mỗi tên 1 cái, hai tên gốc còn chưa kịp rõ ý đồ của đao diễn liền trực tiếp rời khỏi sân khấu.

Lâm Dương Tử không thể tưởng tượng nổi nhìn Dương Quang ra tay, thân mình thon dài run nhẹ lên vì hâm mộ, cứ như vậy nhẹ nhàng đánh gục hai người. Mà hai người này buổi sáng hôm nay vẫn còn chỉ vào cái mũi của hắn giống như chỉ đồ vật.

Cho dù bọn chúng yếu như nào đi nữa, cái này, cái này chẳng phải quá nhanh rồi sao..

Bất quá Dương Quang cũng không có cho nàng cơ hội hỏi ra nghi vấn trong lòng, chỉ chờ nàng một bóng lưng cao lớn mà thôi, mà bóng lưng cùng với hai tay giống như lời đao xuất vỏ, một mực khắc sâu ở trong lòng thiếu nữ .

Trên một ngọn núi nhỏ, có một người đứng trước mộ bia, chính là Dương Quang đứng nghiêm như tượng.

“Tỷ tỷ, ta thành công rồi! ” Dương Quang giọng nói có chút mờ mịt, “Ta không chỉ có xua tán đi chân khí phức tạp trong cơ thể, hơn nữa, ta đã thi đậu đại học Nam An số một, tỷ có mừng cho ta không? ”

Dương Quang nhẹ nhàng giơ lên hai tay của mình, đó là một đôi tay dài nhọn hoàn mỹ, dù cho không động, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy nó linh động.

“Hai năm rồi, vì tiêu trừ trong cơ thể bạo ngược chân khí, hai năm qua hai tay của ta đã dính đầy máu tươi. Tuy nhiên, những người bị ta giết đều là những kẻ đáng chết hàng ngàn vạn lần ”

“Hiện tại ta rất cực có thể không cần sống như vậy nữa ”

“Nếu như, tỷ tỷ người vẫn còn sống, người sẽ tha thứ ta sao? Người còn có thể giống như trước thương ta sao? ”

...

Gió núi đem quần áo của hắn thổi lay động.

Gió bắt đầu thổi mạnh... Dương Quang cứ như vậy lặng người đứng đó 6 canh giờ.

“Tỷ tỷ, chúng ta khả năng phải có một đoạn thời gian rất dài không thể gặp mặt. ”

Hắn ngẩng đầu sâu hít thật sâu một hơi không khí tươi mát trong núi

“Đại học Nam An, là nơi tỷ muốn đến. Ta rất cực có thể hoàn thành di nguyện của người. ”

Những cây tùng bên cạnh mộ bia theo gió thổi lung lay.

Dương Quang lộ hàm răng trắng đều, sáng sủa cười cười.

“Ta biết rõ ngươi lại lo lắng cho ta rồi. Tỷ tỷ, ta không còn là tiểu hài tử vì một câu nói đập vỡ thủy tinh trên cửa sổ nữa rồi. Ngươi yên tâm, Đại học Nam An, chính là khởi đầu mới của ta! ”

“Theo hướng đoàn tàu đi Nam An, hành khách nắm chắc thời gian kiểm phiếu rồi lên xe ”

Trong nhà ga xuất hiện những giọng nữ thông báo ngọt ngào, rất nhiều người vội vàng vàng cầm lấy hành lý, xuất sức lực yếu ớt mà bắt đầu lên lối tiến lên phía trước...

“Tu..u” một tiếng còi tàu hú dài, đoàn tàu Cực Quang hướng thẳng thành phố Nam An mà lăn bánh.

Hiện tại toàn bộ trên địa cầu nguyên lai quốc gia đã tiến hành phân chia lại, hình thành một Liên Bang mới, dùng bảy lục địa để phân chia bảy khu hành chính mới.

Bởi vì lịch sử còn sót lại vấn đề, từng lục địa quan hệ hữu hảo, lại bảo trì khoảng cách nhất định, mà từng tộc người đã không có ngăn cách, lại như cũ duy trì thói quen quần cư.

Châu Á chỗ của người da vàng.

Châu Á tuy không phải là nơi kinh tế phát triển nhanh nhất, nhưng một số nơi ở châu á nổi tiếng thế giới là trung tâm kinh tế chính trị văn hóa, ảnh hưởng to lớn đối với thế giới.

Những nơi tiên tiến phát đạt nhất, quy mô khá lớn đều được xưng là “Thành ”, tỷ như Thiên Phủ thành, Hàn Thành các loại..., xuống một cấp gọi “Thành phố ”, sau đó tự là huyện, trấn các loại.

Mà thành phố Nam An chính là trung tâm kinh tế văn hóa nổi tiếng thế giới.

4. Chương 4: Trên Chuyến Tàu.

“Đoàn tàu còn nửa giờ nữa đến thành phố Nam An, mời quý khách chuẩn bị xuống xe ” .

Giọng ngọt ngào của nhân viên tàu làm cho nhiều người ngả trái, ngã phải đứng thẳng dậy... đoàn tàu đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào, nhốn nhác.

Trong không gian hỗn loạn nơi đoàn tàu, có hai người ngồi cùng nhau yên lặng không nhúc nhích. Tại đây hai người im lặng ở bên trong, ngồi gần lối đi ra chính là một người to lớn mập mạp, bụng phình ngấn mỡ, nếu không nhìn vào cái “đầu heo” của hắn, người ta nhất định tưởng rằng hắn là một phụ nữ mang thai mười tháng, xem xét đầu heo mà nói sẽ giết mình nguyên lai không khác đao phủ ở các phim cổ trang trên truyền hình.

Lúc này khoe miệng tên “đầu heo” không biết đang chảy ra dầu hay nước dãi...

Tên ngồi cạnh hắn, gần hướng với phía cửa sổ, là một người trẻ tuổi khoảng hai mươi, sở hữu mái tóc ngắn và gương mặt tuấn tú, lúc này đang chuyên chú nhìn cây cối không ngừng lui về sau bên ngoài cửa sổ, rất là yên tĩnh.

Bất quá hắn yên tĩnh không tại ở hắn yên tĩnh, mà hắn như vậy là vì có đầu heo yên tĩnh bên cạnh.

Đột nhiên không biết hắn nghĩ tới điều gì, tròng mắt hơi híp, khoe miệng hướng nhếch lên, cứ như vậy tự đắc nở nụ cười

Hắn cười thời điểm tuy con mắt nheo lại, nhưng là do mắt to, cũng không có biến thành một đường khe hở, khoe mắt hai bên hướng xuống, cùng khoe miệng hướng lên uốn lượn, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, hơn nữa một đường cong lông mày cong cùng con mắt , mũi cao thẳng, làm cho

khôn mặt bình thường giống như đang cười, ánh mặt trời chiếu rọi gương mặt anh tuần đang hé nở nụ cười, lộ ra một điểm ngốc ngu ngốc một cách đáng yêu.

Đột nhiên một hồi tiếng động lớn truyền đến, theo hướng âm thanh truyền lại, tại ở gần nơi cửa xe của đoàn tàu, nhiều người tạo thành vòng tròn vây quanh một người, còn có người không ngừng hướng chỗ ấy tới gần.

Người trẻ tuổi hiển nhiên là không thích tiếng động huyền ảo, nhưng chưa kịp quay đầu lại, một giọng nữ co về lo lắng trong đám đông vang lên .

“Nơi này có bác sĩ không vậy? Nhanh cứu ba của tôi! ”

Trong thanh âm tuy tràn đầy lo lắng, nhưng rất êm tai. Không phải thanh thúy như chim hoàng oanh gáy êm tai, sự khác biệt, thanh âm còn thoáng có chút trung tính, nhưng tuyệt đối dễ nghe, giống như một khúc nhạc jazz tươi mát.

“Nhường đường, xin mọi người nhường một chút, ta là bác sĩ. ” một người trung niên mặc âu phục dốc sức liều mạng hướng trong đám người lách vào, hô xong lời nói còn nhin không được nói thầm: “Tụ tập một đồng người nơi đây chỉ vì thấy mỹ nữ, rốt cuộc là cứu người hay là đến hại người đây...”

Nghe được là bác sĩ, đám người cuối cùng tránh sang một bên.

Cũng khó trách hẳn nói thầm như vậy, chính như theo lời hẳn nói, chính giữa đám người đang loay hoay là một mỹ nữ tuyệt sắc

Cô gái cao tầm 1.7m, tuy thân hình cân xứng nhưng bởi cao nên chính thể nhìn về phía trên lại có vẻ nhỏ. Tướng mạo thanh tú , ngũ quan xem ra mặc dù không có gì nổi bật nhưng lại rất hồn nhiên.

Nhưng mà lần đầu tiên nhìn sang, bất kể là ai, trước hết chú ý nhất tuyệt đối không phải bộ phận nào khác, mà chính là cặp đùi thon dài tuyệt đẹp.

Toàn thân bộ phận nhấp nhô , chỗ thiếu hụt duy nhất trên thân là hơi gầy một chút, hơn nữa nàng lại ăn mặc một bộ quần áo giản dị, có lẽ vì nguyên nhân ngồi ở phía trước nên không gây chú ý của đám đông

Thấy có người tự xưng là bác sĩ,đôi mắt của cô gái bỗng dưng sang ngời: “Bác sĩ, mau nhìn xem ba của tôi, người không biết xảy ra chuyện gì tự nhiên té xỉu. ”

Chứng kiến vẻ đẹp của cô gái, bác sĩ có chút ngây ngốc.

Tranh thủ thời gian lay người tỉnh lại, bác sĩ đi đến gần người té xỉu trên mặt đất, bắt đầu xem xét bệnh tình của hẳn.

Tuy vội vã chạy tới, nhưng động tác chuẩn đoán bệnh lại nhanh mà ổn định, dễ dàng nhìn ra người đó có kinh nghiệm rất phong phú, trình độ chuyên môn vững vàng với tư cách là 1 bác sĩ.

“Là xuất huyết bên trong, cụ thể nguyên nhân không biết, tôi đã dùng thủ pháp khiến cho bộ phận xuất huyết chậm lại, có thể tạm thời ức chế thoáng một phát, bất quá rất nguy hiểm nếu đưa đến bệnh viện không kịp. ”

Bác sĩ ăn ngay nói thật, cũng không cần dài dòng.

Cô gái nghe xong lời này cũng có chút phát mộng: “Bây giờ còn ít nhất 20 phút đồng hồ mới đến trạm, từ đó lại đến bệnh viện, sao có thể được...”

“Bác sĩ! Tiền tuyệt đối không là vấn đề, tôi van ông tranh thủ thời gian cứu ba của tôi được không! ? ”

Nàng cho rằng bác sĩ không phải không có thể cứu, mà là sợ nàng không trả tiền nổi.

Bác sĩ minh bạch ý của nàng, lắc đầu thở dài nói: “Không phải tôi không muốn giúp, tại đây không có thuốc chữa bệnh, tôi căn bản không có cách nào a. ”

Cô gái bình tĩnh nhìn bác sĩ, xác định hẳn là thật không có biện pháp, hung ác cắn răng một cái, muốn hướng đầu xe chạy tới.

“Chạy đi đâu? Hiện tại quan trọng là ... Xem thật kỹ người bệnh! ”

Bác sĩ thấy nàng muốn rời đi, tranh thủ thời gian kéo lại.

“Tôi đi tìm nhân viên, nhìn xem có thể hay không giúp tôi tìm qua một phát. Có lẽ có bác sĩ mang thuốc cũng không chừng. ”

Bác sĩ rất bội phục cô bé này, trong tình huống đó không chỉ có không khóc, còn có thể nhanh như vậy bình tĩnh nghĩ biện pháp.

“Tốt! Cô đi đi, tôi sẽ giúp cô chiếu cố người bệnh. ”

Cô gái lời cảm ơn còn chưa nói, đã tranh thủ cố thoát ra khỏi đám người đang xem náo nhiệt.

Bỗng nhiên một cái lộ ra một thanh âm ôn thuận chậm rãi truyền vào lỗ tai mọi người.

“Để cho ta thử xem. ”

Dù trong lòng đang nóng như lửa đốt nhưng khi nghe thanh âm này, nội tâm giống như bị thi triển ma pháp, không khỏi bình tĩnh lên rất nhiều. Cô gái cũng đã ngừng lại.

Một người trẻ tuổi cao lớn đã đứng tại trong đám người chỉ chút, làm cho người ta thật sự không rõ ràng với vóc dáng cao lớn của hắn đến tột cùng là như thế nào bất động thanh sắc từ ngoài lách vào.

Người ngoài vòng tròn thấy người này đi vào trong lòng thấy khó chịu! Hắn như thế nào đi vào dễ dàng như vậy, mấy người chúng ta thân thể cũng là nhỏ bé hơn người nhưng cũng không thể chen vào!

Người trẻ tuổi đúng là vừa rồi cùng đầu heo ngồi yên tĩnh một chỗ. Hắn chứng kiến nữ cô gái kiên cường cũng có chút bội phục.

Hắn mang trên gương mặt mỉm cười thản nhiên, con mắt bởi vì cười mà hơi hí đi một tí..., nhưng vẫn có thể thấy được đôi mắt rất trong , giống như phản chiếu lấy ánh nắng màu xanh nước biển.

Khuôn mặt tươi cười có chút ngu ngốc , ngu ngốc một cách đáng yêu, vì thế lại cho người ta thấy khuôn mặt có chút non nớt, phối hợp ánh mắt trong suốt, lại hết lần này tới lần khác làm cho người ta có một loại cảm giác thân thiết , làm cho người khác tin tưởng

Một thân đơn giản quần áo, sạch sẽ vừa vặn, không chỉ không có ảnh hưởng khí chất của hắn, ngược lại càng khắc thêm sâu sắc cảm giác thân thiết.

“Là anh? ”

Cô gái vô ý thức cũng cảm giác cần phải tin tưởng hắn, cho nên nàng hỏi ngữ khí không phải hoài nghi, mà là tràn ngập hi vọng.

5. Chương 5: Trị Bệnh.

Người trẻ tuổi không có trả lời, trực tiếp đi đến bên người bệnh, tay phải vừa động, một cây kim vàng xuất hiện trên tay

Tay của hắn cực nhanh, trong nháy mắt liền đem cây kim châm đâm vào các huyệt vị trên người bệnh, tại thân kim châm vẫn còn lắc lư, lại nhanh chóng một ngón tay điểm lên huyệt Thiên Trung ở trước ngực.

Người bệnh bỗng nhiên chấn động đến run rẩy, khiến cho khuôn mặt bác sĩ biến sắc, nghĩ thầm thủ pháp lung tung như vậy làm sao mà châm được? Chỉ sợ lại chữa lợn lành thành lợn què .

Bác sĩ vừa định lên tiếng ngăn cản, đã thấy người thanh niên trẻ trầm mặc suy nghĩ, hai tay như đang múa ở huyệt Thần Khuyết, huyệt Khí Hải, Quan Nguyên huyệt, Chung Cực huyệt, cùng huyệt Khúc Cốt trên người bệnh đều cắm lên một cây kim châm dài nhỏ. Đồng thời ngón tay hắn nhanh chóng tại đầu mỗi một cây châm ngắt thoáng một phát, mỗi lần chạm vào đưa ra một ít nội lực.

Tất cả động tác liên tục, mọi người chỉ cảm thấy đôi tay đẹp kia như đang nhảy múa, những chiếc kim châm cắm ở trên người bệnh, về sau vừa giống như ma pháp, tay đặt trên người bệnh di chuyển một vòng, toàn bộ kim châm trước mắt mọi người biến mất không còn tăm hơi, giống như chưa từng có xuất hiện qua

Một thanh âm vang lên.

Đã tới Thành phố Nam An. Người vây xem phần lớn không nhìn thấy được ,tự nhiên không biết hẳn đang làm gì, nhìn xem đều thập phần nghi hoặc, nếu không còn có một người bệnh nằm trên mặt đất không chết không sống đây, bọn hắn còn tưởng rằng tiểu tử này dung ma pháp mê hoặc mỹ nữ này.

Bất quá thầy thuốc kia lại bất đồng, hẳn hiển nhiên là biết được.

Trợn mắt há hốc mồm xem người trẻ tuổi biểu diễn, trong nội tâm tự nghĩ : chẳng nhẽ là sử dụng nội công châm cứu như trong truyền thuyết? Đây chính là kỹ thuật đã thất truyền mấy trăm năm.

Phải biết rằng hiện tại mặc dù có rất nhiều võ lâm thế gia cùng một ít võ công cao thủ danh gia bên trong , tuy nhiên nội công vẫn tồn tại như một sự huyền diệu, sử dụng nội công phối hợp với phương pháp châm cứu trị liệu điều này hẳn chưa từng nghe qua.

“Máu, khoe miệng chảy máu! Rốt cuộc ngươi đã làm gì trên thân thể ba ta! ? ”

Chỉ thấy người bệnh một hồi run rẩy, khoe miệng chảy ra một ít huyết dịch đen nhánh, cô gái vừa sợ vừa giận, một phát bắt được bả vai người trẻ tuổi , muốn lôi hắn đi, không nghĩ tới dùng sức kéo một phát lại không chút sức mẻ, thật giống như kéo một toà núi.

Chẳng lẽ mình nghĩ lầm rồi? Bác sĩ vừa định thò tay đi dò xét người bệnh, người bệnh khoe miệng tơ máu đã ngừng chảy ra, hơn nữa thân thể cũng không giống như vừa rồi bởi vì thống khổ mà run rẩy.

Người sáng suốt xem xét đã biết rõ, người trẻ tuổi kia điều trị hữu hiệu, ít nhất cũng đem bệnh tình người bệnh khống chế xuống. Cô gái đối với hành động của mình rất là hổ thẹn, cuống quýt định xin lỗi người thanh niên trước mắt mình.

Người vây xem lập tức giải tán, bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị xuống xe.

Người trẻ tuổi ngăn cản cô gái xin lỗi cùng với nói lời cảm tạ, cười dãn dò nàng hiện tại tuy vấn đề không lớn, nhưng vẫn phải đến bệnh viện tiến hành khôi phục trị liệu, quá trình di chuyển tránh kinh động người bệnh.

Cô gái gật đầu, giống như gà con mổ thóc.

Chợt thấy phụ thân mở mắt, nàng mừng rỡ như điên, lôi kéo tay phụ thân nói: “Ba, ngươi đến cùng xảy ra chuyện gì, thực làm ta sợ muốn chết, nếu không phải vị tiên sinh này, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ rồi. Còn không mau cảm ơn người ta! Đúng rồi, còn không có thỉnh giáo người tên gì... Ồ? Người đâu? ”

Cô gái quay đầu trở lại, lại phát hiện người trẻ tuổi kia sớm đã rời đi.

”Cô gái một hồi ảo não, làm sao đã vậy mà rời đi? Đến tên tuổi cũng không hề hay biết!

Nhớ tới vừa rồi nụ cười sáng lạn ấy so sánh với mình còn đẹp hơn, bàn tay với những ngón tay dài thon nhọn, nàng cảm giác về sau nhất định còn cơ hội gặp lại người ấy...

Lúc này người trẻ tuổi kia đã cầm hành lý đi xuống xe.

“Chàng trai trẻ, chờ ta với. ”

Người trẻ tuổi quay đầu lại kỳ quái nhìn người đi tới, hỏi: “Gọi ta phải không? ”

“Đúng đúng. Ta chính là người bác sĩ vừa rồi, ta chỉ là muốn tới hỏi ngươi một việc. ”

Bác sĩ vừa nói, một bên cùng người trẻ tuổi xuống xe.

“Ah, trước tự giới thiệu, ta họ Tần, gọi Tần Phụng Tiên, là phó viện trưởng bệnh viện Đào Nguyên thành phố Nam An, không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào? ”

Hắn câu hỏi đồng thời còn đưa danh thiếp qua.

Người trẻ tuổi nhận lấy cười cười: “Rất hân hạnh được biết ngươi, bác sĩ Tần. Không biết bác sĩ Tần có chuyện gì muốn hỏi? ”

“Ah, việc này, thứ lỗi cho ta mạo muội, ta có thể hỏi người phương pháp người vừa sử dụng để châm cứu chính là nội công? ”

Tần Phụng Tiên hỏi rất cẩn thận, hẳn sợ đây chính là phương pháp bất truyền, dù sao loại này phương pháp đã thất truyền mấy trăm năm rồi, mấy trăm năm trước nghe nói tuy có phương pháp như vậy, nhưng cũng chỉ là có thuốc dẫn tốt, nói đến thần kỳ, phải ngược dòng tìm hiểu hơn một nghìn năm trước, hơn nữa cái kia vẫn chỉ là truyền thuyết, không biết có phải là sự thật không nữa.

Nhưng mà người trẻ tuổi lại trả lời vô cùng dứt khoát: “Đúng vậy. ”

6. Chương 6: Mới Đến Nam An.

Tần Phụng Tiên nghe xong vui vẻ, vừa định hỏi lại, thì người trẻ tuổi nhìn qua hướng khác: “bác sĩ Tần, người đón ta đã đến, có cơ hội lại trò chuyện a. ”

Nói xong cũng cất bước hướng trong đám người đi đến.

Tần Phụng Tiên nhìn theo bóng lưng của hắn đi xa, vội la lên: “Ai, tiểu huynh đệ, ta còn không biết tên của người đấy! ”

Người trẻ tuổi quay đầu, lộ ra hàm răng trắng nõn sáng lạn cười cười: “Ta gọi Dương Quang. ”

Nói xong bước đi nhanh chóng hòa vào trong đám người.

Tần Phụng Tiên còn muốn đuổi theo, nhưng nhìn lại rương hành lý quá lớn của mình, không khỏi âm thầm oán trách mẹ già nhét nhiều đồ như vậy cho hắn.

Nhìn theo hướng bóng lưng cao lớn biến mất, hắn lẩm bẩm nói: “Dương Quang? Như thế nào là tên này? Không phải là ngoại hiệu a? ”

Dương Quang trong đám người thấy được khoa điện tử của Đại học Nam An, cho nên bước về phía có viết “Nơi tiếp đãi học sinh mới”.

Sắp thành sinh viên của đại học Nam An, Dương Quang trong nội tâm cũng có một ít hưng phấn.

Đi đến nơi tiếp đãi sinh viên mới, thật đúng là rất đẹp, học sinh lâu năm tới đón trai thì tuần tú, con gái đều là mỹ nữ, đối với ai cũng nhiệt tình, đã có mấy sinh viên mới đăng ký xong và được nhận lên xe.

Dương Quang lấy ra thư thông báo, sau khi đăng ký cùng một bạn học hướng xe trường học đi đến, một sinh viên cầm một đồng hành lý vừa hướng Dương Quang hô lớn “A, anh bạn”, một bên đã chạy tới, đã đến trước mặt Dương Quang, oang oang mồm kêu lên: “Anh bạn cậu cũng là sinh viên Nam An đấy sao? Thật tốt quá, tôi cũng vậy, chờ tôi với, tôi đăng ký rồi tới đây. ”

Dương Quang nghi hoặc nhìn hắn, so với chính mình thấp gần nửa cái đầu, đại khái một mét bảy, khổ người to béo, cầm nhiều cái bao lớn cũng không thấy khó khăn, một khuôn mặt trái xoan lớn lên cũng tuần tú, mặt trắng hồng, da mịn thịt mềm không có khí khái của nam tử.

Thật không ngờ nói chuyện lại lớn tiếng như vậy, vừa nhanh, lại không ngừng như pháo nổ.

“Chúng ta biết nhau sao? ” Dương Quang thấy bản thân không có ấn tượng đã từng gặp qua người như thế.

“Ah, chúng ta cùng ngồi một xe đấy, cùng một lô ghế ngồi luôn, cậu khả năng không có ấn tượng rồi, nhưng tôi đối với cậu ấn tượng rất sâu đấy! Vừa rồi tôi có nhìn thấy, cậu giúp người kia chữa bệnh, viu viu viu, châm vài cái, người bệnh kia liền tỉnh lại, thật sự là lợi hại, tôi chưa từng thấy qua phương pháp cứu người thần kỳ như vậy...”

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt, nước bọt văng tung tóe trước mặt Dương Quang...

Hắn cùng Dương Quang có sự khác biệt khá lớn, Dương Quang nói chuyện không nhanh không chậm, thanh âm không lớn không nhỏ, từng chữ rõ ràng, làm cho người ta nghe hết sức thoải mái, thật giống như uống rượu vang đỏ lâu năm. Còn tên mập này nói chuyện thật giọng như trước mặt người bắn súng liên thanh.

Dương Quang cười ha hả cắt ngang hẳn: “Người hay là trước đi đăng ký, lên xe chúng ta lại trò chuyện, ta lên trước chờ người. ”

Tên mập lập tức gãi gãi đầu, lúng túng nói: “Vừa nói tôi mới nhớ, tốt, cậu chờ tôi với, tôi lập tức làm xong, cậu đừng chạy ah! ”

Nói xong quay đầu phóng tới nơi đăng ký! Dương Quang cười khở , trong lòng thầm nghĩ xe trường học lớn như vậy, cho dù ta có muốn chạy thì chạy đi đâu?

Dương Quang lên xe, cảm ơn học trưởng đã dẫn hẳn tới, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, qua một hồi, tên mập cũng hấp tấp lên xe, còn mang theo một mỹ nữ.

Dương Quang buồn bực , tiểu tử này mới một lát đã câu dẫn một mỹ nữ a?

Thật hết chỗ nói, quả nhiên như hẳn đoán, tên mập chỉ vào cô gái xinh đẹp đối với Dương Quang nói: “Cho phép tôi giới thiệu, vị mỹ nữ này gọi là Tạ Na, học cùng khoa với tôi, trùng hợp a? Cái này gọi là duyên phận! ”

Chỉ vào Dương Quang nói: “Cậu này chính là...” Ba chữ, lại đột nhiên phát hiện vừa rồi quýnh lên còn chưa hỏi tên Dương Quang, thật là quá mất mặt à nha...

Còn chưa kịp xấu hổ, thì Dương Quang đã mỉm cười: “Dương Quang, rất hân hạnh được biết bạn, Tạ Na. ”

Tên mập trong nội tâm âm thầm cảm kích Dương Quang cẩn thận, xấu hổ cười to ba tiếng che dấu bối rối của mình.

Tạ Na xem ra cũng là cô gái hoạt bát, gật đầu cười: “Rất hân hạnh được biết bạn. Ừm, tên bạn là Dương ở trong cây dương(Cây dương, họ gần với cây liễu)? ” đặt được câu trả lời thuyết phục về sau, vui vẻ nói: “Mình còn tưởng rằng Dương trong nghĩa mặt trời, đó mới có ý tứ. ”

Trong nội tâm lại cao hứng không thôi, hôm nay vận khí thật là tốt, đụng phải anh chàng đẹp trai, ha ha.

Tạ Na nói xong, tiểu tử này lập tức nói xen vào: “Còn mình tên Quách Sáng, là thoải mái sáng khoái chứ không phải Quách trong cái Quách(áo quan bọc người chết). ”

Kỳ thật hẳn đã giới thiệu bản thân cho Tạ Na, chỉ là đã quên cùng Dương Quang nói, hơn nữa là hẳn kéo cô gái giới thiệu cho người khác, lại còn không biết tên nhau, thật là mất mặt! Cho nên đành phải giả ngu giới thiệu lại lần nữa.

Quả nhiên Tạ Na hỏi: “Bạn nói ình biết rồi mà? ”

Tiểu tử này đành phải gãi gãi đầu, có chút mất tự nhiên nói: “Chẳng phải là sợ bạn nghe không được rõ ràng sao. ”

Sau đó thấy người lên xe cũng nhiều rồi, ô tô khởi động, chuẩn bị xuất phát. Quách Sáng thấy vậy cũng lôi kéo Tạ Na ngồi xuống, đương nhiên là sau khi cùng cùng cô gái ngồi xuống, còn quay đầu lại hướng Dương Quang cười hắc hắc.

Dương Quang cười lắc đầu, hẳn đối mập mập ấn tượng cũng không tồi, là một con người thẳng thắn chân thật.

Qua một thời gian xe đã hướng sân trường chạy tới, trên xe tất cả mọi người đã bắt đầu làm quen với nhau, Quách Sáng cùng Tạ Na nói chuyện rất say sưa, chỉ có Dương Quang yên lặng ngồi xem cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Trên đường đi, hẳn thấy nơi đây kiến trúc không phải là nơi trở trời có thể so sánh, kinh tế phồn vinh nên rất ít chỗ có đất trống.

Trên đường rộng ô tô hiện đại chạy như mắc cửi, nhiều cửa hàng thì chỉ chút, chỉ là sau lưng cái đô thị phồn hoa này che giấu cái gì , hẳn không thể biết được...

7. Chương 7: Bóng Lương Mỹ Nhân.

Đang muốn cẩn thận quan sát một chút người đi trên đường, Quách Sảng cùng Tạ Na quay đầu qua lại, lúc này Tạ Na đang gọi hắn, Dương Quang nghĩ là ở chỗ này tiểu tử tán gái thời gian không lâu lắm, cuối cùng còn có chút lương tâm.

Phục hồi tinh thần lại, vội vàng lên tiếng, Tạ Na rất trực tiếp, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Nghe Quách Sảng nói bạn biết y thuật? Trên tàu còn cứu được một người bệnh sắp chết? ”

Dương Quang nhìn Quách Sảng, thấy hắn đang cười cười, Dương Quang cũng không trách hắn, cười nói: “Đừng nghe hắn thổi phồng, bạn còn không biết cái miệng hắn à ? Y thuật mình cũng biết một chút, bắt quá để cứu một người sắp chết cũng không đơn giản như vậy. ”

Ý của hắn là nếu người còn chưa chết hẳn, hắn vẫn có biện pháp cứu sống, nhưng Tạ Na cùng Quách Sảng hiển nhiên là không hiểu được điều đó.

Tạ Na thấy hắn cười, có chút ngây ngốc vô cùng đáng yêu, lộ ra có chút non nớt, cho rằng hắn vẫn là thân người lớn hồn trẻ con, trong nội tâm thầm so sánh Quách Sảng vẫn có phong độ của nam nhân hơn.

Quách Sảng cũng chứng kiến Dương Quang khuôn mặt đáng yêu tươi cười, nhưng hắn không cho đây là non nớt, xem qua Dương Quang cứu người trên xe, thành thực quyết đoán, chuẩn xác, gọn gàng. Tính cách thân thiện, khí chất thành thực phối hợp với nụ cười hào sảng lộ ra vẻ bề ngoài non nớt khiến cho hắn có một loại mị lực lạ thường.

Quách Sảng reo lên: “Đừng khiêm tốn nữa, lúc tôi thấy anh bạn múa châm trên người bệnh thực sự quá hấp dẫn~~” Tạ Na cũng phối hợp cùng hắn: “Đúng đấy, đừng khiêm nhường , bạn thử biểu diễn cho chúng ta xem có được không? ”

Dương Quang cười cười, không nói gì, phải tay vừa động , bỗng dưng một cây kim vàng rực rỡ xuất hiện trên tay hắn, thật giống như làm ảo thuật.

Hai người hướng tay hắn nhìn lại, ánh mắt lập tức bị hấp dẫn, không phải vì cây châm kia, mà là bàn tay đang nắm lấy cây châm của Dương Quang.

Ngón tay dị thường nhỏ thon dài, lòng bàn tay rộng vuông vắn, nếu như chơi bóng rổ, rất dễ dàng nắm gọn trái bóng trong tay. Bàn tay không tì vết, mặc dù ngón tay dài nhỏ rất đẹp, lại không có cảm giác giống con gái, dầu rằng màu da có biến từ màu đồng cổ thành màu trắng nõn cũng thế, nó khiến cho người ta có loại cảm giác hấp dẫn mãnh liệt.

Không thể nghi ngờ chính là một bàn tay rất mê hoặc người, nếu như cái tay còn lại cũng đồng dạng, thì quả thực đây là đôi bàn tay khiến cho phái nữ cảm thấy trầm mê không ngớt.

Tạ Na thấy quả thực có chút xấu hổ muốn chết rồi.

Hai người đang mê mẩn nhìn tay, nghe được Dương Quang hỏi “Đã xem đủ chưa” mới hồi phục tinh thần lại, ngơ ngác gật đầu, kỳ thật căn bản không có thấy kim châm , nếu như Dương Quang vừa rồi cầm là một cây cây tằm, bọn họ cũng sẽ gật đầu.

Tạ Na biểu lộ kinh ngạc nói: “Dương Quang, tay của bạn quả thật rất đẹp nha. ”

Quách Sảng vội vàng gật đầu theo, Dương Quang đưa tay giơ lên trước mặt, nắm chặt lại nắm đấm, nói: “Vậy sao? Mình thấy so với mọi người nào có khác biệt đâu? ”

Quách Sảng lập tức duỗi ngón tay nói: “Anh bạn muốn biết thì hãy xem, so với tôi dài hơn một đoạn. ”

Dương Quang ngăn người cả nói: “Chẳng phải cũng là tay thôi sao, đẹp với xấu đâu có gì khác nhau? ”

Tạ Na nghe xong nóng nảy: “Bạn nói vậy là sai rồi, bảo dưỡng đôi tay đối với con gái chúng mình rất quan trọng, một đôi tay trắng nõn thon dài xinh đẹp cũng là tiêu chí đánh giá mỹ nữ đấy! ”

Trong lúc 3 người đang tranh luận, rất nhanh xe đã đến Đại học Nam An!

Đại học Nam An tại Châu Á được xem như là một nơi có lịch sử lâu đời, trường học cho đến hiện tại đã trải qua 400 năm.

Tại Nam An Thành đang phát triển mạnh mẽ, đại học Nam An cũng đồng thời lớn lên, hiện tại không chỉ có thanh danh bên ngoài, mà còn phải gọi là “Tiểu Nam An Thành”, chỉ vì phong cách bố cục của nó so với Nam An Thành rất giống nhau, đều là nơi phong thủy rất tốt, cây cối xanh tươi.

Chỉ chốc lát, xe đã đến trường học. Theo cửa sổ nhìn lại cổng trường có một loại cảm giác to lớn, ngoài cửa hai bên là hai con Độc Giác Thú giống nhau, chiều dài đôi cánh rất lớn, trông rất sống động, cho người ta cảm giác nó đang muốn cử động vươn cánh bay lên trời cao.

Cổng chính thật khoa trương, độ cao chừng 30m, hình dáng là một cuốn sách rất dày, được lật ra vài trang; kỳ thật sách này chính giữa đều không dày, không phải tài liệu, chỉ có hình dáng bên ngoài, sau đó tại khoảng không của trang sách có treo biểu tượng của Đại Học Nam An một viên Minh Châu lấp lánh, bên ngoài từng vòng vàng sáng, có điểm giống ánh sáng bên ngoài Thổ tinh.

Chinh thể thập phần hùng vĩ cho thấy khí thế dọa người, kỳ thật lại không hề màu mè diêm dúa, rất phóng khoáng giản đơn.

Nói trắng ra, họ đầu tư để có lợi nhuận lớn nhất, xem ra kiến trúc sư thiết kế nên ngôi trường quả xứng đáng là cao thủ trong cao thủ.

Tiến thẳng 1 đường vào sân trường, dù chỉ là chứng kiến một góc của ngôi trường, vẫn cảm giác nó không hề bình thường, chiều cao nhà lầu không đồng nhất, thực vật phong phú đa dạng, thực tế phát triển rất tốt, nơi nơi đều là cây xanh tươi um tùm .

Nghe nói Nam An Thành cũng là kiểu mẫu đô thị như vậy, còn Đại học Nam An thì kế thừa hoàn toàn tính chất đặc biệt của nó, khó trách mọi người đều coi Đại học Nam An là một Tiểu Nam An Thành.

Xuống xe, hít lấy một hơi thật sâu, Dương Quang cảm thấy toàn thân sảng khoái vô cùng.

Hướng chỗ báo danh sinh viên mới, nhóm 3 người Dương Quang thấy một hồi phiên muộn.

Rất nhiều siêu xe đẳng cấp đỗ ở chung quanh, biến nơi này trở thành cuộc triển lãm xe con cao cấp, rất nhiều sinh viên mới có cha mẹ đưa đi, thậm chí còn mang theo vệ sĩ!

Từng đồng người chen chúc ở đằng kia, trên thực tế cũng không có bao nhiêu người đang cầm tài liệu phân phát thông tin cho sinh viên mới...

Những sinh viên khóa trên, bản thân an vị một bên, bắt chéo hai chân, uống đồ uống, nhàn nhã thưởng thức cảnh sắc sân trường.

Nhưng làm cho người ta chú ý nhất không phải những người này, mà nơi đây không chỉ có người Châu Á, còn có da trắng, da đen , tóc màu vàng ... , tạo cho người ta cảm giác kì lạ vô cùng.

Đại học An Nam nổi tiếng thế giới, hấp dẫn lấy đủ loại người, ngoại trừ những tiểu thư cùng công tử nhà giàu, đại đa số vẫn là học sinh bình thường trên nhiều lục địa, nhiều giai cấp, đủ thể loại sinh viên.

Dương Quang hứng thú nhìn xem đủ loại sinh viên, cảm giác cuộc sống đại học về sau của mình nhất định rất thú vị.

Nghe được Quách Sáng ở phía trước thúc giục , Dương Quang nhanh đi vài bước đuổi kịp hai người, hướng chỗ báo danh đi đến.

Trên xe nói chuyện phiếm cùng nhau, Dương Quang cũng biết Quách Sáng và Tạ Na giống mình đều là sinh viên khoa kinh tế, chỉ là bất đồng nghiệp vụ, hai người bọn họ thuộc lớp quản lý tài chính, còn Dương Quang thì học lớp quản lý nhân sự, đến giờ hán cũng chưa gặp được người bạn nào cùng lớp với mình.

Ba người đi đến khoa kinh tế báo danh, cảm giác bực bội. Lẽ ra nơi báo danh các lớp phải được phân biệt, tại sao lại cùng rúc vào một chỗ chật như nêm thế này, thật ra thì 99% các anh chàng thấy nơi đây xuất hiện gái đẹp, nên lần la thả dê, những nơi khác thì vắng lặng như tờ.

Bởi vì phía trước vây đầy người, nhìn không tới chỗ báo danh, Quách Sảng tiến lên giữ lấy một nam sinh hỏi thoáng một phát rồi lại nói: “Nguyên lai là hoa hậu trường chúng ta đến đây chỉ đạo công tác quản lý ”

Hắn nói xong khó dấu nổi sung sướng ngoác miệng cười, kết quả lại bị Tạ Na lạnh lùng dội ột gáo nước lạnh vào mặt: “Người cũng muốn đến bên kia sắp xếp à? Có muốn chúng ta cùng đi với người không? ”

Quách Sảng nghe xong lời này, cảm giác hưng phấn trên mặt bỗng hơi hết không còn thấy tăm hơi, lập tức chuyển thành gương mặt chính nghĩa, quả thật so với người ta lật tay còn muốn nhanh hơn, giọng nói hùng hồn hiên ngang lắm liệt: “Nói đùa gì vậy? Bạn xem mình là loại người này ư? ”

Tạ Na nhếch miệng nói ra: “Ai biết được a? ”

Quách Sảng nghe xong lời này, lập tức kéo hai người hướng chỗ ít người báo danh nhất đi đến, muốn dùng hành động thực tế để chứng minh.

Chính vì không theo quy luật thông thường ấy, ba người rất nhanh đã làm đã xong tất cả thủ tục.

Quách Sảng nhìn về phía chỗ nhiều người, không thể nào thấy được phong cảnh bên trong, cho nên lơ đãng liền từ phía sau vượt qua, kỳ thật phía sau cũng có rất đông người, chỉ là tại phía sau dít “Hoa hậu giảng đường” có mấy bạn sinh viên to lớn làm “Hộ hoa sứ giả” khiến ruồi muỗi khó lọt, cho nên không thể xúm đến được, vừa vặn một cái gia súc cảm thấy mệt đi ra, để cho Quách Sảng chứng kiến bóng lưng mỹ nhân ngồi ngay ngắn trước bàn báo danh.

8. Chương 8: Bạn Cùng Phòng.

Tuy chỉ là bóng lưng, hơn nữa còn là ngồi, nhưng vẫn khiến cho Quách Sảng cảm thấy hồn xiêu phách lạc.

Tóc dài đen nhánh mềm mại như thác nước, đáy thắt lưng ong kéo dài 1 đường chữ S xuống dưới bờ mông căng tròn, vẻ đẹp này không thể miêu tả, điều khiến cho hắn càng cảm thấy chấn động là khí chất lạnh lùng, dù cho chỉ có phần lưng cũng không thể che dấu nổi khí chất băng lãnh như sương phát ra..

May mắn là Dương Quang đã bị hắn bí mật kéo đi, không để cho Tạ Na phát hiện, không thì tên mập này không thoát khỏi phiền toái...

Dương Quang đương nhiên cũng nhìn thấy, nhưng ánh mắt trong suốt của hắn chỉ lóe lên trong tích tắc, rất nhanh liền hồi phục, chứng kiến Quách Sảng mê mẩn, lập tức giúp hắn tỉnh lại, nghĩ thầm khó trách bên này chịu khó xếp hàng lâu như vậy, có lẽ nội tiết tố cũng đã rối loạn, trí não đình chỉ hoạt động, nguyên một đám biến thành ngu ngốc, có thể hoàn thành đăng ký thủ tục cũng là kỳ tích rồi, làm sao có thể khiến bọn chúng đẩy nhanh tốc độ được chứ ?

May mắn bên này có Tạ Na , nếu không cũng bị tên hám sắc Quách Sảng lôi kéo sang bên kia xếp hàng mất rồi.

Về sau ba người lĩnh hết đồ dùng sinh hoạt, Dương Quang để lại cho hắn phương thức liên lạc rồi hai người chia tay nhau. Dương Quang phải đến khu ký túc xá, còn Quách Sảng tự nhiên là “Tiền Phật tiền đến Tây Thiên, hộ hoa hộ đến cùng” rồi.

Ký túc xá đại học Nam An cũng chia làm vài loại đẳng cấp, càng chi nhiều tiền thì tự nhiên càng ở xa hoa, nghe nói khu ký túc xá xa hoa nhất cũng còn phải dựa vào mối quan hệ, nhà giàu mới nổi cũng đừng mơ kiếm lấy một suất.

Nhưng mà cho dù là khu ký túc xá kém cỏi nhất, thì cũng không phải nơi bình dân có thể so sánh nổi, không chỉ có giường gỗ Lê Hoa (*), mỗi người còn được sở hữu 1 bộ máy tính cá nhân cấu hình mạnh nữa chứ.

Ký túc xá không cùng đẳng cấp phân bố cũng hơn kém rất xa về chất lượng, những khu ký túc xá cao cấp còn có bể bơi, sân bãi, gara, mai viên(vườn hoa mai trắng - Hoa mai trắng quất vàng còn nghe thấy mùi hương), cảnh sắc bố trí thanh nhã, tiện lợi ngắm cảnh đêm, thư giãn, tắm lửa trại. Ký túc xá đẳng cấp thấp giống như khu nhà khép kín và không có những thứ trên.

Nơi Dương Quang chọn là khu ký túc xá tầm trung số 403, tầng 13. Dù hẳn có được chọn cũng sẽ không chọn mai viên, trừ bỏ không thích, điều quan trọng nhất bởi vì có năm mốc, ai ngu như vậy chọn năm mốc viên tụt đội đến cả đời mốc meo a.

Mang một đồng đồ dùng sinh hoạt, Dương Quang đi đến trước cửa phòng 403, dùng thẻ mở cửa.

Một chân vừa bước vào ký túc xá, thì có 3 bóng đen nhao nhao về phía trước, đem túi to túi nhỏ hành lý của hẳn đem cướp. Khiến một người có tính cách trầm ổn như Dương Quang cũng phải trở mặt ra mà nhìn.

Tập trung nhìn kỹ thì ra ba cái bóng đen cười toe toét kia đang giúp hẳn sắp xếp đồ dùng sinh hoạt vào đúng vị trí ngăn nắp, trong chốc lát, ngoại trừ còn chưa trải chiếu, ga giường thì mọi việc đã xong xuôi đầu vào đó.

Làm hết mọi thứ xong, họ lập tức đi giúp trải giường chiếu, có người đi đến trước mặt Dương Quang vươn tay cười nói: “Hoan nghênh đến với phòng 403, đây là nghi thức chào mừng của chúng ta, hahaha. ”

Dương Quang cũng duỗi bàn tay nắm lấy tay hẳn, cười nói: “Cảm ơn, may mắn mình là người cuối cùng đến đây, người đầu tiên phải chịu thiệt rồi. ”

Ba người nghe nói như thế đều cười ha hả, trong nội tâm thậm chí nghĩ người này cũng là người thú vị.

Dương Quang biết rõ ràng tình huống về sau, cũng không để mặc cho người ta giúp, lao tới cùng giúp mọi người trải giường chiếu, sau khi mọi việc xong xuôi, lúc này mới cùng nhau giới thiệu.

Vừa rồi người cùng Dương Quang nói giới thiệu trước: “Mình gọi Tiểu Hoài Thành, đến từ thành phố Châu Linh bé nhỏ. ”

Trong ba người, người cao nhất tiếp lời: “Còn mình tên Nghiêm Đông, Nghiêm Đông trong mùa Đông giá lạnh, đến từ Thiên Phủ Thành, không nên hỏi mình vì cái gì không học Đại học Thiên Phủ, bởi vì chính mình cũng không biết ha ha. ”

Cuối cùng một người có điệu cười xấu xa nói: “Mình gọi Vi Lương, tất cả mọi người bảo mình là Vô Lương, cậu có thể gọi mình như vậy, mình là người địa phương, rất quen thuộc đường đi lối lại, kỳ thật mình biết rõ nguyên nhân Nghiêm Đông không học tại Đại học Thiên Phủ, bởi vì Nam An nổi danh là nơi xuất ra mỹ nữ a, ha ha. ”

Cảm giác được mọi người nhiệt tình, Dương Quang trên mặt treo nụ cười sáng lạng nói: “Mình gọi Dương Quang, Dương trong Thụ Dương(cây dương họ gần với cây liễu), không phải là Dương trong mặt trời,các cậu có thể gọi mình là Triều Dương (mặt trời ban mai.) cũng được, dù sao mình cũng nghe không hiểu, ha ha, mình tới từ thành phố Nhã Núi. ”

Dương Quang vừa nói vừa nhìn lướt qua ba người cùng phòng, 3 người lớn lên trong điều kiện khá tốt, thực tế Nghiêm Đông, da dẻ trắng tinh, cộng thêm ngũ quan thanh tú, chất có tiềm chất của trai bao.

Tiểu Hoài Thành mặt vuông chữ điền, khí chất thành thực, qua những gì đã nói có thể thấy, đây là con người đơn giản, có thể nói là mạnh mẽ theo kiểu nam tử hán, chỉ có điều vóc dáng hơi thấp một chút.

Nghiêm Đông ngoại trừ vẻ tuấn tú ra, còn ăn nói rất chừng mực, giỏi về thuật nhân tâm, biết nhìn mặt mà nói chuyện, lời nói rất có sức cuốn hút, là một người giao tiếp tốt; Vi Lương cho người cảm giác cùng hẳn nói giống nhau, một người bản địa giáo hoạt.

Dương Quang trong nháy mắt nắm rõ bản tính ba người, bọn họ cho hẳn ấn tượng không tệ, tuy nhiên dù có gặp phải loại người bản thân không thích hẳn cũng không thêm chú ý, nhưng dù sao họ có những điểm tốt có thể dung hòa điều đấy khiến tâm tình hẳn cảm thấy vui sướng .

Nhìn gương mặt tươi cười của Dương Quang sau khi nghe hẳn giới thiệu xong, Tiểu Hoài Thành cùng ba người đều xuất hiện ý nghĩ trong đầu: “Người cũng như tên. ”

“Thành phố Nhã Núi? Đó chính là một thành phố nổi tiếng với những ngọn núi, nghe nói nơi đó trải qua 1 trận siêu cấp động đất, toàn bộ thành phố bị tiêu hủy một nửa, có phải thật vậy hay không ? ” Nghiêm Đông có chút kinh ngạc.

Dương Quang gật gật đầu trả lời ngược lại là hời hợt: “Đúng vậy, may mắn chỗ mình ở không có chuyện. ”

Mọi người giúp nhau nhận thức về sau, hào khí càng thêm nhẹ nhõm, hoặc ngồi hoặc đứng tùy tiện bất chuyện..., Dương Quang thừa dịp này đánh giá nơi ở từ nay về sau của mình, vừa rồi căn bản không có cơ hội xem thật kỹ.

Danh giá đúng là danh giá, ký túc xá cấp bậc tuy có chút thấp, nhưng tuyệt đối thoáng mát, không giống nhiều trường học, một đồng người sống tại một gian phòng nhỏ nhỏ, đồ đạc bên trong vừa rách vừa cũ, nếu như cầm lấy đi bán đồ cũ, tiền kiếm được cũng không đủ trả tiền thuê xe chở.

Nhất là gian phòng kết cấu rất không hợp lý, ẩm ướt không có ánh sáng, thêm một đồng đồ ném loạn như đồ lót, bút tất giấy, hoàn cảnh như vậy còn muốn đi của gái? Không chừng có vị nào tình tròng lên não sẽ đem cô nàng đem về, kết quả có thể nghĩ, xem cảnh tượng như vậy, cô nàng chắc bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ.

Nguyên trên mặt bàn, chỉnh tề đặt một màn hình LCD cùng một case máy tính hoàn toàn mới. Tuy nhiên Dương Quang không để ý lắm, hắn vẫn sử dụng chiếc laptop chuyên dụng của mình, dù vậy thì phần lớn người cũng sẽ thích trang bị trong gian phòng này.

Cái bàn lớn nhất đối diện bên tường, để đặt quần áo, để y phục của mình và các loại đồ dùng. Mặt khác thì để giường chính.

Có người nói nam nhân không thường quan tâm lắm đến hình thức của chiếc giường, nhưng đối với chúng thì có ấn tượng khác cốt ghi tâm, vì sao ư, chẳng phải anh em nào nghe đến từ “lên giường” đều hùng hổ phấn khích cả ư?

Cho nên, một chiếc giường tốt tuyệt đối có thể mang lại hiệu quả tốt đối với những người có ý nghĩ đen tối.

Đại học Nam An ở điểm này rất tốt, lại phân bố hợp lý, chất liệu là gỗ Lê Hoa (*), độ rộng coi như cũng được, hai người nằm không có vấn đề, ít nhất ngày hôm sau tỉnh lại mở mắt ra chứng kiến mình vẫn còn nằm trên giường...

Người trẻ tuổi vốn có chung tiếng nói, hướng chi ngoại trừ Tiểu Hoài Thành ít nói, ba người khác đều hoạt bát, thực tế Nghiêm Đông nói nhiều còn Vi Lương làm trò giải trí, hơn nữa Dương Quang cười sáng lạng, 4 người rất nhanh trò chuyện như bạn lâu năm, thiếu chút nữa hận không thể trực tiếp uống máu ăn thề.

Mọi người đã biết mình tuổi lớn nhỏ, Dương Quang phản đối việc gọi đàn anh, hay tiền bối, lão đại này nọ, cứ bình đẳng là tốt nhất...

Vi Lương gọi là Vô Lương, Nghiêm Đông thì gọi là Nghiêm Đông, tên bản thân cũng rất có ý nghĩa; Dương Quang gọi a Quang hoặc Triều Dương (ánh mặt trời ban mai) đều được, Tiểu Hoài Thanh hãy gọi Tiểu Hoài Thành.

Mọi người đối với việc này không có gì phản đối

*Giường gỗ Lê Hoa: tên phiên âm Tiếng Việt của gỗ sưa Hải Nam (Trung Quốc), đầy đủ gọi là hoàng hoa lê, tên khoa học là *Dalbergia odorifera* T.chen. Về chất lượng, đây là loại gỗ rất tốt, bền, không mối mọt, không biến hình, độ ổn định cao, nên rất thích hợp làm đồ đạc sử dụng trong gia đình. Về hình thức, loại gỗ này có màu vàng kim, ôn nhuận, tâm gỗ có màu hồng đỏ, đặc biệt, vân gỗ không theo quy tắc nào, có lúc có hình hồ ly, có khi có hình người già, có khi lại ra hình một mái tóc dài. Nhìn các loại hình thù trên vân gỗ sưa, người ta thường liên tưởng đến những con quỷ mặt người đầy sức mạnh, ma lực, hấp dẫn. Nói chung đây là loại gỗ rất quý, rất đắt tiền (1 giường gỗ này giá tầm mấy chục tỷ việt nam đồng đấy các bạn)

9. Chương 9: Hắc Bạch Rừng Rậm..

Dương Quang đến tương đối trễ, nghe bọn hắn nói mới biết được buổi tối ngày kia mở lễ hội chào đón tân sinh viên, đồng thời nhận thức giáo viên chủ nhiệm, còn hiện tại ngay cả ai là bạn cùng lớp cũng không biết.

Mọi người trò chuyện rôm rả một hồi về các đề tài khác nhau.

Dương Quang đi vào bàn máy tính của mình, mở nó ra, xem thông số máy, ừm, coi như cũng được, cấu hình so với máy bộ bình dân trên thị trường tốt hơn, bắt quá so với con laptop của hắn chỉ đáng là đồ bỏ.

Điều đó là đương nhiên rồi, Laptop của hắn là đồ đặt hàng riêng của bộ quân sự, sau đó trải qua nâng cấp đặc thù, dù là bộ máy tính cấu hình mạnh nhất trường này cũng không có cửa so sánh.

Lấy trong hành lý chiếc laptop cỡ nhỏ của mình ra, kiểm tra thông số kết nối mạng, sau đó hắn truy cập vào trang web chính hắn thiết kế, tải về tài liệu và các phần mềm chuyên dụng, để cài đặt cho chiếc máy.

Mặc dù bàn máy tính đã được sử dụng qua 4 năm, bất quá máy tính ngược lại rất mới, bởi vì phí tổn máy tính đã được cộng thêm vào học phí, cho nên thời điểm sinh viên tốt nghiệp có thể thoải mái đem máy tính đi, còn tân sinh viên lại được trang bị máy mới.

Cài đặt xong các loại công cụ cần thiết, hắn dùng các loại phần mềm để xem xét tốc độ kết nối internet cùng các loại thông số phần cứng tương ứng, sau đó hắn lập trình ra phần mềm tối ưu hóa tốc độ kết nối mạng internet của ký túc xá cho phù hợp với máy hắn, khiến cho hiệu năng làm việc của máy có thể phát huy tối đa.

Đa phần mọi người chỉ biết vọc máy tính mà không biết chân chính sử dụng máy tính, mua một case máy tính có cấu hình tốt nhưng không thể sử dụng hết 50% công suất, quả thực gây lãng phí tài nguyên phần cứng một cách trầm trọng.

Dương Quang đương nhiên sẽ không phạm sai lầm như vậy, luôn bảo dưỡng tốt phần cứng, hơn nữa tự tay hắn lập trình ra 1 vài Anti Virus, Anti trojan, worm..., tường lửa truy cập internet, hơn nữa cấu hình chi tiết những lỗ hổng xuất hiện trong hệ điều hành, để ngăn chặn Hacker xâm nhập, sau đó liền truy cập diễn đàn Hacker lớn nhất toàn cầu “Hắc Bạch rừng rậm”, dùng tài khoản VIP để đăng nhập, cùng với các thành viên trò chuyện bàn luận về những phần mềm thiết kế dành riêng cho giới hacker sử dụng.

Dương Quang mở hòm thư của mình ra, trong đó có thư của Hỏa Vân: “Ngày mùa thu, chết ở chỗ nào rồi, mấy ngày nay đều không thấy bóng dáng, học sinh của người đều muốn tạo phản rồi!”

Hỏa Vân là Supermoderator điều hành diễn đàn, kỳ thật là phó cục trưởng kiêm tổng sự trưởng chịu trách nhiệm giám định kỹ thuật phân cục Liên Bang cục An Toàn Châu Á, mà hậu trường diễn đàn là Chính phủ khu Châu Á.

Đương nhiên những tin tức tình báo này đều là do Dương Quang xâm nhập hệ thống máy chủ của Liên Bang Châu Á điều tra ra, quả thực mất rất nhiều công sức.

Hỏa Vân tự nhiên là không biết, bất quá hắn biết rõ Dương Quang nhất định biết rõ thân phận của hắn, đồng dạng Dương Quang cũng không phủ nhận mình biết rõ thân phận của hắn. Dương Quang lập tức nói: “Người không cần nói chuyện giạt gân, ta đối với học sinh cùng lãnh đạo đã xin nghỉ rồi.”

“Hướng lãnh đạo xin phép nghỉ? ta là lãnh đạo lẽ nào lại không biết?”

“Ta xin Lam Vân”

Lam Vân là phó tổng quản lý diễn đàn, thân phận thật là nữ tiến sĩ khoa máy tính Đại học Bắc Phủ, tên là Lam Băng Vân, 1 thiên tài máy tính, mặc dù là tiến sĩ, nhưng mới tròn 21 tuổi.

Đã từng tham gia dự án theo dõi hành động phạm tội của tổ chức khủng bố thông tin “Góc cạnh” tại khu căn cứ nghiên cứu khoa học “Cuộc chiến góc cạnh”, đem nhóm cao thủ hacker thuộc tổ chức khủng bố này hoàn toàn phá giải, là cao thủ vi tính hiếm có ở Châu Á, cho nên được bí mật đặc biệt mời vào cục An Toàn kỹ thuật, thuộc cục công tác An Toàn Thông tin. Đặc biệt am hiểu phòng thủ hệ thống máy tính!

“Lam Vân lớn hay là ta lớn a? Tại sao không thấy nàng hướng ta báo cáo?” Hỏa Vân vẫn lải nhải.

“Okay, có yêu cầu gì người cứ việc nói, đừng ở đó chơi chữ với ta” Dương Quang có chút dở khóc dở cười, tên đó mỗi khi có việc cần hắn toàn dùng chiêu này.

“Ha ha, đã như vậy, ta sẽ đi vào vấn đề chính, chúng ta đang tiến hành triển khai dự án mạng lưới cục bộ liên kết diện rộng, bất quá ta lo lắng vấn đề về an toàn bảo mật, cho nên ta muốn nhờ người thiết kế chương trình tường lửa phòng hộ ngăn chặn quá trình tấn công đăng nhập.”

“Tìm Lam Vân không được sao?”

“Đây cũng là ý của nàng.”

“Ah? Tin tưởng ta như vậy? Nếu theo như các người nói chẳng phải Mạng lưới cục bộ liên kết diện rộng này trở thành hậu viện của ta sao. ”

Dương Quang hỏi, cũng chẳng phải là có nghi vấn gì, bởi vì trước kia hắn đã tham gia những dự án cơ mật cỡ như vậy rồi.

“Thôi đi pa ơi..., cho dù không cho người xem, người muốn đem nó làm hậu viện của mình không phải cũng chỉ một chút công phu thôi sao! Đúng hay không, Đại hiệp “ngày mùa thu”

”

“Tốt rồi tốt rồi, đừng nói những lời buồn nôn nữa, ta đồng ý còn không được sao! Phát tới a, ai, đợi xíu chương trình tường lửa của ta hoạt động không tốt lắm”

“Coi như vậy đi, có ai dám đột nhập vào máy móc của người a? ”

“Vậy không được, đây không phải là việc có thể nói giỡn. ”

“Tốt rồi, biết rõ ”Đại hiệp” người là người cẩn thận nhất rồi. Đúng rồi, thời gian một tuần lễ đi có được hay không? ”

Lập trình một chương trình lớn như vậy, chưa kể thời gian kiểm thử(chạy thử, kiểm nghiệm chương trình), một chuyên gia lập trình có thể hoàn thành trong 1 tháng đã là không tệ rồi, cho hắn một tuần lễ là biết rõ Dương Quang luôn luôn tốc độ kinh người, nhưng trong nội tâm vẫn là khó tránh khỏi lo lắng.

“Đủ rồi ”

Dương Quang không chút do dự đáp. Kỳ thật ba ngày là được rồi, chỉ là hắn muốn nói một tuần, vậy thì một tuần, mình chẳng cần hao tổn tâm tư.

Bất quá ngay cả như vậy, những lời này hãy khiến cho Hỏa Vân thiếu chút nữa tự đập đầu vô gối tự vẫn. Mẹ ơi, đây còn là người sao? Cùng hắn nói thêm mấy câu lại khiến mình xấu hổ đến mức tự đào hố chôn mình rồi.

Đổi về màn hình đăng nhập Laptop 1 lần nữa, sau khi đã tiếp nhận nguyên văn bản tài liệu, Dương Quang lập tức bắt tay vào công việc.

Chỉ thấy tại trên bàn phím mười đầu ngón tay thon dài múa lượn không ngừng, như đang đàn một khúc tình ca, khiến cho người xem “thần thanh khí爽”(tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng).

Vi Lương lẩn mình qua lại trên giường không tài nào ngủ được, dự hỏa trong người đang bốc lên phùng phùng, nếu không giải quyết được “cái này” có lẽ hắn không thể nào ngủ ngon nổi. Hắn quyết định đi ra xem những người cùng phòng thế nào...

Chứng kiến Tiểu Hoài Thành cùng Nghiêm Đông còn đang ngủ, hắn mơ mơ màng màng định xuống đi toilet một chuyến, chợt nghe thấy thanh âm đang gõ bàn phím phát ra rất nhỏ.

Hắn cảm thấy hết sức kỳ quái, cái đồ chơi vang lên thanh âm này là gì? Hình như là âm thanh gõ bàn phím, bất quá không khả năng ai đó có thể gõ bàn phím như tiếng máy may đang hoạt động cường độ cao như vậy.

Nhịn không được lòng hiếu kỳ vì vậy chuyển qua giường, hướng phía phát ra tiếng động đi tới.

Cái này không nhìn không biết ah, xem xong thiếu chút thì rớt hàm ra khỏi cằm. Mẹ ơi, ta đang nhìn thấy cái gì đây? Hai con Hồ Điệp(bướm) quần quýt nhau sao? Không có việc gì phi nhanh như vậy làm chi?

Dương Quang đã cảm giác có người tới sau lưng, tay vẫn không ngừng, quay đầu cười cười: “Có việc gì không? Sao mắt người lại trợn trừng lên vậy! ”

Dương Quang vừa hỏi, hắn lập tức có phản ứng, nhưng cái miệng vẫn không thể ngậm chặt, nước miếng thiếu chút nữa theo khóe miệng chảy xuống, người không biết còn tưởng rằng Đại học Nam An đang chuẩn bị mở lớp mẫu giáo trông nuôi trẻ.

Hắn chỉ vào những ngón tay đang múa trên bàn phím, bình tĩnh thật lâu sau mới nói được lên lời: “Bà mẹ nó, người vẫn là người sao? ”

Nói xong sau đó đột nhiên như nhớ ra cái gì đó phóng tới giường, đối với Nghiêm Đông cùng Tiểu Hoài Thành la to: “Mau đứng lên, mau đứng lên, mau đến xem thượng đế. ”

“Vô Lương! Người bệnh tâm thần phát tác à? ” Nghiêm Đông con mắt còn không có mở ra.

“Người không đứng dậy ta thật sự đem bệnh tâm thần phát tác! Nhanh lên! ”

Vi Lương nói xong liền động thủ đem hai người từ trên giường kéo đến..., Tiểu Hoài Thành ngược lại không nói gì thêm, chỉ là nhú mày cùng đi đến, Nghiêm Đông chân vừa xuống giường mồm vẫn còn bậm láp nhả, nói mơ như thật: Vô Lương người đừng phá đám ta được không? ta còn một chút nữa có thể mần thịt nàng rồi...

10. Chương 10: Ngắm Mỹ Nữ.

Dương Quang không để ý Vi Lương đang gây náo loạn tại đó vẫn tiếp tục công việc của mình một cách nhanh chóng, đồng thời mỉm cười xem bọn hắn, cũng không có ý tứ muốn che dấu.

Nghiêm Đông và Tiểu Hoài Thành bị Vi Lương lôi kéo sang đây được xem chuyện có một không hai, phản ứng không khác gì Vi Lương gặp trước đó, lập tức biến thành lớp trưởng lớp Đại học chữ to(mẫu giáo).

Sau nửa ngày, Nghiêm Đông mới xông lên trước hô gấp: “Dừng lại, ngừng. ”

Dương Quang theo yêu cầu quần chúng, một đôi tay hoàn mỹ dừng lại.

Nghiêm Đông hỏi: “Người làm sao làm được a? Quá khoa trương đi? ”

Dương Quang đáp: “Cái này cũng không khó, là để cho ngón tay của người thỏa sức khiêu vũ, kỳ thật các người cũng có thể làm được đấy. ” (trong đầu phải có gì mới gõ được chứ nhỉ, chú nói về lập trình cứ như chat yahoo...đúng là kiểu của bọn thiên tài nó thế)

Nói xong một đôi tay lại tiến vào hư không mà bắt đầu bay múa..., ba người làm sao có thể tin tưởng câu chuyện ma quỷ của hắn, ngay cả Tiểu Hoài Thành không hiểu rõ lắm mấy tính cũng biết như vậy không phải là việc bình thường. (biết cũng ngả mũ sát đất với nó huống gì)

Nhìn trên màn hình máy tính hiện lên các ký tự, tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả chăm chú theo dõi cũng không theo kịp, dần dần bọn họ cảm thấy dường như bản thân sắp mắc bệnh tâm thần đến nơi.

Vừa mới nhìn các ký tự Liên Bang cùng một ít ký hiệu dấu chấm, chấm phẩy, hai chấm, hai người Nghiêm Đông cùng Vi Lương có 1 trình độ hiểu biết nhất định về tin học tự nhiên biết rõ Dương Quang đang lập trình phần mềm.

Hiện tại tuy từng lục địa vẫn sử dụng văn tự của địa phương mình nhưng từ sau khi bộ chữ cái Liên Bang được ra đời, nó nhanh chóng được phổ biến khắp mọi nơi. Sau một thời gian dài mọi người chỉ còn biết sử dụng loại văn tự này, dần dần nó trở thành một loại văn tự chính thức. Trong quá trình sử dụng nó đã được mọi người hoàn thiện để có thể trở thành bộ ngôn ngữ Liên Bang chính thức như bây giờ.

Ngôn ngữ phần mềm cũng đồng dạng, phần lớn ngôn ngữ lập trình theo thời gian dài cũng được chuyển đổi thành ngôn ngữ Liên Bang để giao tiếp với máy tính thay vì tiếng Anh như của chúng ta.

Dương Quang không có dấu hiệu chậm lại đôi tay đang tung hoành trên bàn phím, một bên quay đầu nhìn bọn họ nói: “Bạn của mình nhờ mình thiết kế một chương trình, rất gấp, cho nên đành phải tăng thêm tốc độ rồi. ”

Lúc này Vi Lương mới phát hiện Dương Quang quay đầu nói chuyện một bên còn không ngừng gõ, phát hiện này lại để cho hắn có chút không chịu nổi, tim đập bịch bịch lại nhảy nhanh thêm vài phần.

Bất quá trong nội tâm vừa rồi kinh ngạc chuyển đến bây giờ vô cùng hưng phấn: “Thiên tài a, thật tốt quá,từ nay về sau trong khu Kí túc Xá này thì khoa máy tính của chúng ta sẽ vô địch a ! ”

Nghiêm Đông cũng hưng phấn gật đầu, không nói nên lời, chỉ có Tiểu Hoài Thành không học về lập trình nên cũng không có cảm giác gì cả, bất quá hẳn biết được Dương Quang là một cao thủ máy tính cho nên vô cùng cao hứng

Cuối cùng, Nghiêm Đông nhở ra một câu: “A Quang, mạng lưới nội bộ ngân hàng người đã xâm nhập vào chưa? ”

Dương Quang: “...”

Lúc ấy mạng lưới inte đã trở thành công cụ truyền bá phổ cập nhất, không chỉ có tốc độ rất nhanh, hơn nữa đã thoát ly khỏi hạn chế đường dây kết nối, toàn cầu phổ cập sóng inte không dây, công tác sinh hoạt của mọi người gần như không tách khỏi máy tính. Tất nhiên việc sử dụng máy tính và việc đi sâu nghiên cứu tìm hiểu gốc rễ của nó như Dương Quang đang làm là 2 việc khác nhau 1 trời 1 vực.

Cho nên việc bọn Vi Lương phát hiện ra một cao thủ máy tính như Dương Quang quý giá như giữa sa mạc mênh mông vô tận tìm thấy 1 ốc đảo vậy.

Bất kỳ ai có tuyệt kỹ đặc biệt này, dù chỉ là thoáng chốc, cũng không thể để cho người khác phát hiện ra, nếu không sợ bị cho là bản thân cố ý khoe khoang tài năng, mang lại ấn tượng không tốt. Thậm chí còn có người càng sợ bản lĩnh của mình tiết lộ ra ánh sáng sẽ mang đến phiền phức không thể biết trước.

Nhưng Dương Quang không chỉ không có cấm kỵ, hơn nữa mười phần tự nhiên, đôi tay như đôi uyên ương hồ điệp đang nhảy múa, so với người ta cầm đũa ăn cơm mấy chục năm còn muốn thành thạo hơn gấp trăm lần!

Nếu như là những người khác như vậy, mấy người Nghiêm Đông nhất định sẽ nói, Móa! Thằng nào ah! Tay khiêu vũ thì ngon sao? bờ mông của ta còn có thể nhảy múa đây này.!

Thế nhưng khi chứng kiến thao tác của Dương Quang, mọi người hết lần này tới lần khác sẽ không cảm giác hẳn khoe khoang, nó phát ra tự nhiên như hơi thở, như chân lý của vũ trụ vậy tựa như mặt trời mọc lên từ đằng Đông, lặn ở đằng Tây người chỉ có thể gật đầu, cảm giác dĩ nhiên là sự thật.

2 từ “vô địch” cũng không thể tùy tiện nói, cần biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân(người giỏi còn có người giỏi hơn), tốt rồi, các cậu không nên kinh ngạc như vậy! Mình có mấy phần mềm phòng chống mã độc cùng phần mềm tối ưu hiệu năng máy, đợi chút nữa mình cài đặt máy móc cho các cậu, sau đó xây dựng một mạng lưới nội bộ trong phòng, để anh em sử dụng inte an toàn và yên tâm hơn! ”

Vi Lương cùng Nghiêm Đông nghe được lời của Dương Quang nói thì cảm thấy vô cùng cao hứng, nước miếng chảy ra tùm lum. Vội vàng lôi kéo Tiểu Hoài Thành bỏ đi để tránh quấy rầy công việc lập trình của hắn.

Dương Quang ngồi coding (lập trình) chương trình một hồi, phát hiện đã bốn rưỡi chiều, không sai biệt lắm đến thời gian ăn cơm. Hắn mới dừng công việc lại.

Dù sao cũng không cần phải gấp, gọi ba người cùng phòng lại để cho bọn hắn khởi động máy, sau đó giúp mọi người cài đặt phần mềm bảo vệ, và tối ưu hóa, còn ba người bọn họ say sưa chú ý đầu vào nghiên cứu con Lap của Dương Quang.

Việc thiết lập mật mã trên máy tính cuối cùng cũng đã hoàn thành, quay sang nhìn đồng hồ thì thấy bây giờ đã là 5h30. Bốn người cầm thẻ CMND liền hướng căn tin đi tới!

Căn tin trường học tất nhiên cũng giống như ký túc xá, phân chia theo đẳng cấp, bạn muốn ngồi lô ghế xa hoa và cao quý bạn cần phải có tiền và quan hệ, còn nếu chỉ là lô ghế xa hoa thì bạn có tiền là được, những nơi chất lượng cao trong ký túc xá chỉ chiếm 1 phần nhỏ, hơn nữa so với địa phương khác thì lịch sự tao nhã bày biện đẳng cấp và hợp lý, thực khách được sở hữu khoảng không gian riêng, tên là Hàng Rào Trúc Ba, nơi rẻ nhất là Đại Thực Đường, chỗ này chắc chắn có mặt bằng rộng lớn nhất, đồ ăn giá cả phù hợp, đại đa số sinh viên căn bản là ăn ở chỗ này, trừ dịp đặc biệt hay mời khách mới đến Hàng Rào Trúc Ba để dùng bữa.

Đang đắn đo suy nghĩ đi nơi nào ăn, thì Vi Lương đã lên tiếng quyết định thay ọi người.

Hắn nói rất đúng: “Nghe nói Hàng Rào Trúc Ba mỹ nữ rất nhiều a! ”

Vì vậy mấy người cao hứng tung bồng thăng hướng Hàng Rào Trúc Ba mà đi tới.

Kiểm một nơi ít người ngồi xuống, thời gian đợi đồ ăn không có chuyện làm , mọi người một bên hết nhìn đông tới nhìn tây ngắm mỹ nữ, một bên bình luận nhà hàng này.

Nhà hàng này có hai tầng , tầng một là do rất nhiều ghế sofa tựa lưng cùng với bàn gỗ lim vuông vắn tạo thành, toàn bộ sắp xếp hiện lên hình vuông, có thể chứa được nhiều người, nhưng từ trên nhìn xuống lại không lộ vẻ chen chúc, tầng hai là tầng lầu cùng với ghế dây, treo hai bên chiếc ghế trên sợi dây quấn quanh lấy mấy cái Trường Xuân đằng(*), một mực kéo dài đến nóc nhà, toàn bộ nóc nhà che kín dây thường xuân(*) cùng với lá cây trang trí, chỉnh thể tràn ngập màu xanh lục, đầy tình thơ ý hoạ. Rất thích hợp cho tình lữ hoặc là bạn thân đến ăn cơm.

Đương nhiên hiện tại Dương Quang bọn họ chưa biết đến cảnh sắc tầng 2, chỉ có thể nghe Vi Lương giới thiệu!

“Nhìn xem, mấy người ngồi kia như thế nào? ”

Vi Lương đầu tiên reo lên.

“Không tệ không tệ, chỉ là đáng người hơi kém một chút. ”

Nghiêm Đông lập tức hưởng ứng đầu tiên, dù sao thì ánh mắt của hắn hơi cao so với người thường.

Tiểu Hoài Thành lắc đầu thở dài: “Hai người các người có chút thưởng thức được không? ..” Ý hắn muốn ám chỉ cảnh sắc, cùng bố trí của Hàng Rào Trúc Ba.

Vi Lương nhếch miệng: “Chính người vừa rồi gọi món ăn, trông thấy nhân viên phục vụ bàn là tiểu cô nương xinh đẹp mà nhìn không chớp mắt, ở đó dở ”quần tử rơm” với bọn ta. ”

Tiểu Hoài Thành xấu hổ vuốt vuốt mái tóc, oán giận nói: “Ai kêu nàng luôn hướng ta đánh mắt đưa tình, một thanh niên ngây thơ trong sáng như ta làm sao có thể chịu đựng được? ”

Mọi người toát mồ hôi hột, đây còn là thanh niên chính trực sao, không ngờ vừa mới tiến vào ký túc xá đã thay đổi, dễ bị hoàn cảnh xô đẩy quá đi?

Àn, vẫn là A Quang tu dưỡng tốt a! Các người xem ánh mắt hắn trước sau vẫn đặt sự chú ý vào chiếc bàn ăn, không có hướng 4 phía ngắm loạn.

Dương Quang lúc này lại bỗng nhiên phun ra một câu kinh điển: “hướng 9 giờ, áo sơ mi ca rô màu xanh, lớn lên thanh thuần, đáng người chuẩn, vòng 1 cỡ 85! ”

Ba người phịch một tiếng đồng thời đập đầu vào mâm cơm, còn thiếu chút nữa thì văng cả óc ra ngoài rồi.

Mấy người dựa theo hướng Dương Quang nhìn sang, quả nhiên thấy một cô nàng ở đằng kia che miệng cười khê.

Chú thích : Trường Xuân đằng, hay dây thường xuân: một loại cây leo, Trường xuân đằng không có tua cuốn , nhưng lại có vô số rễ phụ , nhờ những rễ phụ này mà chúng có thể bám vào vách đá hay thân cây mà leo dần lên, là một trong những loại cây có khả năng leo bám tốt nhất.

11. Chương 11: Tứ Đại Võ Lâm Thế Gia.

Nàng mỉm cười giống như đang nói: “Nhìn xem, mấy anh chàng đó đang nhìn về hướng chúng ta kìa. ”

“Anh chàng kia đẹp trai ghê, bờ vai rộng này, cơ ngực cũng vạm vỡ nữa, ta thích loại đàn ông này, có muốn cùng ta đi qua ngồi cùng chung một bàn không? ”

Cô nàng mặc chiếc áo sơ mi ca rô màu xanh ngồi cùng bàn với một cô gái đang mỉm cười, một bên hỏi một bên hướng sang bên bọn Dương Quang đánh mắt đưa tình.

Đáng tiếc, tướng mạo của nàng quá mức khủng bố khiến cho Nghiêm Đông sợ tới mức tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, chăm chú đếm kiến trên sàn nhà, trong nội tâm thầm nghĩ : không phải nhìn ta, không phải nhìn ta.

...

Không nghĩ tới chỉ thoáng một phát, chủ khách tình thế được cải biến...

Kỳ thật cô nàng cũng không có đến mức giống như khủng long, bộ mặt kia nếu vắt giữa đám đông, nàng cũng có thể coi như là có một chút nhan sắc, thế nhưng chỉ tại chiếc áo sơ mi ca rô màu xanh quá mức nổi bật, nó khiến cho nàng xứng đáng với 2 chữ “thảm họa”.

Mấy người Dương Quang dốc sức, liều mạng, thi triển khả năng tàng hình, bỗng nhiên, âm thanh loảng xoảng chén bát rơi xuống đất tạo thành tiếng động lớn, quấy nhiễu bầu không khí yên lặng.

“Rất xin lỗi quý khách, rất xin lỗi quý khách... ..” . Một nữ phục vụ nhỏ nhắn xinh xắn mang theo vẻ mặt tràn đầy hoảng hốt không ngừng hướng vị khách xin lỗi.

“Rất xin lỗi cái rắm ah! Người không nhìn kỹ một chút xem chúng ta là ai? Có thể đối đãi với chúng ta như những người khách khác tại đây sao? Đi, gọi quản lý của các người tới cho ta! ” một người có bộ dáng hung hăng càn quấy đứng trước mặt nữ nhân viên quát to.

Nữ phục vụ tỏ ra bối rối ngồi xổm xuống đất nhanh chóng nhặt mảnh vỡ của chén đĩa, sau đó chạy đi gọi quản lý đại sảnh, tên khách có hình dáng cao gầy kia ngồi trở lại ghế, chân vắt chéo, cái mũi hướng lên trời “hừ” rõ to một tiếng nói: “Có lẽ là nhân viên mới, ngay cả chúng ta cũng không nhận ra!”

Ngồi đối diện với hắn còn có một nam một nữ, nam đầu lông mày có một vết sẹo ngắn, đường nét trên gương mặt rất đẹp, nhưng lại rất vô cảm, cằm hếch lên cao dễ cho người đối diện có cảm giác chán ghét. Lúc này hắn đang từ từ nhâm nhi tách trà, giống như đang thưởng thức một loại cao lương mỹ vị, cái gương mặt không mang lại cảm tình kia lại muốn biểu lộ: “Thật sự là trà ngon”, càng khiến cho người ta có cảm giác chán ghét.

Cô gái bên cạnh chính thể có chút giống với người nam kia, đại khái là anh em ruột, nhưng từ khuôn mặt và tư thái nhìn lại, nàng tuyệt đối xứng đáng được gọi là siêu cấp đại mỹ nữ, so với anh trai mình thuận mắt hơn nhiều. Khuôn mặt trái xoan, màu mắt được đánh màu tím nhàn nhạt, son môi hơi có chút thâm, chân mày hẹp dài, lộ ra vẻ thành thực quyến rũ, hơn nữa tóc nhuộm màu lam nhạt, cùng màu đen sơn móng tay, toàn bộ chính là một Yêu Cơ.

Lúc này nàng đang cúi đầu cắn lấy hạt dưa trong tay, chuyện xảy ra vừa rồi đối với nàng dường như hoàn toàn không có quan hệ.

Tên mặt sẹo nghe thấy tên gầy nói xong, nhàn nhạt nói tiếp: “Cái mặt của người cũng có thể phát giận sao? Ta nhìn người càng sống lâu càng xuống sắc. Khuôn mặt xấu xí cũng không sao, tối thiểu đáng người cũng phải ư nhìn nha.”

Tên gầy liếc nhìn “Yêu Cơ”, vẻ mặt nhỉnh nọt nói: “Ta ra mặt việc này chẳng phải là do Hiểu Sương sao, hiếm khi nàng có cơ hội dùng bữa với chúng ta, làm sao có thể không đối đãi thật chu đáo.”

Quả thật, đây là lần đầu tiên nàng tới Hàng Rào Trúc Ba, lúc bình thường đều là Phong Nghi Đình ăn tại đây, hôm nay đến Hàng Rào Trúc Ba hoàn toàn là bị tên anh trai của nàng kéo tới đây. Tại Hàng Rào Trúc Ba, rất hiếm khi được thấy một cô gái có sức quyến rũ lớn đến tâm can(*) sôi sục như vậy. Cho nên, ngày hôm nay, 90% đàn ông có mặt nơi đây đều đưa ánh mắt sài lang đặt trên 2 ngọn núi lửa nhô cao của nàng. Hạn bản thân không thể lao tới cắn xé một ngụm mới thỏa lòng mong ước.

“Yêu Cơ” nghe nhắc đến nàng, ngẩng đầu lên nở nụ cười câu hồn, nói: “Người đùa nghịch uy phong của người, đừng đem chuyện đó đổ lên đầu ta!” nụ cười mặc dù mê hồn nhưng lại khó dấu nổi ánh mắt khinh miệt. Xem ra tên gầy đang theo đuổi “Yêu Cơ”, bất quá nàng đối với hắn ta hoàn toàn không có hứng thú!

Tên gầy dĩ nhiên không nhìn thấy ánh mắt kia, tiếp tục lấy lòng nàng. Tên mặt sẹo tự nhiên cũng sẽ nói giúp hắn đôi lời hữu ích, mục đích xem ra cố ý gán ghép bọn họ thành một đôi. Kỳ thật tên gầy mặt mũi cũng không đến nỗi nào, không thể nói hoàn toàn không xứng với “Yêu Cơ”, chỉ là thân thể của hắn quá gầy, giống như người đặt 1 chân vào quan tài, thiếu chút nữa trước ngực dán phía sau lưng rồi. Đó là hậu quả của việc tẩu sắc quá độ mà đâm ra tiêu tụy, mỹ nữ làm sao có thể để hắn bám theo mình được chứ, dù sao thì hắn vẫn không thể biến thành người hầu, con ỏ đi.

Trong chốc lát, quản lý đại sảnh đã mang theo cô bé phục vụ vừa rồi trở lại trước bàn bọn hắn, quản lý đại sảnh dĩ nhiên là nhận ra bọn hắn, một bên để cho tiểu cô nương nhận lỗi, một bên thay đổi toàn bộ bàn ăn, tên gây trước mặt nhân được dịp thể hiện phong độ, nói chuyện càng ra vẻ vênh vao tự đắc, âm điệu so với bình thường cao hơn không ít.

Bọn Dương Quang thấy như vậy, mỗi người đều không thoải mái trong lòng, Vi Lương giới thiệu lai lịch của mấy người kia: “Thằng cao gầy kia là con út trong gia đình” Mao gia “- một trong tứ đại thương nghiệp thế gia, nắm vị trí rất trọng yếu trong nền kinh tế Châu Á, Mao Gia trong tứ đại gia tộc tuy không phải là lớn nhất, nhưng đậm chân một cái cũng đủ để gây nên sóng gió ở Châu Á. Hắn tên Mao Sâm, học khoa máy tính năm 3, là một thiếu gia ăn chơi trác táng, tại Nam An Thành rất nổi danh, sau lưng có Mao gia làm chỗ dựa, nghe nói cùng Nam An Tam đại hắc bang” Kim xà bang” có liên hệ, gần đây còn lập nên “Ngân Xà hội” tại nơi trường học, vô cùng hung hãn càng quá.”

“Phía nhà trường mặc kệ hắn ư?” Nghiêm Đông hỏi.

“Muốn quản cũng khó, bởi vì nhà hắn có bối cảnh quá lớn, nhà trường đã giáo dục hắn mấy lần, nhưng rồi mọi việc lại đầu vào đó, nghe nói trước kia hắn đùa bỡn rất nhiều mỹ nữ, chơi chán rồi đá, trong đó có 2 người tự sát, kết quả còn không phải là lỗi nặng mà thôi!”

Vi Lương lắc đầu tiếp tục nói: “Tên mặt sẹo kia cũng là người của Tứ đại võ lâm thế gia, các người có lẽ cũng nghe nói về Tứ đại võ lâm thế gia rồi chứ, trong đó đều là võ lâm cao thủ bậc nhất, những võ sư Taekwondo, karate, nhu đạo quả thực không cùng đẳng cấp. Hắn chính là thiếu gia của Tây Môn thế gia trong Tứ đại võ lâm thế gia, tên là Tây Môn Úc, hắn cùng Mao Sâm cá mè một lứa, chuyên môn cấu kết với nhau làm việc xấu, bất quá nghe nói võ công không tồi, không biết có phải là sự thật hay không. Còn cô gái xinh đẹp kia tên là Tây Môn Hiểu Thương là em gái của hắn. ”

Nghiêm Đông nói: “Hoàn toàn chính xác hahaha.”

Dương Quang cười cười nói: “Chính xác mà nói, ba người kia võ công cũng không tệ” mấy người lập tức hỏi hắn nguyên nhân.

Dương Quang nói “Chuyện này cũng không quá khó, nhìn vào thần thái của ánh mắt, nhìn vào động tác có khí thế lưu loát không, quan trọng nhất là khí tức của người đó, bất quá điều này cũng không có nhiều người biết.”

Vi Lương vội hỏi: “Vậy người có thể xem được không?”

“Tất nhiên” Dương Quang đáp. Mấy người ngồi cùng bàn kỳ quái nhìn hắn, Nghiêm Đông nói: “Ta phát hiện người thật đúng là đồ quái thai, cái gì cũng biết cũng giỏi.”

Dương Quang cười đáp : “Cái gì cũng biết thì không có khả năng, nhưng ta biết nhiều thứ cũng là sự thật, có lẽ liên quan tới việc ta là trẻ mồ côi cũng nên.”

Mấy người nghe Dương Quang nói mình xuất thân là trẻ mồ côi, quan sát biểu hiện trên mặt hắn không có gì thay đổi, vẫn là nụ cười rất sáng lạn, nhưng họ rất sợ nói tiếp sẽ đụng chạm đến chuyện thương tâm của hắn, cho nên mọi người lựa chọn việc nói lảng sang việc khác.

Tiểu Hoài Thành lắc đầu nói: “Những đại thế gia đều là loại người như vậy a? Xem ra cũng hết thuốc chữa rồi.”

Vi Lương tiếp lời nói: “Cũng có cảm giác khó chịu rồi à? Nói cho người biết, bọn hắn vốn là có điều kiện, tư cách ngồi ở lô ghế xa hoa nhất để dùng bữa, nhưng chính là vì đùa nghịch uy phong mới đến nơi này, loại tình huống đó xảy ra như cơm bữa, học sinh lâu năm đều đã thành thói quen.”

Nghiêm Đông nói: “Ta ghét, những chuyện này làm sao người biết?”

Vi Lương đắc ý nói: “Không nên coi thường dân bản xứ chứ!”

Mọi người nghe xong phá lên cười.

Chứng kiến một màn vừa rồi khiến tâm trạng mọi người đều không thoải mái, đâm ra cả bọn nhanh chóng dùng bữa rồi về phòng nghỉ ngơi!

Tối hôm đó mọi người cùng nhau quây quần ngồi bên bàn vi tính, Dương Quang lại dùng hai tay khiêu vũ trên bàn phím, ba người nhìn riết đâm quen, hơn nữa lúc này đã đổi thành sợ hãi thán phục, Dương Quang cài đặt cho bọn họ một ít phần mềm thông dụng để bảo vệ máy, Tiểu Hoài Thành không hiểu biết nhiều về máy tính, đang được Nghiêm Đông cùng Vi Lương tận tình chỉ bảo!

Trải qua đêm thứ nhất tại Đại học Nam An, Dương Quang tỉnh dậy lúc 6 giờ sáng như thường lệ. Việc đó đã trở thành thói quen hình thành qua nhiều năm rồi, tựa lên đầu giường, hần thẫm nghĩ:

Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ, hình như đã trôi qua mười năm... Tỷ tỷ, rốt cuộc thì ta đã thực hiện được mơ ước của người, ở trên bầu trời kia, người có thấy hay không?

12. Chương 12: Lê Thái Dĩnh.

Lúc này Vi Lương trở mình, trong miệng không biết đang nói lầm bầm cái gì, khiến cho Dương Quang phục hồi lại tinh thần, hần cảm thấy mắc cười khi chứng kiến dáng ngủ rất xấu của Vi Lương, rồi từ từ tụt xuống đầu giường.

Sau khi nhanh chóng hoàn thành công tác vệ sinh buổi sáng, hần thay đổi một bộ quần áo thể thao đơn giản rồi đi xuống lầu rèn luyện.

Dương Quang từng nghe Vi Lương giới thiệu nơi có cảnh sắc đẹp nhất trong trường Đại học Nam An là hồ Thủy Kính. Nên hần quyết định thẳng hướng hồ mà chạy đến. Rất nhanh chóng cảnh sắc bờ hồ dần dần hiện lên trước mắt hần, quả thật nó rất xứng đáng được coi là một trong những đặc sản của Đại học Nam An.

Nhìn xem mặt hồ trong vắt, phẳng lặng như gương, thỉnh thoảng có những gợn sóng xanh lăn tăn trên mặt hồ, mặt nước phản chiếu bóng của những cây liễu rủ bên hồ tựa như bóng hồng quần đang mãi mê ngắm nhìn vẻ đẹp của mình. Cảnh liễu xôn xang, không biết là do mặt hồ chấn động hay làn gió nhẹ của buổi bình minh ban sáng khuấy động lên.

Lặng ngẫm cảnh đẹp bờ hồ buổi sớm khiến trong lòng Dương Quang không khỏi vui vẻ thoải mái. Cảm thụ một hồi gió nhẹ phớt qua, hần bắt đầu làm nóng người bằng cách chạy bộ dọc theo bên bờ hồ. Buổi sáng không có nhiều người tập thể dục giống hần, xung quanh rất thưa thớt. Dương Quang một bên chạy một bên nhìn về phía phong cảnh hồ, bỗng nhiên 1 khung cảnh tươi đẹp tiến vào tầm mắt của hần, phía trước bên hồ có một cái đình nghỉ mát nho nhỏ, chính giữa đình có một mỹ nhân đoan trang, xinh đẹp tuyệt trần đang đứng. Nàng vận một bộ quần áo vừa vặn, bó sát, làm lộ ra dáng người lồi lõm hoàn mỹ. Bờ móng vĩnh cao rất đẹp, hòa quyện với cảnh sắc thẳng tắp xung quanh đình khiến cho nàng càng lộ ra vẻ mượt mà no đủ. Cho dù là người có tố chất tốt như Dương Quang cũng không tránh nổi rung động trong tâm hồn.

Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt Dương Quang nhất lúc này không phải là bờ móng thiên thần kia, mà là đôi mắt to cực kỳ tinh xảo của nàng.

Ánh mắt tuy xinh đẹp, nhưng tràn đầy bi thương cùng mờ mịt, giống như bản thân nàng đang gặp phải một chuyện thương tâm mà không thể giải quyết, nếu không phải nhìn thấy trong ánh mắt nàng không có ý tự vẫn, hần đã sớm tiến lên kéo nàng ra xa khỏi hồ rồi.

Ánh sáng mặt trời theo tầng mây lộ ra, rực rỡ và chói mắt như nụ cười của Dương Quang lúc này vậy, lặng ngẫm cô gái với mái tóc dài đen nhánh cùng vạt áo theo gió lung lay nhẹ, nàng thật giống nữ thần, vẻ đẹp khiến cho ai nhìn vào cũng trở nên hít thở khó khăn.

Không biết trong số các bạn, đã có ai từng trải qua cảm giác hít thở không thông khi nhìn thấy một cảnh đẹp vượt qua sức tưởng tượng chưa? Dù sao đi nữa trong khoảnh khắc này, nhân vật nam chính của chúng ta đang trải qua kinh nghiệm như vậy. Tuy đã vượt qua thời điểm đó, nhưng Dương Quang vẫn nhìn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn, hình dáng nữ thần, từ đó khắc sâu trong nội tâm hần...

Cho đến lúc bốn người mang bữa sáng về đến ký túc xá, Dương Quang mới từ trong rung động tỉnh táo lại.

Từ đó về sau liên tục 2 ngày luyện thể dục buổi sáng, Dương Quang trong lòng rung động, đối với việc cô gái đoan trang, xinh đẹp tuyệt trần kia lại có bi thương cùng mờ mịt như vậy cảm thấy càng ngày càng hiểu

kỳ.

Dù cho hiếu kỳ, nhưng hắn vẫn không tiến đến gần, hắn không có thói quen như vậy. Về sau ắt sẽ có cơ hội, trong nội tâm Dương Quang thầm nghĩ như vậy.

Dương Quang hai ngày nay cùng với bọn Nghiêm Đông, Vi Lương, Hoài Thành đi dạo hết toàn bộ sân trường, đối với thư viện, văn phòng hành chính, phòng học, phòng thực nghiệm, sân thể dục, bể bơi, ký túc xá nữ cùng các địa phương khác trong trường nắm rõ như lòng bàn tay, không như những thằng ngu khác, chỉ xem xét gái đẹp trong trường. Hiện tại khi gặp người hỏi còn có thể giả bộ làm sinh viên khóa trên, chỉ điểm cho những tân sinh viên khác.

Đại hội tân sinh viên diễn ra buổi tối cũng không có điểm nhấn gì, chỉ là lãnh đạo trường gặp gỡ trò truyện cùng sinh viên, điều khiến Dương Quang ấn tượng nhất là tên tân sinh viên mới kia, diện mạo xấu xí, cây mình là thủ khoa trong kỳ thi đầu vào Đại học, nói chuyện rất đông đúc, lại tuyên thệ là sẽ phấn đấu xây dựng trường trở thành trường Đại học có chất lượng đào tạo tốt nhất toàn cầu. Mọi người sau khi nghe ngóng, hay biết tiểu tử này tên là Ngũ Sĩ Ngưu...

Đại hội vốn tổ chức theo thông lệ, không bao lâu thì kết thúc, 4 người Dương Quang dựa theo thông báo trường hướng phía lớp học của mình đi đến, thấy mọi người đã ngồi hơn một nửa, đều là mấy người một nhóm nói nói cười cười, đại khái đều là bạn cùng phòng trong ký túc xá. Bọn Dương Quang chọn bàn hẻo lánh phía sau ngồi xuống, kỳ thực thì bọn hắn cũng chỉ có thể ngồi cuối lớp, ngoại trừ Tiểu Hoài Thành hơi thấp một chút, thực tế Dương Quang cũng hoàn toàn phù hợp ngồi cuối.

Đang lúc ồn ào, một mỹ nhân tóc dài bồng bênh đi vào phòng học đứng lên trên bục giảng, thoáng một cái phòng học hoàn toàn yên tĩnh lại, thật giống như có một bàn tay vô hình bóp cứng lấy cổ họng vậy.

Cả đám đều ngây người, mà ngay cả Dương Quang cũng hoàn toàn ngây người, không giống với những người khác bị sắc đẹp của mỹ nhân làm rung động, hắn hoàn toàn kinh ngạc, mỹ nhân xuất hiện trong lớp học không phải ai khác xa lạ chính là nữ thần bị thương Dương Quang gặp bên hồ khi đang tập thể dục buổi sáng.

Nàng lúc này vẫn đoan trang cùng xinh đẹp tuyệt trần, chỉ khác trong mắt chỉ còn lại ngọt ngào vui vẻ, bất quá Dương Quang vẫn nhìn thấy trong ánh mắt nàng che dấu rất sâu bi thương cùng mờ mịt. Hơn nữa hắn còn phát hiện cô gái xinh đẹp này sở hữu bản lĩnh võ công không tầm thường! Quả nhiên không phải là một mỹ nữ đơn giản a.

Nghĩ đến chính mình cho rằng về sau nhất định sẽ có cơ hội quen biết nàng, thật không ngờ có ngày trở thành hiện thực, Dương Quang bỗng cười thành tiếng, lập tức mọi người bị tiếng cười kia bừng tỉnh, mỹ nữ nhìn thoáng qua Dương Quang, nghi hoặc hắn tại sao lại cười thành tiếng, Dương Quang đối với nàng biểu lộ ra khuôn mặt sáng lạn tươi cười, khẽ lắc đầu, nghĩ thầm đây rốt cuộc có tính là duyên phận hay không?

Mỹ nữ vỗ tay, để ọi người phục hồi lại tinh thần, đem sự chú ý tập trung lên nàng, nàng cất lên giọng nói dễ nghe: “Xin chào các bạn sinh viên trong lớp, tên tôi là Lê Thái Đình, tôi chính là chủ nhiệm của lớp quản lý tài nguyên nhân sự khoa kinh tế...”

Lê Thái Đình giới thiệu ọi người trong lớp sơ qua về mình, không có một lời dư thừa, khách sáo, sau đó yêu cầu từng người bước lên bục giảng tự giới thiệu bản thân mình, bởi vì đối với một lớp học đoàn kết là trọng yếu nhất, mọi người trong lớp không biết lẫn nhau làm sao có thể đoàn kết?

Nhìn từng bạn học đứng lên giới thiệu, người nào cũng muốn trước mặt chủ nhiệm lớp lưu lại ấn tượng tốt, kỳ thật ngoại trừ mấy người đặc biệt một chút, những người khác đều không để lại cho Dương Quang bất kỳ ấn tượng gì, ví dụ: không tính Thái Đình, thì Tần Khả là nữ sinh xinh đẹp nhất trong lớp, bất quá hành vi động tác, dáng vẻ kệch cỡm, là loại con gái bản tính ích kỷ, luôn in là tâm điểm xung quanh mọi sự chú ý. Dương Hiểu Phát, một nam sinh cao lớn, so với Dương Quang vẫn còn cao hơn 1 ít, vừa đen lại cường tráng, nhìn mặt hơi ngu ngơ nhưng khi nói chuyện lại là một người cẩn thận. Tiêu Tĩnh, là nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn, khi chạy lên bục giảng bộ dáng lật đật lộ ra bím tóc tung tăng, rất đáng yêu, khiến cho người chú ý nhất chính là đôi mắt to, nhấp nha nhấp nháy, theo trong mắt nàng nhìn không ra một tia phiến nào. Hoàng Đan Đan, là nữ sinh cao nhất trong lớp, hơn nữa đáng người thuộc dạng “ngực tấn công,

mông phòng thủ”, rất cuốn hút ánh mắt đàn ông, hơn nữa đường nét gương mặt đoan chính, đáng tiếc trên mặt có vết bớt, phá hủy chính thể mỹ cảm, làm cho người ta đều không đành lòng.

Trong đó khiến cho Dương Quang lưu lại ấn tượng sâu sắc nhất đúng là Hoàng Đan Đan, tuy khuôn mặt có vết bớt khó coi nhưng không vì thế mà cảm thấy tự ti về bản thân mình, nói chuyện tự nhiên, phóng khoáng, Dương Quang rất thưởng thức khí chất của nàng, thực tế nhìn vào ánh mắt có thể thấy nàng là một con người thông minh năng động, nên hẳn càng có ấn tượng với nàng. Dương Quang nhìn nàng đi về chỗ ngồi, đối với cái bớt đỏ trên mặt nàng mà bắt đầu suy nghĩ.

Cuối cùng mới đến lượt Dương Quang và 3 người bạn cùng phòng với hắn, Tiểu Hoài Thanh vừa mở lời đã khiến ọi người chú ý tới 4 đứa bọn hắn, hắn nói thế này nè: “Minh là Tiểu Hoài Thành, trưởng phòng 403 tầng 13 khu ký túc xá, có toàn quyền đại diện cho 3 anh chàng trai đẹp trai ngồi cuối lớp kia, mọi người có chuyện gì muốn tìm 3 bọn hắn, ví dụ gọi điện, nhắn tin, gửi thư tình, tốt nhất đều phải thông qua mình. Cảm ơn. ”

Lúc hắn nói ra có 3 anh chàng đẹp trai ngồi cuối lớp, tất cả mọi người quay đầu hướng Dương Quang, Vi Lương, Nghiêm Đông nhìn lại, ba người lập tức phối hợp làm ra bộ dáng thẹn thùng, làm cả lớp cười vang, đến Lê Thái Dĩnh cũng không nhịn được.

Chứng kiến Tiểu Hoài Thành nói như vậy, mấy đứa Nghiêm Đông đều vỗ tay cổ vũ hắn, mà bạn học cùng lớp chứng kiến Tiểu Hoài Thành tuy vóc dáng không cao, nhưng khí chất trầm ổn, quần áo gọn gàng, cơ thể vạm vỡ, cũng đều ủng hộ hắn.

Hình tượng của Nghiêm Đông anh tuấn, thư sinh, cùng bộ dạng Vi Lương cợt nhả vô lại cũng đi vào lòng người.

Dương Quang là người cuối cùng bước lên bục giảng, ấn tượng đầu tiên để lại cho các bạn trong lớp là hắn rất đẹp trai! Kết quả chứng kiến nụ cười sáng lạn tươi rói của hắn khiến ọi người cảm giác giống như hắn nhỏ hơn bọn họ vài tuổi vậy.

Lê Thái Dĩnh nhìn chằm chằm vào Dương Quang, người có thể khiến cho các sinh viên trong lớp thoát ra khỏi mị lực của nàng rốt cuộc là dạng người gì, nàng cũng rất muốn biết. Chứng kiến nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời của Dương Quang, tâm hồn vốn đã chai sạn vì chịu nhiều tổn thương của nàng, cũng cảm thấy một tia ấm áp lạ thường. Loại cảm giác ôn hòa thân thiết này rất lâu rồi nàng không có cảm nhận được...

Dương Quang nhìn mọi người trong lớp một lượt, cười chậm rãi nói: “Minh tên Dương Quang, vẫn còn độc thân, cảm ơn các bạn.” sau đó bước trở về chỗ ngồi.

13. Chương 13: Lại Thấy Mỹ Nữ.

Mọi người sững sờ, sau đó cười vang lên. Đến tận bây giờ, tất cả mọi người kể cả Lê Thái Dĩnh đều nhớ kỹ bốn người phòng 403

Chỉ có Tần Khả bởi vì bị đoạt danh tiếng mà cảm giác khó chịu, nghĩ thầm: “phòng 403, hãy chờ xem!”

Mấy ngày kế tiếp với mục đích xây dựng tinh thần đoàn kết của lớp, Lê Thái Dĩnh quyết định tổ chức các hoạt động ngoại khóa, bởi vì Tần Khả cố gắng thể hiện, khiến nàng tự nhiên trở thành tâm điểm của buổi ngoại khóa, đương nhiên Lê lão sư- Lê Thái Dĩnh cũng không nằm ngoài quy luật rồi. Lê lão sư không bởi vì bản thân mình là đệ nhất mỹ nữ trường học mà tỏ ra cao ngạo, nàng đối xử với sinh viên rất thân thiết, hòa ái, khó trách nhiều sinh viên quý mến nàng đến vậy, qua thời gian tiếp xúc chưa lâu, có cảm giác nàng cùng mọi người giống như một người bạn tri kỷ hoặc cũng có thể nói là chị cả trong gia đình vậy.

Dĩ nhiên đối với những người muốn theo đuổi nàng, bất kể là công tử danh gia vọng tộc, đệ tử quan lại quyền quý, hay là đồng nghiệp trong trường, nàng sẽ không có sắc mặt tốt đối với bọn họ! Nghe nói trước kia có vụ tổng giám đốc 1 công ty bất động sản tặng nàng 99999 đóa hoa hồng, bị nàng đem sung công cho vườn hoa trường ngay tại chỗ.

Tần Khả đối với Lê Lão sư dịch ý cũng không lớn, bởi vì biết rõ chính mình cùng nàng căn bản không cùng một đẳng cấp, cho nên Lê lão sư cùng sinh viên trong lớp sinh hoạt chung không phát sinh trở ngại nào,

trên thực tế phần lớn nam sinh đối với nàng đều có ý theo đuổi, bắt quá nghe nói đến thủ đoạn “tàn nhẫn” của nàng trước kia, mọi người tự nhiên sẽ biết rút lui trong im lặng.

Một tuần sau là huấn luyện quân sự, trước đó là tự do hoạt động.

Buổi sáng hôm nay, Dương Quang lại bị Nghiêm Đông kéo đi dạo sân trường ngắm mỹ nữ, Vi Lương sáng sớm đã tạt về nhà, hắn nói phải tụ tập cùng gia đình một bữa. Tiểu Hoài Thành thì vui đầu trên mạng, mấy ngày hôm trước mới tạo được cái nick yahoo, mon men lên phòng chat quen được khá nhiều bạn, hiện tại chính là thời gian tán gẫu không biết mệt mỏi.

Hai người tản bộ một hồi, lại chọn hướng hồ Thủy Kính đi đến. Một bên nhìn nữ sinh thanh xuân mơn mớn trên đường, vừa ngắm mỹ nữ từ đầu đến chân(theo nghĩa dân gian là check hàng).

Đột nhiên con mắt của Dương Quang và Nghiêm Đông đồng thời sáng lên, ở phía xa xa đằng kia có 2 đại mỹ nhân đang dắt tay nhau hướng bọn hắn đi tới. Hai nàng ăn mặc tương đối giống nhau, đều là một bộ váy liền áo, cô phía bên trái dáng người hơi nhỏ nhắn, làn da trắng nõn nhìn vào chỉ muốn néo một phát, tóc ngang cằm được cắt tỉa tỉ mỉ ôm gọn khuôn mặt trái xoan thanh tú, mặt để mộc, đôi môi nhỏ nhắn, sống mũi cao thẳng tắp, đặc biệt là cặp má núm đồng tiền duyên dáng, bắt quá nàng lại có ánh mắt sắc bén, vừa nhìn đã biết là cộp cái không dễ chọc vào.

Xem diện mạo của cô gái bên trái, đã cho là rất đẹp rồi, lại nhìn về cô gái bên cạnh, mới biết được cái gì gọi là người đẹp có người đẹp hơn! Cái gì gọi là hồng nhan họa thủy!

Nàng có dáng người cao, cân xứng, một mái tóc dài đen nhánh như gỗ mun, phía sau gáy dùng trâm để cố định, tóc phía trước thì để xõa tự nhiên, lộ ra một khuôn mặt vô cùng tinh xảo, nhưng không hề tô son điểm phấn, bất luận là con mắt, cái mũi, hay là lỗ tai, trên mặt tất cả đều giống như băng tạo thành, cảm giác rất lạnh, còn giống như có hàn khí xuất hiện, nếu không có đôi mắt tinh xảo chuyển động, chỉ sợ sẽ khiến cho người khác tưởng rằng đang được chiêm ngưỡng một pho tượng được chế tác bằng băng một cách hoàn hảo!

Dưới váy nàng lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp, da thịt xuất hiện dưới lớp vải như cánh tay, bắp chân đều giống như trên mặt, như hàn băng ngưng tụ tạo thành, sáng lấp lánh.

Chiếc váy mềm mại bị gió thổi dán chặt trên thân thể, hiện ra đường cong mê người, làm cho huyết mạch người ta sôi sục. Chỉ là ánh mắt lạnh như băng tăng thêm khí chất cao ngạo rét lạnh của băng sơn mỹ nữ, khiến cho người ta chỉ có thể kính nhi viễn chi (1).

Nếu như đặt nàng ở thời phong kiến, nếu có thể làm nàng nở một nụ cười, đừng nói chi của cải, nếu là hi sinh tính mạng cũng sẽ không tiếc! Vẻ lạnh lùng của nàng chỉ có thể gói gọn trong một câu “Mỹ nhân nhất tiểu hoán thiên kim(2)”

Mà đôi mắt của hai mỹ nhân rất có thần, phiêu dật như tiên, võ công chắc chắn không tầm thường chút nào.

Lúc này Dương Quang cũng không khỏi thầm cảm thán đại học Nam An không hổ danh là nơi có nhiều mỹ nữ, xứng đáng được coi là trại tập trung mỹ nữ hàng đầu trong các trường đại học trên khắp châu lục. Tùy tiện đi ra ngoài một chút đều có thể gặp tuyệt sắc mỹ nữ như vậy, lần trước tại Hàng Rào Trúc Ba đụng phải mỹ nữ “Yêu Cơ” nếu đem so sánh cùng 2 nàng, tương mạo còn có thể so sánh với người đẹp tóc ngắn, nhưng với cô gái cao cao bên cạnh kia thì không thuộc cùng đẳng cấp, đây còn chưa kể đến “Yêu Cơ” còn phải thông qua trang điểm để tô đậm lên vẻ đẹp, vậy thì càng không xứng làm đối thủ của hai người này.

Ai cũng đều yêu thích cái đẹp, Dương Quang cũng là người, cho nên hắn cũng không ngoại lệ. Theo các nàng xuất hiện, hắn cùng Nghiêm Đông chăm chú nhìn khắp các bộ vị trên người. Chỉ là ánh mắt của Nghiêm Đông đã bị cái đẹp làm mê muội, trở nên ngây dại, còn ánh mắt của Dương Quang vẫn thanh tịnh như trước, hơn nữa hắn dựa theo khí tức phát ra trên người hai nàng thì biết hai nàng chính là “Hoa hậu giảng đường” đã gặp hồi nhập học, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng. Thâm nghĩ khó trách lúc đó tân sinh viên lại điên cuồng như vậy!

Hai vị tuyệt sắc mỹ nữ đối với tình cảnh như thế này gặp phải quá nhiều, nên sớm đã quen, chỉ quét nhìn hai người rồi thu hồi ánh mắt, bắt quá chứng kiến nụ cười sáng lạn cùng ánh mắt trong suốt của Dương

Quang thì hơi dừng lại một lát.

Cùng các nàng đi thoáng qua, lập tức một mùi thơm bay vào lỗ mũi của hai người Dương Quang, Nghiêm Đông còn say mê hít hít. Lúc này một cái phiếu sách trong quyển sách của mỹ nữ băng giá bay ra, các nàng còn hồn nhiên không biết, tiếp tục đi lên phía trước.

Dương Quang dùng tay chụp tới, phiếu sách đã nằm gọn trong tay hắn. Đúng là một phiếu tên sách, trên có ghi một bài thơ cổ là “Hong đậu(3)”, nét chữ xinh đẹp thanh nhã, “Hong đậu”? Là ước mơ về tình yêu sao?

Vừa thấy Dương Quang bắt lấy phiếu sách, Nghiêm Đông vội vàng hô lên :“A! Hai vị mỹ nữ! Các người làm rơi đồ!” thế nhưng hai vị mỹ nữ giống như dùng lỗ tai để thở, hoàn toàn không có phản ứng, tiếp tục đi lên phía trước. Nghiêm Đông quỳnh lên, chạy tới tính chạm vào bả vai của mỹ nữ băng giá, trong miệng gọi:“Bạn ơi, đợi mình một tý.” cũng không dám hô là mỹ nữ.

Ngay tại thời điểm tay Nghiêm Đông muốn đụng lên bả vai của mỹ nữ băng giá, hai mỹ nữ nhanh chóng phản ứng, mỹ nữ băng giá giống như hàn băng rất nhanh dùng đôi tay thon thon ngọc ngà hướng tay Nghiêm Đông đánh tới, lập tức một tiếng hét thảm vang lên:“A” Nghiêm Đông thu lấy tay về, mỹ nữ tóc ngắn tức giận trừng đôi mắt sắc bén nói:“Đồ háo sắc các người muốn sử dụng thủ đoạn đấy bao nhiêu lần mới đủ?”nói xong một chưởng hướng Nghiêm Đông đánh tới, tốc độ rất nhanh, lại ẩn chứa tiếng sấm nổ mạnh, hiển nhiên là có sử dụng nội công.

Hiện tại võ công trên thế giới rất thịnh hành, thực tế Châu Á là nơi võ thuật phát triển nhất trên Thế Giới. Cho nên cơ bản mỗi người đều tập võ, nhưng đại đa số vẫn luyện tập Karate thuộc ngoại công(tổn thương vật lý), mặc dù cũng biết muốn học võ công thượng thừa nhất định phải tu luyện nội công nhưng phương pháp tu luyện nội công rất quý, đều là từng phái hoặc là tổ tiên lưu truyền tới nay, đa số là bất truyền, muốn bá sư cũng khó khăn, chưa nói đến tìm được một môn thích hợp với bản thân để tu luyện!

Nghiêm Đông cũng là người luyện võ, nhưng lại không có tu luyện qua nội công, cho nên nếu như trúng một chưởng này, cho dù không mười ngày nửa tháng trùm chăn trong bệnh viện, ít nhất cũng phải học máu, nằm liệt vài ngày, đây còn là hạ thủ lưu tình!

Cảm giác nóng trên tay Nghiêm Đông còn chưa biến mất, tại thời khắc bàn tay ngọc của mỹ nữ tóc ngắn ập tới trước ngực Nghiêm Đông. Dương Quang đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Tại thời điểm Nghiêm Đông bị mỹ nữ băng giá gây tổn thương mu bàn tay, Tinh quang trong mắt Dương Quang lóe lên, bất quá lúc đó hắn vẫn chậm rãi bước đi tiếp chứ không dừng lại, cho nên còn cách một khoảng khá xa, cứu không kịp, mỹ nữ tóc ngắn một chưởng đánh ra, Dương Quang không do dự, thân thể nhoáng một cái, xuất hiện ngay bên cạnh Nghiêm Đông.

Ngón trỏ tay phải nghênh tiếp ngọc chưởng, ở trên lòng bàn tay nhẹ nhẹ một chút, “Ba” một tiếng sấm rền vang lên, ngoài ý muốn của mỹ nữ tóc ngắn, nàng bị phản lực đẩy lùi vài bước, kinh ngạc nhìn Dương Quang, nghĩ thầm đây là công tử của võ lâm thế gia nào, Tại sao chưa từng thấy qua? Còn có thể tiếp được tuyệt chiêu Phong Lôi chưởng của gia tộc!

Dương Quang không nhìn nàng, cầm lấy phiếu sách rồi dùng ngón từ nhàn nhạt thì thầm:

”Hong Đậu sinh Nam Quốc

Xuân xanh nảy mấy cành

Xin chàng luôn hãy nhớ

Đậu này mãi tương tư. ”

lời nói tuy bình thản, không có một tia chấn động, kỳ quái chính là lại khiến cho người nghe cảm giác được hắn có chút bất mãn. Dương Quang đọc xong chuẩn bị đưa lên, phiếu sách chậm rì rì bay tới trên tay mỹ nữ băng giá , thật giống như có một bàn tay tàng hình đem tới.

Mỹ nữ băng giá thấy Dương Quang chỉ cần dùng một ngón tay đẩy lui bạn mình, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, thời điểm nghe được bài thơ này, biết là đã hiểu lầm người ta, trong mắt hiện lên một tia áy náy cùng

xấu hổ, nhưng trời sinh bản tính nàng cao ngạo, chưa từng nhận lỗi trước ai, cho nên lúc này nàng cũng không biết nên làm gì cho đúng.

Chú giải :

1.Kính nhi viễn chi :Đứng xa mà ngó, ý chỉ rất thích nhưng không dám tiếp cận.

2.Mỹ nhân nhất tiểu hoán thiên kim: Người đẹp nở một nụ cười đáng đổi lấy nghìn lạng vàng

3.Hồng đậu được sinh ra từ nỗi khổ tương tư, từ những nhớ thương khôn xiết. Nhưng nỗi nhớ tương tư cũng là dư vị đẹp mà chỉ có những người yêu nhau sâu sắc và chân thành mới có được. Cũng từ đó, Hồng đậu trở thành tín vật tình yêu của người Trung Quốc. Sau này Hồng đậu càng nổi tiếng hơn nữa nhờ bài thơ “Tương tư” của nhà thơ Vương Duy (701 – 761) đời Đường.

14. Chương 14: Tài Năng Sơ Hiện.

Chứng kiến phiếu tên sách nằm trên lòng bàn tay, nàng cùng mỹ nữ tóc ngắn càng thêm kinh ngạc, có thể làm cho phiếu tên sách bay bổng chậm chạp như vậy hơn nữa lại chuẩn xác bay tới trên tay, nội công của y phải rất lớn, chính mình tuyệt đối không làm được. Vừa muốn lên tiếng, thì mỹ nữ tóc ngắn hai tay bắt chéo trên bờ eo thon cường từ đoạt lý nói: “Việc này tám, chín phần do người trộm lấy khi đi ngang qua chúng ta, hiện tại lừa gạt chúng ta, nói là người nhặt được, thủ đoạn như vậy bà cô đây thấy nhiều rồi! ” biết rõ bản thân không phải đối thủ của đối phương nên nàng bắt đầu dờ chiêu già mồm ắt lẽ phải ra.

Mỹ nữ băng giá cũng biết bạn mình cường từ đoạt lý, nên định tới xem xét một chút thương thế của người nàng vừa gây tổn thương, nhưng Dương Quang đã trước một bước cầm lấy tay Nghiêm Đông, điểm nhẹ lên huyệt Kiên Tĩnh(1) một phát, sau đó tay trái nắm chặt tay bị thương, tay phải dùng kim, châm liên tục lên trên mu bàn tay bị thương châm 4 mũi, vết bỏng dần dần xẹp xuống, ngay sau đó không biết từ nơi nào, Dương Quang xuất ra một cái bình nhỏ, đổ ra một ít bột phấn bôi lên miệng vết thương.

Nghiêm Đông một mực cắn răng chịu đựng đau đớn như hỏa thiêu, hiện tại đỡ nhiều rồi, mặt lập tức buông lỏng xuống.

Dương Quang một bên trị liệu vết thương, một bên dùng ngữ khí rất bình thản chậm rãi nói: “Đường Môn Liệt Diễm độc, Nam Cung thế gia Phong Lôi chưởng, không phân tốt xấu đã ra tay hung ác, hai vị tiểu thư tâm địa thật ác độc. ” nói xong thì việc chữa trị cũng dừng lại, có thể thấy được động tác của hắn nhanh cỡ nào.

Dương Quang thật sự có chút tức giận, nếu là hiểu lầm thì cũng thôi, không nghĩ tới các nàng có thể ra tay âm độc đến vậy, huống hồ đã chót đã thương người khác, đến một lời xin lỗi cũng không có, nếu hôm nay không có hắn ra tay, Nghiêm Đông chắc chắn phải nằm viện rồi.

Bên kia hai vị tiểu thư trợn mắt há hốc mồm xem động tác Dương Quang trị liệu liên tiếp, nghe được Dương Quang nói chuyện mới kịp phản ứng. Dương Quang ngữ khí vẫn bình thản như lúc trước, nhưng lần này lại làm cho các nàng cảm thấy một tia áp lực lạnh như băng. Mỹ nữ tóc ngắn lờ lờ nói phản bác vừa ra đến miệng, nhưng đã đổi thành: “Người... Đến tốt cùng là người nào? ”

Dương Quang không thèm để ý tới các nàng, kéo Nghiêm Đông bỏ đi.

Sau khi hắn đi được một đoạn, áp lực lạnh như băng cũng đã biến mất, mỹ nữ tóc ngắn mới khôi phục tinh thần, bạo gan hô lớn: “Này, tên kia! Ta đang hỏi người đấy, có nghe rõ không? ”

Bước chân của Dương Quang vẫn không ngừng, trực tiếp lôi kéo Nghiêm Đông thoảng một chút đã đi xa. Hừ, loại nữ nhân như vậy, tuy đẹp cũng chỉ là một cái bình hoa!

Nghiêm Đông dùng tay không bị thương lau mồ hôi lạnh trên trán, thở dài, nói: “Đau chết mắt, ta điếu(3), nàng không phải con gái à? Tại sao lại ra tay thâm độc đến như vậy! ”

Dương Quang cười nói: “Chưa nghe qua độc nhất là lòng dạ đàn bà sao? Ai kêu người muốn ăn đậu hủ của người ta! Ha ha ”

“Không phải ta muốn sở sàng? Ta chỉ muốn gọi nàng thôi.”

“Người dám khẳng định trong lòng người không có ý đồ đen tối? ” Dương Quang giống như cười mà không phải cười nhìn chăm chăm hắn hỏi.

Nghiêm Đông xấu hổ gãi gãi đầu, ha ha cười ngây ngô.

“Các nàng là người của võ lâm thế gia trong truyền thuyết à? Vừa rồi người nói các nàng sử dụng công phu gì vậy? ”

“Cũng không hẳn là trong truyền thuyết, Đường gia ngàn năm qua am hiểu thuật dùng độc và ám khí, mà Nam Cung gia thì am hiểu quyền pháp cùng chưởng pháp. Vừa rồi cô gái Đường gia dùng Liệt Diễm độc đối với người, cảm giác như Liệt Hỏa thiêu đốt, vốn tại nơi bị điểm đến nhiễm độc, sau đó chậm rãi khuếch tán toàn thân, có lẽ nàng muốn trừng phạt một phát sau đó cho người thuốc giải. Còn cô nàng sử dụng Phong Lôi chưởng thì quá độc ác rồi, xem nàng thi triển nội lực đại khái có thể cho người nằm liệt giường nửa tháng. ”

“Ta hiểu(3), khôn nạn quá đi? Quả đúng độc nhất là lòng dạ đàn bà...” Nghiêm Đông trong lòng còn sợ hãi nói.

Sau đó hắn chợt nhớ tới điều gì, vội vàng nói: “Lão đại, thì ra công phu của anh cao như vậy ah ~ ”

“Đừng gọi ta là lão đại, ta rất ghét bị gọi như vậy! Ta chưa từng có ý giấu diếm, các người không hỏi chẳng lẽ ta lại đem ra khoe khoang à? ”

“Tốt, coi như người nói có lý, vậy bây giờ mau khai ra cho ta, người còn dấu giếm bí mật gì nữa! ”

“Về sau người sẽ biết! ” Dương Quang nói xong cũng tăng tốc đi lên phía trước.

“Ta hiểu(3), bày đặt thần bí ah - về sau người sẽ biết ~” hắn nhại lại câu nói của Dương Quang 1 lần, sau đó la to đuổi theo.

Nhìn bọn Dương Quang rời đi, mỹ nữ tóc ngắn còn muốn chờ đồng, bị mỹ nữ băng giá lôi đi, chỉ chỉ chung quanh nói: “Muốn mất mặt sao? Đi nhanh đi! ”

2 nàng vốn là 2 đại mỹ nhân, cộng thêm vừa rồi tranh chấp, đã hấp dẫn một ít sinh viên đi ngang qua hiếu kỳ đứng lại nhìn.

Hai mỹ nữ nhanh chóng rời khỏi, mỹ nữ tóc ngắn nói với bạn mình: “Hừ, không thể nhìn ra hắn chính là 1 cao thủ, nhìn hắn thế nào cũng là giá áo túi cơm, đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo a. ”

Mỹ nữ băng giá còn đang suy nghĩ điều gì, không đếm xỉa tới mà nói: “Chớ nói nhảm, người kia không đơn giản chút nào, trước kia chưa từng gặp qua, có lẽ hắn là sinh viên năm nhất. ”

“Hừ, lợi hại? Nếu không phải bọn hắn nhặt được phiếu sách, ta đã sớm đi qua dọn dẹp bọn hắn rồi. ”

“Vũ vũ đừng nên mạnh miệng, vừa rồi người thiếu chút nữa đã bị người ta chấn ngã xuống đất. ” mỹ nữ băng giá khí chất lạnh như băng tại trước mặt bạn tốt của mình ôn hòa không ít.

“Lúc đó ta chỉ sử dụng có 3 thành công lực, nếu dốc hết toàn lực thì hắn không thể là đối thủ của ta! ” tuy mạnh miệng nói như vậy, nhưng nàng đương nhiên biết rõ, người nọ cũng không đem hết toàn lực ra đối với mình.

“Tốt rồi, không cùng người nói về vấn đề mạnh yếu nữa, nhìn vào đôi mắt, thần thái cử chỉ biểu lộ ra ngoài của hắn đều không giống với người biết võ công, đặc biệt nhất là ánh mắt, người có phát hiện không, rất thanh tịnh, giống như sâu không thấy đáy. ”

“Ta nói này Tiêm Tiêm, người quan sát hắn cẩn thận như vậy làm gì? Đừng nói người đối với người ta có ”tâm sự” a? ” bị gọi là “Vũ Vũ” mỹ nữ tóc ngắn từ điệu bộ cợt cái nhanh chóng biến hóa trở thành 1 con chim sơn ca nhỏ bé.

Ngược lại mỹ nữ băng giá không biểu lộ 1 chút gì chấn động, thản nhiên nói: “Lại nói nữa, đối với chuyện gì người cũng có ý nghĩ như vậy, người cho rằng ai cũng mê trai như người ah? Tốt rồi, nhanh đi nha. ”

Nói xong hai mỹ nữ nhanh nhẹn rời đi, lưu lại mùi thơm ngào ngạt.

Gần đến thời gian ăn cơm trưa, Nghiêm Đông lại rủ đãi Dương Quang 1 bữa, còn Dương Quang gọi điện cho Quách Sảng(tên béo mập xuất hiện mấy chương trước), mấy ngày nay bận rộn với công việc khai giảng, nên phải hoàn thành xong xuôi mọi việc mới chủ động gọi điện cho hân.

Điện thoại vừa thông, chợt nghe bên kia tiếng pháo nổ rền rĩ: “Này, Dương Quang? Chúng ta quả thực là tâm linh tương thông a, ta vừa định gọi điện thoại cho người, muốn rủ người cùng đi ăn cơm trưa, người cũng hẳn là bảo ta cùng ăn chứ gì, ta biết ngay! Ta lập tức tới, còn có 1 chuyện vui cho người... Không có vấn đề gì, kêu bạn cùng phòng của người đi cùng, hôm nay ta mời khách? Bạn cùng phòng của ta à? Quan tâm đến bọn hân làm gì, một đám ăn chơi trác táng, ta đối với bọn chúng không có tiếng nói chung, được rồi, được rồi, ta lập tức đến... Đã biết, sẽ kêu Tạ Na đi cùng, bye bye. ”

Dương Quang cười lắc đầu, cắt điện thoại, gặp Nghiêm Đông dưới lầu, lúc này hân đã chuẩn bị sẵn sàng, liền kêu hân gọi điện cho Tiểu Hoài Thành đi cùng, rồi hướng hân nói: “Giới thiệu một bằng hữu thú vị cho các người nhận thức, ta ngày đầu tiên đến trường quen biết hân, hôm nay hân mời khách, chúng ta đi Hàng Rào Trúc Ba giành chỗ . ”

Đi vào Hàng Rào Trúc Ba, chứng kiến người so với thường ngày nhiều hơn một chút, bất quá vẫn còn nhiều chỗ trống, tìm một bàn lớn ngồi xuống, không lâu sau Tiểu Hoài Thành đến, hỏi rõ có chuyện gì xảy ra, rồi cũng vui vẻ vì có người mời khách.

Bọn họ cũng lại thấy tên gầy và tên mặt sẹo đến ăn, chỉ khác lần này không có yêu mị nữ đi theo, nên bọn hân không có làm khó nhân viên, chỉ là thanh âm nói chuyện rất lớn, giống như sợ người khác không nghe thấy.

Đến thời điểm nhân viên phục vụ tới hỏi món lần thứ ba, Quách Sảng cùng Tạ Na mới chậm rãi đi đến.

Chỉ thấy Quách Sảng mặt mày hồng hào, đặc ý phi thường, Tạ Na một tay kéo cánh tay của hân, cử chỉ thân mật cùng hân đi đến bàn bọn Dương Quang, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, phảng phất giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trong nhà hàng.

Chứng kiến Dương Quang cười mỉm nhìn hân thân mật mà không có chút nào kinh ngạc, Quách Sảng phì cười mà nói: “Người không có một chút bất ngờ ư? ” Dương Quang cười nói: “Ngày đầu tiên nhìn thấy các người ở bên nhau, ta có cảm giác giống như rùa nhìn đậu xanh(4) rồi. ”

Tạ Na trừng mắt, đánh cho Dương Quang một quyền nói: “Người nói ai là con rùa? ”

Chú thích:

1.Huyệt Kiên Tĩnh: Tại giao điểm của đường thẳng ngang qua đầu ngực với đường ngang nối huyệt Đại Chùy(2) và điểm cao nhất của đầu ngoài xương đòn, ấn vào có cảm giác tê nhức.Chủ trị vai lưng đau, cổ gáy cứng, tuyến vú viêm, rong kinh cơ năng, lao hạch cổ, bại liệt do trúng phong.

2.huyệt Đại Chùy: Ngồi ngay, hơi cúi đầu xuống một ít, phần dưới cổ nổi lên từ 1-3 u xương tròn, đặt lên mỗi u xương 1 ngón tay rồi bảo người bệnh quay đầu qua lại về bên phải, bên trái, cúi ngửa, u xương tròn nào cao nhất động đập dưới ngón tay nhiều là đốt sống cổ 7, huyệt ở chỗ lõm ngay dưới đầu móm gai của đốt này.

3.Tục gọi dương vật là điều. Nghiêm Đông muốn chửi

4.Lời xưa kể lại rằng

Có một con Rùa, đang đi lang thang, bất chợt nó phát hiện ra một hạt Đậu xanh. Rùa rất lấy làm lạ, vì có một thứ nhỏ như mắt của nó vậy, Rùa liền tới gần hạt Đậu xanh và ngắm nhìn nó, vì nhìn gần và mắt Rùa bằng hạt đậu nên nó chỉ thấy một màu xanh. Rùa nhìn rất lâu, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Chuyện bịa ra là thế, về sau Rùa và Đậu xanh (hay Rùa nhìn Đậu xanh) dùng để chỉ tình yêu lâu bền, vĩnh cửu.

15. Chương 15: Kết Quả Điều Tra.

Trong lúc chịu đựng những cú đánh phũ phàng của nàng, hắn nói: “Ta không nói là người, người là đậu xanh được chưa. ”

Tạ Na nghe xong càng đánh loạn xạ, mọi người ngừng cười, hòa giải 2 người, Dương Quang giới thiệu mọi người với nhau, Quách Sảng đối với Nghiêm Đông, Tiểu Hoài thành ấn tượng cũng rất tốt, một hồi trò chuyện thân thiết, bắt đầu nổ như pháo rang: “Bà mẹ nó, người đúng là có vận khí tốt, ở cùng phòng với toàn những người thú vị như vậy, không giống ta, ở chung toàn những tên công tử ăn chơi đàng điếm ah! Còn tên Vô Lương chưa biết mặt nữa, nói giùm ta với hắn một tiếng, hắn là bạn của ta rồi, hi vọng hắn cũng không ghét bỏ ta. ”

Dương Quang đột nhiên chọc vào một câu: “Vận khí ta tốt như thế nào mà không thấy bên cạnh ta có một mỹ nữ giúp gấp đồ ăn a? ”

Bọn Nghiêm Đông, Hoài Thành đương nhiên biết có ý tứ gì, nhìn về phía Tạ Na, vừa vặn Tạ Na dứt cho Quách Sảng một miếng thịt kho tàu, xem mọi người nhìn qua, khuôn mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Dương Quang, đem miếng thịt phồng vào trong chén Quách Sảng, sau đó xoay người lại, giúp Dương Quang gấp rau, vừa nói: “Hiện tại đã có, ăn no chết người đi. ”

Tạ Na ngồi chính giữa Dương Quang với Quách Sảng, cho nên giúp Dương Quang gấp rau rất thuận tiện.

Dương Quang ngược lại rất bình tĩnh, gấp cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu, một bên còn nói: “Haha, no chết, mong muốn của người xem ra khó thực hiện nha. ” làm tạ Na há hốc mồm.

Mọi người cười đùa một hồi, Dương Quang đem sự tình xảy ra buổi sáng nói: “Quách Sảng, Còn nhớ rõ ngày đầu tiên chúng ta đến, lúc đăng ký thủ tục nhập học chứng kiến hoa hậu giảng đường không? ”

Quách Sảng lập tức buông đồ ăn trong chén, vội vàng nói: “Người không đề cập tới ta thiếu chút nữa đã quên rồi, ta cũng đang định nói với người chuyện này, hoa hậu giảng đường kia người ngàn vạn lần không nên đánh chủ ý. ”

“Vì sao? ” Dương Quang kinh ngạc nhìn sang Quách Sảng.

“Đây chính là hoa hồng có gai, mấy người trong phòng ta bình phẩm nhưng ta nghe không rõ lắm, nhưng đại loại nàng giống như một thanh kiếm sắc bén, ta nghe bọn hắn từng nói qua, hoa hậu giảng đường này là người đứng đầu trong thập đại hoa hậu giảng đường, tên nàng là Đường Tiêm Tiêm, người từng tưởng rằng nàng là nữ nhân chân yếu tay mềm, nghe nói nàng là thiên kim Đường gia trong Tứ đại võ lâm thế gia, võ công rất giỏi, sử dụng ám khí cùng độc công, lúc nàng mới tới, không biết có bao nhiêu người theo đuổi, người xem bây giờ còn có ai dám tới gần nàng không? Hoặc là bị dọa sợ, đen đủi thì tiêu chảy, đau bụng, mẩn ngứa toàn thân, làn da thối rữa vân...vân, đợi một tý, nghe nói có người còn bị biến thành thiếu năng! Thật sự quá kinh khủng! ”

Quách Sảng một bên xoa chân múa tay một bên mồm mép không ngừng, mọi người nghe hắn bùm bùm chát chát 1 trận, đều choáng váng xây xẩm, hắn tiếp tục nói: “Riêng đóa hoa hồng này có gai thì cũng thôi, đã thế bên cạnh còn kèm theo 1 hung thần ác sát, cũng là một trong thập đại mỹ nhân, trong nhà cùng Đường gia có qua lại với nhau, cho nên đối với Đường Tiêm Tiêm có quan hệ rất tốt, suốt ngày như hình với bóng, tính cách mạnh mẽ, hơn nữa võ công hết sức lợi hại, là hậu nhân của Nam Cung gia trong Tứ đại võ lâm thế gia, hình như nàng gọi là Nam Cung Vũ, ồ, người có ý gì sao? ” chứng kiến biểu lộ cổ quái của Nghiêm Đông, Quách Sảng dừng lại hỏi.

Dương Quang cười khở lác đầu nói: “Người đã nói chậm, buổi sáng hôm nay bọn ta đã tiếp xúc với họ rồi. ”

Quách Sảng vội hỏi chuyện gì xảy ra, Tạ Na cùng Tiểu Hoài Thành cảm thấy rất hứng thú, lập tức dựng lỗ tai lên hóng.

Nghiêm Đông đem chuyện xảy ra buổi sáng thuật lại 1 lần, không quên thêm mắm dặm muối chuyện bản thân chịu quả đắng, rồi đối phương ác độc ra sao, võ công Dương Quang cao đến mức nào. Nói đến đoạn thi triển võ công, hắn nói như thể bản thân đang thi triển Liệt Diễm độc cùng Phong Lô chưởng, rồi 1 màn phá giải đơn giản Phong Lô chưởng, còn người bị đánh không phải là hắn vậy.

Nghe Nghiêm Đông nói, mấy người Quách Sảng đang thưởng thức đồ ăn, khi thấy Nghiêm Đông đưa mu bàn tay bị thương ra, tuy màu không còn đỏ thẫm như trước, nhưng vẫn giập mình. Trong nội tâm nghĩ, nữ nhân khùng bổ như vậy, về sau ai dám cưới nàng!

Tạ Na nghe được Dương Quang không chỉ biết y thuật, còn biết võ công, hơn nữa nghe nói rất lợi hại, trong nội tâm thầm nghĩ mình đã chọn sai đối tượng rồi, kỳ thật cũng không thể toàn bộ trách nàng, nhìn về bề ngoài ngô nghê của Dương Quang không biết đã khiến cho bao nhiêu người hiểu nhầm rồi.

Nghiêm Đông nhìn thoáng qua Dương Quang, thấy hắn không trách mình đem sự tình hắn biết võ công nói ra, thích thú yên lòng.

Kỳ thật theo những gì hắn chứng kiến về Dương Quang trong mấy ngày nay người không hỏi, ta không nói, một khi được hỏi cũng không dấu diếm. Nghiêm Đông cũng biết chín phần Dương Quang sẽ không trách hắn, nhưng vẫn cảm thấy hơi sờ sợ.

Nghe Nghiêm Đông kể xong, mọi người bắt đầu suy nghĩ hậu quả. Còn Dương Quang cảm thấy hiểu kỳ với câu chuyện Quách Sảng vừa nói. Tuy hắn không lo lắng cho bản thân mình, nhưng lại lo lắng cho Nghiêm Đông bị 2 đóa hồng có gai kia tìm cách trả đũa vì đã bị Dương Quang làm cho xấu hổ.

Mặt khác, mấy người ngồi đây lại lo lắng cho Dương Quang cùng Nghiêm Đông, cuối cùng cho ra kết luận -chúng ta chỉ là nhân vật tiểu tốt, người ta vừa quay đầu lại thì quên, cần bản không cần lo lắng.

Lúc mọi người tách ra, Quách Sảng rủ mấy người Dương Quang đến sân bóng rổ chơi cùng, mấy buổi chiều nay hắn đều đến đó tập.

Đường Tiêm Tiêm cùng Nam Cung Vũ đi vào phòng của mình trong ký túc xá, tuy các nàng không học cùng chuyên ngành, nhưng trường học vẫn dựa theo yêu cầu của các nàng mà phân phối các nàng ở cùng một chỗ.

Vừa mới ngồi trên ghế sa lon mềm mại trong phòng khách, điện thoại của Đường Tiêm Tiêm bỗng vang lên, nhìn vào số điện thoại vừa hiển thị, lập tức nàng mở máy rồi nói: “Ta là Đường Tiêm Tiêm, kết quả đã có hay chưa? ” thanh âm tuy êm tai, bất quá ngữ khí vẫn cao ngạo và lạnh như băng.

“Báo cáo tiểu thư, kết quả đã có” một âm thanh cung kính trong điện thoại vọng ra, khiến cho người ta có cảm giác hình như người nói chuyện với nàng đang cúi thấp đầu.

“Rất tốt! Lập tức truyền tới! ” tại trước mặt thuộc hạ, nàng ít khi biểu hiện ra một tia vội vàng.

“Báo cáo tiểu thư, ta cho rằng không cần phải truyền qua, nội dung rất ít, ta nói cho người nghe là được rồi.”

“Ừm? ” Đường Tiêm Tiêm nhíu mày nói: “Rất ít? Nói xem! ”

“Vâng, ta tra được tư liệu như sau :Giới tính nam, tên Dương Quang, năm nay 20 tuổi, từ nhỏ lớn lên tại cô nhi viện thuộc thành phố Nhã Núi, không có bất kỳ thân nhân bằng hữu, hiện tại học lớp quản lý tài nguyên nhân sự ở đại học Nam An. Chỉ có như vậy. ”

“Cái gì? Thông tin chỉ có nhiều vậy? ” giọng nói của nàng lộ ra vẻ không vui.

“Báo cáo tiểu thư, thông tin trên do đích thân lão gia tự mình thông qua quan hệ chính phủ liên bang lấy được, theo người bên kia nói, là vì thành phố Nhã Núi gần đây xảy ra siêu động đất, khiến cho số liệu trong kho tài liệu của máy tính mất đi, hơn nữa cô nhi viện kia đã bị hủy trong tai nạn đó, cho nên thông tin chỉ có ít như vậy. ” cấp dưới cảm giác được tiểu thư không vui, nhưng vẫn không chút hoang mang trả lời, cho thấy tố chất không tầm thường.

“Như vậy...” Đường Tiêm Tiêm dừng một chút, nói tiếp: “Tốt, cứ như vậy đi, người tiếp tục giúp ta lưu ý hắn, có thêm thông tin gì mới thì thông báo cho ta biết thêm. ”

Sau khi Tiêm Tiêm cúp điện thoại, Nam Cung Vũ đang nằm trên ghế salon gần đấy dùng ngữ khí trêu chọc nói: “Sao đằng ấy nóng lòng điều tra tin tức ”người ta” như vậy? Vội vã đem mình gả ra ngoài nhanh quá đi!”

“Nói linh tinh gì đấy? Đối với bất luận cái gì tiềm ẩn nguy hiểm ta đều muốn tận lực nắm giữ ở trong tay, xem thân thủ của hắc, ta cảm thấy lai lịch của hắc nhất định không đơn giản! ”

Đường Tiêm Tiêm đã quen với giọng điệu của Nam Cung Vũ, thản nhiên nói.

Kỳ thật Nam Cung Vũ cũng biết Đường Tiêm Tiêm không cảm thấy hứng thú với nam nhân kia, chỉ là ở cùng nàng một chỗ có thói quen trêu chọc nàng mới nói như vậy, từ trước đến nay thậm trí có khi còn trêu chọc nàng dữ hơn, cuối cùng chưa có chuyện nào có thể trêu chọc nổi mỹ nữ bằng giá.

“Ồ? Người không phải đã điều tra sao? Còn không biết lai lịch của hắc? Còn muốn gạt ta, nhanh nói a! ” Nam Cung Vũ đối với câu trả lời của nàng sinh ra nghi hoặc.

Đường Tiêm Tiêm thuật lại những gì thủ hạ đã trình bày. Nam Cung Vũ nghe xong cũng không thể tưởng tượng nổi, ngay cả mạng lưới tình báo của Đường gia liên kết với cục An Toàn Thế Giới cũng không điều tra ra được thông tin rõ ràng, điều này khiến nàng hoàn toàn kinh ngạc.

Nhìn bộ dạng Nam Cung Vũ nhũ mây suy nghĩ, Đường Tiêm Tiêm đột nhiên nói: “Hiện tại cảm thấy hứng thú sao? Người nói đối với loại người này không thêm nói tới? Hay là ta đã hiểu nhầm ...”

Đối mặt với sự trêu chọc của Đường Tiêm Tiêm, Nam Cung Vũ “Cắt” một tiếng, nói: “Ta đã nói rồi, ta muốn cả đời độc thân, mới không tiện nghi cho những tên đàn ông thói tha kia. ”

“Nguyên lai có người muốn cả đời làm lão xử nữ ~~” Đường Tiêm Tiêm vẫn không buông tha.

Nam Cung Vũ nhanh như chớp lao tới Đường Tiêm Tiêm như hổ đói vồ mồi, một bên hươ hươ cánh tay, một bên hô: “Người mới là lão xử nữ, xem chiêu đây ”

Nhược điểm của Đường Tiêm Tiêm nằm ở bên hông, mắt thấy sắp bị ma trảo của đối phương túm trúng, làm sao cam tâm, lập tức phản kháng.

16. Chương 16: Báo Danh Thi Đấu

Lập tức hai thân thể quyền rũ quện vào nhau lăn lộn một hồi trên ghế salon, sau trận đại chiến, váy của hai nàng đều tung cả lên, lộ ra cặp đùi ngọc nõn nà, nửa thân trên áo bị kéo xộc xệch, trên mặt bởi vì vận động kịch liệt mà đỏ gay gắt, nếu cảnh này bị chụp lại phát tán lên internet, không biết có bao nhiêu anh em trai trắng đột quỵ vì “lao động” cật lực đây.

Sau khi chia tay Quách Sáng, Dương Quang và hai người bạn cùng phòng liền trở về ký túc xá.

Vừa mới đến cổng ký túc xá nam sinh, liền gặp được Dương Hiểu Phát vội vã hướng ra phía ngoài mà đi. Bọn Dương Quang mấy ngày nay thường xuyên sang phòng các nam sinh khác trong ký túc xá chơi, cũng được mọi người nhớ kỹ khi giới thiệu, thêm mấy ngày ở chung, đã quen biết nhiều bạn khác. Nhìn thấy Dương Hiểu Phát, Nghiêm Đông lập tức reo lên: “Anh bạn cao to, làm gì vội vã như vậy? Dẫn bạn gái đi nào thôi à? ”

Dương Hiểu Phát lúc này cũng thấy mấy người Dương Quang, nghe Nghiêm Đông hỏi như vậy, Dương Quang cùng Tiểu Hoài Thành cười mỉm nhìn mình, khiến hắc mặt đỏ tía tai, may mắn làn da ngăm đen nên không thấy rõ được.

Hắc gãi gãi đầu, nói : “Không phải, không phải, là Tần Khả nhờ ta giúp nàng chuyển ít đồ, ta đi đây, nàng bảo ta lập tức tới đó. ”

“A, chờ một chút” Dương Quang thấy hắc vội đi, lập tức bắt lấy hắc nói: “Chiều mai đi chơi bóng rổ với bọn mình nhé. ”

“Ok, ” nghe được lời mời đi chơi bóng rổ, khuôn mặt hắc không dấu nổi vui mừng, lập tức nói: “Đến lúc đó đừng quên rủ ta là được. ” nói xong cũng không quay đầu lại, vội vàng chạy như bay.

“Người xem có chuyện gì xảy ra với Tần Khả? Gọi người hỗ trợ còn chưa tính, lại lệnh cho người ta phải lập tức đến. ” Nghiêm Đông nhìn bóng lưng của hắc nói.

“Ta xem Tần Khả cũng không phải người tốt! ” Tiểu Hoài Thành nói tiếp.

Dương Quang cười cười, nói: “Cũng không thể nói như vậy, ái mộ hư vinh là bệnh chung của nhiều cô gái, các nàng thường thích chi phối người khác, thực tế Hiểu Phát là người thành thật, nên chỉ có thể nói, cô gái như vậy không thích hợp với hắn, chúng ta đi thôi. ”

Kỳ thật đầu chỉ phụ nữ, là người ai mà chẳng có lòng hư vinh, chỉ là có người có thể khống chế nó, còn người biểu hiện ra hết sức rõ ràng mà thôi; có một ít lòng hư vinh cũng không có gì sai, ít nhất nó mang lại cho chúng ta động lực phấn đấu, chỉ cần đừng khiến bản thân trở thành kẻ lỗ bịch là được, nếu như một người ngay cả một chút hư vinh cũng không có, thanh tịnh, vô vi, không ăn khói lửa nhân gian, hắn còn có thể được xem là người hay sao?

Buổi chiều ngày hôm sau cả nhóm qua gọi Dương Hiểu Phát, toàn bộ anh em phòng 403 đều đến đông đủ, cùng đi tới sân bóng rổ.

Vi Lương đang tắm bồn vỗ béo ở nhà vẫn bị Tiểu Hoài Thành dùng mệnh lệnh cưỡng chế trở về, nói là hoạt động tập thể của ký túc xá không thể không tham gia! Kết quả Vi Lương dù không đành lòng cũng phải ngoan ngoãn nghe theo hắn.

Đã đến sân bóng rổ của trường đại học Nam An, phát hiện tất cả sân bãi đều có người chơi cả rồi.. Mặc kệ bên trong hay bên ngoài sân bóng rổ đều thuộc khu liên hợp thể thao của đại học Nam An, diện tích của sân bóng rổ cũng khá lớn, được phân chia thành 6 khu, từng khu lại đặt song song 4 rổ bóng, chia thành hai hàng mỗi hàng 2 rổ, tổng cộng 6 khu là 24 rổ. Mà cả 6 khu nhìn có vẻ lớn nhưng cũng chỉ chiếm được một góc hẻo lánh của toàn bộ khu liên hợp thể thao mà thôi, có thể thấy khu liên hợp thể thao ở đây rộng lớn đến mức nào!

Khu liên hợp thể thao có tất cả sân bãi và dụng cụ dành cho các môn thể thao trong trường, đường băng, sân tennis, sân bóng đá, khu nhà tập đa năng, bể bơi, thậm chí bóng chày, bóng bầu dục đều tập trung tại đây, nó cũng là nơi tổ chức đại hội thể dục thể thao ở trường đại học Nam An.

Nhiều sân bãi như vậy muốn tìm được Quách Sáng quả thực không dễ, bắt quá cũng không có cách nào, cả đám vẫn phải chia nhau đi tìm hắn.

Đi lòng vòng qua các khu, phát hiện tuy mỗi sân bóng rổ đều có người, nhưng kỳ thật người chơi 1 trận đấu cũng không nhiều, phần lớn chỉ tập trung bên ngoài đường biên để xem. Đại khái bởi vì sinh viên lâu năm chưa khai giảng, nên tương đối ít người chơi.

Đột nhiên trong 1 khu bóng rổ cách đó không xa trầm trồ vang lên âm thanh khen ngợi, bọn Dương Quang vẫn tìm không thấy Quách Sáng, Vi Lương đề nghị đi đến chỗ náo nhiệt phía trước, nói không chừng sẽ gặp được Quách Sáng.

Đi vào đồng người, Nhìn quanh cũng chỉ thấy mông người ta, nhón chân lên, cổ dốc sức liều mạng nhảy nhảy, hận hiện tại không thể biến thành hươu cao cổ, mấy người càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc thì mọi người đang nhìn cái gì? Có phải tổ chức cuộc thi người mẫu ngoài trời không? Càng nghe tiếng cổ vũ càng sốt ruột nhưng nhìn cái khe hở trong đám người, nếu nhỏ như con kiến miễn cưỡng có thể chui vào, bắt quá có sống sót đến nơi hay không lại là chuyện khác.

Dương Quang đột nhiên quay đầu cười nói với bốn người: “Theo sát ta, ta dẫn đầu đi vào. ”

Mấy người không biết Dương Quang có phương pháp gì, bắt quá cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, lập tức nhanh theo sau.

Mấy người đằng trước đang dốc sức liều mạng, đuổi cổ, xô đẩy đột nhiên cảm thấy một loại lực đạo nhu hòa tác động lên cơ thể, còn chưa kịp hiểu điều gì xảy ra đã bị đẩy qua một bên, tuy chứng kiến mấy người tiến vào trong, nhưng không có cách theo, thêm nữa nhìn thấy vẻ mặt sáng lạn tươi cười thân thiết, thật sự là không muốn giành, đành phải chờ bọn hắn đi qua, mới tiếp tục lao lên phía trước chen lấn.

Từ giữa rừng người, len lỏi được vào bên trong, tầm nhìn được mở rộng ra. Ba cái sân bóng rổ bị chiếm giữ, trong vòng không gian diễn ra một trận bóng rổ, bên trái sân bóng rổ là một đám mỹ nữ thanh xuân khá ái, trên tay cầm lấy băng điểm, chuyện trò vui vẻ, là nơi chói mắt nhất tại đây.

Bên phải là một đám nam nhân cao lớn, đều ăn mặc đồng phục bóng rổ, hoặc ngồi hoặc đứng hoặc làm động tác khởi động. Mà chính giữa trong sân bóng rổ có người đang dẫn bóng, Dương Quang thấy được Quách Sảng trong đám người, mặc 1 bộ quần áo thể thao hàng hiệu, ở đằng kia khoe khoang kĩ thuật đánh rổ.

Dương Quang chỉ vào Quách Sảng rồi đùng đùng Nghiêm Đông, Nghiêm Đông nói: “Sớm đã nhìn thấy hấn rồi, đang ở lẫn cùng đám kia phải không, ha ha. ” sau đó hướng Vi Lương cùng Dương Hiểu Phát chỉ chỉ, cũng giới thiệu sơ qua.

Vi Lương cảm thấy sốt ruột, lập tức muốn chạy đến, kết quả bị một người mang quần áo thể thao ngăn lại, nói hiện tại cấm đi vào! Nhìn chung quanh một chút, đúng thật là có vài người mang quần áo thể thao giữ gìn trật tự , vội hỏi hấn . Người nọ nói cho hấn biết bây giờ đang tiến hành một cuộc thi đấu biểu diễn kỹ thuật bóng rổ đường phố, sau khi đăng ký, sẽ được phát số báo danh, rồi đợi trọng tài gọi vào thi thử, bắt đầu dẫn bóng theo nửa sân , trong 15 giây có thể dùng bất kỳ phương pháp gì ném bóng vào rổ, sau đó được đám mỹ nữ bên kia chấm điểm, vòng thứ nhất loại 70%, đợt thứ hai bắt đầu rút thăm tiến hành một chọi một , quy tắc cùng vòng thứ nhất giống nhau, điểm thì so sánh với đối thủ được bốc thăm. Sau cũng giống vậy, thắng đến người cuối cùng thì được giải quán quân.

Quán quân , á quân , huy chương đồng đều có tiền thưởng.

Muốn được vào trong sân thì phải đăng ký thi đấu, người báo danh cũng có thể mang một người tiến vào.

Vi Lương đem tin tức nói cho bọn Dương Quang, lập tức giật giấy bọn hấn đi báo danh, bởi vì hấn không biết chơi bóng rổ.

Sau khi hỏi mọi người thì biết được Dương Hiểu Phát biết chơi bóng rổ, Dương Quang nói cũng biết một ít, những người khác đều nói không biết. Dương Quang cười khổ nói: “Các người không biết chơi bóng rổ còn đi theo ta? Ta còn tưởng rằng các người đều là cao thủ bóng rổ đây này. ”

Nghiêm Đông nói: “Ta không nghĩ ra bọn hấn không biết a, ta định ninh chỉ mình ta không biết thôi, cho nên cũng không có ý đi theo, cùng tới đây vì muốn theo dõi các người thi đấu, kỳ thật ta chỉ am hiểu mỗi môn bóng đá. ”

Vi Lương gật đầu nói mình cũng vậy, Dương Quang buồn cười nhìn Tiểu Hoài Thành hỏi: “Còn người? ”

Tiểu Hoài Thành nghiêm trang nói: “Người nhìn ta giống dân bóng rổ à? Ta chơi cầu lông. ”

Dương Hiểu Phát: “...”

Dương Quang lắc đầu, cười nói: “Kỳ thật ta cũng giỏi bóng đá hơn, sớm biết như vậy chúng ta trực tiếp đi đá bóng cho rồi ha ha. ”

Vi Lương lập tức nói: “Hiện tại thì không nên, ở đây có nhiều mỹ nữ như vậy, chúng ta mặc kệ có thể hay không, trước báo danh rồi tính sau, vào ngắm mỹ nữ cũng tốt ah! Báo danh ba người đi, còn lại hai người có thể theo vào, A Quang, Nghiêm Đông cùng Hiểu Phát đi báo danh nhé, vì ba người các người cao. ”

Nghiêm Đông nói: “Có lẽ cũng chỉ có thể như vậy? Tiền báo danh 1 xuất khoảng bao nhiêu, ta cũng không mang nhiều tiền theo? ”

Vi Lương nói: “Loại bóng rổ đường phố như vậy chắc cũng không tốn nhiều tiền đăng ký lắm đâu, đi thôi. ” nói xong lôi kéo mấy người đi qua.

Đến chỗ ghi danh hỏi, mất 500 Liên Bang Đồng phí đăng ký, khó trách người thi đấu không nhiều lắm. Nghiêm Đông nói: “Ta điếu(Cái B**i ta ấy), so với cướp ngân hàng còn nhanh hơn. Dương Hiểu Phát nghe xong quần bách vò đầu bứt tóc. Dương Quang động tay một cái thì xuất ra 1500 Liên Bang Đồng, giống như ảo thuật, cầm trước mặt mọi người quơ quơ, sau đó cười đối với nhân viên công tác nói: “Đăng ký, ba người. ”

17. Chương 17: Biểu Diễn.

Nghiêm Đông ngạc nhiên hỏi: ” Trên người mang nhiều tiền như vậy làm gì a? ”

Dương Quang cười cười: “Ta vừa vặn lấy ra mà thôi, đầu tiên nói trước, số tiền này đối với ta mà nói không tính là lớn, coi như ta mời mọi người xem mỹ nữ, đừng nghĩ đến chuyện trả lại, không những ảnh hưởng đến trận đấu, còn ảnh hưởng tới tâm tình xem mỹ nữ của ta nữa. ”

Mọi người đều bị lời này trên chộc cho cười, cũng không hề bàn luận.

Dương Quang mang theo mấy người đến chỗ thi đấu, tìm được Quách Sảng, tiểu tử này nhìn thấy mấy người Dương Quang cũng rất cao hứng, “Đến xem ta thi đấu sao? Đáng tiếc đã tới muộn, ta vừa rồi đã dùng chiêu xoay người 360 độ trên không đáp rổ được rất nhiều mỹ nữ khen ngợi. ”

Dương Quang cùng hần cười đùa một lát, giới thiệu Dương Hiểu Phát cùng Vi Lương cho hần nhận thức, mọi người tùy tiện trò chuyện, xem một người cao to chậm rãi chạy đến dưới rổ, đem bóng xoay người ném vào rổ, được nhận một trận hoan hô của đám mỹ nữ, lập tức có người trong ban tổ chức đi qua xem điểm trên bảng rồi bắt đầu nhập vào máy tính. Theo phần đông mỹ nữ, Dương Quang thấy được Tạ Na, Tần Khả cùng Tiêu Tĩnh cũng ở bên trong, nguyên lai các nàng đều là người cho điểm, khó trách Tạ Na không ở bên Quách Sảng.

Ba người Tạ Na cũng rất nổi bật trong đám mỹ nữ, Tạ Na có đôi mắt to hồn nhiên, linh động, cộng thêm thường xuyên chúm chím cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra nét dí dỏm đáng yêu; Tần Khả không cần phải nói, lúc nào cũng bảo trì hình tượng hoàn mỹ, mái tóc được tạo hình tỉ mỉ, một thân quần áo hàng hiệu, dáng người thướt tha, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, mờ ảo như nét núi mùa xuân; Tiêu Tĩnh như bé mèo Kitty xinh xắn năng động, đuôi ngựa sau lưng lúc la lúc lác, tô điểm thêm là đôi mắt to nhấp nha nhấp nháy, cùng Tạ Na giống nhau rất dí dỏm đáng yêu, chỉ khác Tạ Na còn có thể ngồi yên tĩnh, nhưng nàng một lát cũng không thể ngừng nhún nhảy.

Trong đám mỹ nữ, còn có mấy người đặc biệt nổi bật, ngoại trừ ba người Tạ Na Dương Quang biết, còn có hai người. Một người rõ ràng không phải người Châu Á, làn da trắng tuyết dị thường lại tinh tế tỉ mỉ, hần là người Châu Âu, nhưng lại không có dáng vẻ thô ráp chút nào, một mái tóc vàng như ánh mặt trời ló rạng buổi bình minh, con mắt, lỗ tai, mũi, miệng đều lộ ra khá lớn, nhưng lại hòa quyện vào nhau càng tăng thêm sức mạnh, phối hợp với vóc người cao ráo càng làm cho người ta cảm thấy ngũ quan như vậy thật tương xứng, thực tế một đôi con người màu xanh da trời nhìn quanh linh động, làm cho người ta không thể nhìn ngấm nhìn nằng được.

Hấp dẫn nhất là 2 ngọn núi vĩnh cao ngạo nghễ của nàng tựa đỉnh Everest huyền thoại, phối hợp với chiếc áo bó khoét rãnh tôn lên, lộ ra rãnh biển Mariana sâu không thấy đáy, theo mỗi một động tác của nàng, hai ngọn núi này rục rịch, tả xung hữu đột, dẫn tới con mắt của đám hạo sắc phát sáng như ngọn đèn hải đăng giữa đêm đen mù mịt.

1 người nữa tuy ngồi ở trong góc khuất bên phải, nhưng khó dấu nổi khí chất của nàng, mái tóc để xõa, bên trên đỉnh đầu là cái mũ tròn màu tím, ngũ quan cùng cô gái Châu Âu vừa rồi có sự khác biệt, rất xinh đẹp, mái tóc quăn gọn sóng bông bồng bềnh tự nhiên, thật giống như búp bê Barbie(1). Thân thể cũng nhỏ nhắn xinh xắn, mặc trên người một bộ y phục màu tím gọn gàng tô điểm đường cong mờ ảo dưới lớp áo; dưới thân mặc váy ngắn màu đen có trang trí đăng ten quyến rũ, trên thân váy còn chằng chịt đủ loại văn tự, lộ ra một đoạn bắp chân thật dài, bàn chân mang đôi giày búp bê cao gót màu tím rất nhã mắt, nhìn chính thể mà nói, nàng tựa như thiên sứ thánh thiện, gương mặt hiền dịu nổi bật lên xinh đẹp, dễ thương.

“Kế tiếp đến phiên Dương Quang, mời bạn đi đến giữa sân chuẩn bị.” đứng tại trung tâm sân bóng, trọng tài nhìn danh sách lớn tiếng đọc. Dương Quang đem ánh mắt thu hồi, nhìn thấy người trong sân bóng rõ đã biểu diễn xong, chỉ còn lại trọng tài đứng ở đó thôi.

Nghiêm Đông giật mình nói: “Nhanh như vậy đã đến lượt chúng ta? Còn chưa kịp khởi động đây này. ” Dương Quang chú ý sau khi bọn hần đăng kí thì đã không còn ai tới báo danh nữa, nói cách khác ba người bọn hần là người cuối cùng dự thi. Thích thú nói: “Chúng ta là những người thi cuối cùng rồi, các người hiện tại tranh thủ khởi động, ta đi trước. ”

Quách Sảng cười hô: “A Quang, Slam dunk.(2) ”

Dương Quang cười cười không đáp, hướng sân bóng đi đến. Một tên có vẻ ngoài rất đẹp trai đứng cách Quách Sảng không xa hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn Dương Quang cùng Quách Sảng, nghĩ thầm:

Tưởng kiếm Dunk dễ dàng lắm sao? Ngay cả ta chơi bóng rổ từ nhỏ cộng thêm vóc người cao lớn miễn cưỡng lắm mới làm được, người như các người cũng đòi mơ mộng giữa ban ngày? Đầu thai kiếp sau đi!

Vừa đứng ở trung tâm sân bóng, chợt nghe thấy tiếng Tạ Na cùng Tiêu Tĩnh hô to: “A Quang cố gắng lên! ! ! ”

Chỉ một tiếng cổ vũ bỗng biến Dương Quang trở thành tâm điểm của sự chú ý, chứng kiến một người ngay cả quần áo bóng rổ chính quy đều không có, chỉ mặc quần ngắn cùng áo thể thao toàn thân đứng ở trung tâm sân bóng, vẻ mặt tươi cười sáng lạn rất hấp dẫn ánh mắt người khác. Khiến người xem càng suy đoán không thấu người được các mỹ nữ chăm điểm cổ vũ ẩn chứa khả năng gì.

Dương Quang hướng Tạ Na cùng Tiêu Tĩnh mỉm cười cảm ơn, theo trọng tài hô ” Thời gian bắt đầu ”, Dương Quang chậm rì rì đập bóng nhằm hướng rổ bóng chạy tới, lúc này chuyện lạ bắt đầu xảy ra. Cặp ngón tay đặc biệt thon dài vỗ vào trái bóng, thật giống như cha mẹ vuốt ve con cái, ôn nhu như vậy, quả bóng giống như cảm nhận được tình cảm của hắn, vui sướng dưới mặt đất hướng tay hắn nhảy lên, một cổ cảm giác thân thiết ấm áp bùng lên. Đám người tự nhiên yên tĩnh trở lại!

Theo tiếng bóng nảy xuống mặt đất phát ra âm thanh thùng thùng, khiến ngay cả Lê Thái Đình đi ngang qua sân bóng cũng cảm thấy tại đây có không khí ấm áp khác thường, loại cảm giác ấm áp này làm cho nàng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, không khỏi bị nó hấp dẫn, ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tách đám người tiến lên, đi đến chỗ Tạ Na, mọi người đương nhiên đều nhận ra mỹ nữ lão sư nổi danh nhất đại học Nam An, ai cũng tự giác nhường đường.

Nàng không gọi Tạ Na, bởi vì nàng đã thấy được người cho nàng loại cảm giác kỳ lạ này.

Lúc Lê Thái Đình nhìn thấy Dương Quang, đúng là lúc Dương Quang dẫn bóng đến khu đáp phạt, chuẩn bị ném rổ. Tất cả mọi người cho là hắn sẽ chạy ba bước ném bóng, Dương Quang ngoài dự đoán của mọi người một chân nhảy dựng lên, hơn nữa thời gian nhảy lên so với trái bóng rổ dội lên từ dưới mặt đất nhanh hơn nửa giây, nói cách khác Dương Quang đem bóng vỗ xuống sân, rồi tay không nhảy dựng lên về phía trước.

Lê Thái Đình đương nhiên nhận ra đây là cậu sinh viên có nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời trong lớp mình.

Nhìn động tác của Dương Quang, tất cả mọi người không khỏi ngừng thở. Đúng vậy, không sai, là bay, tuy động tác lấy đà nhảy của Dương Quang cùng người khác không có gì khác nhau, nhưng trong nội tâm mọi người chẳng biết vì sao sinh ra cảm giác giống như hắn đang bay, tựa hồ có một đôi cánh vô hình nâng đỡ hắn lên cao .

Lúc Dương Quang đang còn ở trên không trung, trái bóng cũng từ trên mặt đất dội lên, hướng Dương Quang lao tới, thật giống như một cậu bé tinh nghịch bởi vì ham chơi nên cách xa cha mẹ, sau khi phát hiện thì cuống quýt đuổi theo.

Lúc Dương Quang sắp phóng tới rổ, bóng rổ vừa vọt bay vào năm ngón tay thon dài của hắn, giống như cha mẹ hiền lành cổ ý đi chậm lại, cùng dội hài tử đáng yêu đuổi theo mình. Bóng vừa vào tay, trong nháy mắt vô luận là ai cũng cảm nhận được sự vui sướng của “hài tử”, đôi tay ôn nhu kia khẽ vuốt ve đầu nó.

Bóng xuyên qua vòng rổ, rơi xuống trong tay Dương Quang, Dương Quang liếc khe trái bóng, đem nó nhẹ nhàng đáp tới trên mặt đất, hướng về phía Nghiêm Đông đi đến.

Lê Thái Đình sững sờ đứng bên cạnh Tạ Na, nước mắt trong hốc mắt rỉ ra. Đã bao nhiêu năm, không có trải qua cảm giác ấm áp như vậy, thật hoài niệm ah... Nàng rốt cuộc không thể quên màn Dương Quang trên không trung nhận được quả bóng bắn lên, trong nháy mắt, bộ dạng, nụ cười kia ôn nhu như vậy.

Phản ứng đầu tiên là trọng tài, hắn không có xem, Dương Quang hiện tại cũng chạy tới bên sân nói chuyện với Nghiêm Đông, nếu như hắn vừa rồi chú ý một chút sẽ giật mình phát hiện, lúc Dương Quang đáp xuống đất đồng hồ bấm giờ mới chuyển sang giây thứ 15.

Trọng tài đối với chúng mỹ nữ hô to: “Thỉnh ban giám khảo cho biết điểm! ”

Chúng mỹ nữ thừa thốt đem bảng giờ lên, vì có người chưa hoàn toàn tỉnh lại. Mười điểm, chín tám bảng không ngừng giờ lên, không có điểm 9 trở xuống , trên cơ bản Dương Quang đã đạt điểm tối đa rồi.

Tạ Na phát hiện Lê lão sư thành thực xinh đẹp đứng ở bên cạnh, hốc mắt ngấn nước ngấn người, kỳ quái vỗ vỗ nằng, kêu lên: “Lão sư, lão sư, Lê lão sư! Người làm sao vậy? ”

Lê Thái Đình phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình thất thố, một bên lau mắt, một bên cười nói: “Không có việc gì, bụi bay vào mắt. ”

Trong khi Tạ Na còn nghi hoặc, nằng lập tức khôn khéo nói lảng sang chuyện khác: “Na Na các người ở chỗ này làm gì đó? ”

Chú thích:

1. Barbie là tên và là thương hiệu của một loại búp bê nổi tiếng, được tập đoàn Mattel trưng bày lần đầu tiên vào ngày 9 tháng 3 năm 1959 trong Hội chợ American Toy Fair tại New York. Từ đó, búp bê Barbie trở thành 1 món đồ chơi bán chạy nhất lịch sử và phá bỏ quan điểm rằng “búp bê chỉ dành cho các bé gái”.

Ở trong các cửa hàng bán búp bê Barbie, bạn có thể thấy hàng loạt những cô búp bê xinh đẹp nằm gọn trong hộp với đủ dạng: đi học, dạo phố, chăm sóc, mua đồ...; đủ ngành nghề như bá sĩ, y tá, cô giáo...; các đồ dùng gia đình.

2.SlamDunk: là động tác trong bóng rổ được thực hiện khi cầu thủ nhảy lên trên không và đập thật mạnh trái bóng vào rổ với một hoặc cả hai tay bám trên vành rổ, nôm na gọi là úp rổ

18. Chương 18: Xung Đột.

Lê Thái Đình vốn là giảng viên, mà Tạ Na lại hoạt bát khả ái làm cho người khác ưa thích, cho nên có quan hệ rất tốt với Thái Đình. Lê Thái Đình biết rõ nằng đơn thuần đáng yêu, nên cũng hay trao đổi với nằng.

Quả nhiên Tạ Na hơn hử giải thích, vẫn không quên khích lệ bạn trai của mình vài câu.

Vừa rồi mọi người đều bị Dương Quang hấp dẫn sự chú ý, chỉ có mấy người kịp nhìn thấy Lê Thái Đình đến đây, sau khi công bố điểm, rốt cuộc cũng có người nhìn thấy nằng, từng đợt âm thanh sợ hãi thán phục giảm xuống, càng ngày càng có nhiều người hướng về phía bên này nhìn sang.

Lúc này Lê Thái Đình không có tiết dạy, cho nên không mặc đồ công sở, trên thân mang áo khoác màu đỏ tím ; bên dưới mặc quần kaki nữ bó ống màu trắng, bao quanh đường cong hoàn mỹ; cộng thêm khăn lụa thêu viền hoa hồng Lam Tinh, nổi bật lên khí chất cao nhã hào phóng.

Nhiều mỹ nữ ở đó tuy xinh đẹp nhưng không thể so bì với khí chất thanh tao cao nhã và trưởng thành của Lê Thái Đình, có thể nói đám mỹ nữ đó càng làm nổi bật lên Lê Thái Đình, giống như một bông hồng đỏ thắm giữa đám hoa bách hợp.

Trong khi mọi người đang ngắm mỹ nữ, bên này trận đấu vẫn đang tiếp tục. Sau đó đến phiên Nghiêm Đông cùng Dương Hiểu Phát thì gặp xui xẻo, Nghiêm Đông tuy không sành sỏi lắm về môn này, nhưng có sức bật rất tốt nên động tác đáp rổ cũng tính là đặc sắc; còn Hiểu Phát là hình mẫu Center(1) điển hình, nên trong xử lý bóng không có động tác thừa, ném bóng cũng rất chuẩn xác. Đáng tiếc hiện tại ánh mắt của mọi người cơ bản đều đặt tại Lê Thái Đình, cộng thêm vừa rồi Dương Quang biểu hiện quá xuất sắc, chúng nữ không phải chuyên nghiệp và am hiểu về bóng rổ, chỉ dùng cảm giác để chấm điểm, cho nên Nghiêm Đông cùng Dương Hiểu Phát điểm không được cao.

Kết quả cuối cùng nằm trong dự liệu của Nghiêm Đông với Hiểu Phát, Quách Sáng cùng Dương Quang đều thuận lợi tiến vào vòng trong. Nghiêm Đông, Hiểu Phát đối với điều này đều không để ý trong lòng, dù sao chỉ là chơi đùa mà thôi, tuy vậy bọn hắn cảm thấy hơi phí 1000 Liên Bang Đồng Dương Quang đã bỏ ra để đăng kí.

Lúc này mấy người Nghiêm Đông vây quanh Dương Quang, ba hoa chích chòe bàn luận màn ghi điểm ấn vừa rồi của hắn, trên thực tế Dương Quang chỉ dùng “Thái Cực Thôi Thủ”, cùng khuôn mặt tươi cười sang lạnh như ánh mặt trời nên mới tạo được hiệu quả như vậy. Mặt khác mấy đối thủ tiến vào vòng trong thì tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, người đẹp trai đứng cạnh Quách Sáng ban nãy thì bĩu môi khinh thường.

Người này tên Đông Hoa, là thiếu gia của tập đoàn xe hơi Hàn Thành , tuy hắn không thuộc dạng công tử ăn chơi đàng điếm, nhưng bản chất làm người rất tự phụ, nhìn đời bằng nửa con mắt, luôn cho rằng lão tử là đệ nhất thiên hạ.

Ngay từ đầu hắn đối với bọn Dương Quang đã không vừa mắt, màn biểu diễn vừa rồi còn để lại trong lòng hắn sự khó chịu, hiện tại thấy bọn họ ồn ào, trong nội tâm không biết vì sao sinh ra lửa giận, đối với mấy người Quách Sáng lớn tiếng nói: “Mấy thằng nhà quê ở kia có yên lặng được không, biểu diễn như mèo què, đã không biết xấu hổ lại còn ở đó mà khoe khoang? ”

Mấy người Quách Sáng nghe nói như thế sắc mặt lập tức thay đổi, Tiểu Hoài Thành bộc lộ ra khuôn mặt tức giận, chỉ có Dương Quang vẫn giữ dáng vẻ tươi cười, bất quá đã nhặt đi nhiều, không còn sáng lạng như lúc đầu.

Bọn Quách Sáng còn chưa kịp phát tác, thật không ngờ người chất phác thật thà như Dương Hiểu Phát lại đứng dậy đầu tiên.

Dương Hiểu Phát nổi cáu mặt biến thành đen thui, nói: “Ta... Ta chính là nông dân... Thì đã làm sao? Là nông dân thì không thể chơi bóng rổ? ”

Đông Hoa nghe xong lời này càng cười lên ha hả, nói: “Hóa ra đúng là một đám nông dân! ” những tuyến thủ dự thi nghe thấy cũng cười rộ lên, chỉ có một người Châu Âu tóc dài đang ngồi dưới đất là không cười, thậm chí không buồn nhúc nhích, nhưng nếu như cẩn thận quan sát sẽ phát hiện tay của hắn đã nắm thành nắm đấm.

“Thằng chó mày đang sửa gì vậy! ” Vi Lương đứng bật dậy.

“Ta điếu(Con b**i tao), mày là động vật hay sao? ” Nghiêm Đông không cam lòng rút lại phía sau.

” Người tìm chết thật đúng là nhiều! ” ngay cả Tiểu Hoài Thành cũng kìm nén không được.

“Mày-nói-lại-một-lần-nữa-xem ” Quách Sáng nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, nói từng chữ.

“Thế nào? Chúng mày còn muốn đánh nhau sao? Tao chính là đang nói, bóng rổ không phải là thứ bọn nông dân chúng mày chơi được, hay là về quê trồng trọt đi thôi a ha ha, thế nào, tao phải ngán chúng mày ah! ” Đông Hoa ý vào thân phận thiếu gia của tập đoàn xe hơi Hàn Thành, cộng thêm có luyện một bộ nội công, nếu đánh nhau cũng không có gì phải sợ mấy kẻ nông dân này, còn những tên kia nhìn thấy Đông Hoa không thèm để ý đến bên Dương Quang người đồng, với lại thấy bọn người Dương Quang không có hành động gì nên nghĩ không có bối cảnh, cũng tắt nước theo mưa.

Quách Sáng đâu còn nhận được, nắm tay muốn hướng bọn khốn kia đánh tới.

Đại chiến chuẩn bị nổ ra, Lê Thái Đình dẫn theo Tạ Na ,Tiêu Tĩnh, Tần Khả cùng với hai mỹ nữ vừa lọt vào tầm chú ý của Dương Quang đi tới, các nàng thấy tình huống bên này không đúng, liền đi nhanh qua đây, vừa hay nhìn thấy mấy người Quách Sáng muốn xông lên phía trước lại bị Dương Quang ngăn lại.

Mấy người khó hiểu nhìn Dương Quang, âm thầm kỳ quái hắn lúc nào đã biến thành người hèn nhát? Bình thường hắn luôn là người hành động trước mà.

Dương Quang làm như không nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của bọn Quách Sáng, mỉm cười đối với nhóm người Đông Hoa thản nhiên nói: “Có ít người thường xuyên mắng chửi người khác là súc sinh, lại không phát hiện sự thật chính bản thân mình ngay cả súc sinh cũng không bằng! Một thứ súc sinh cũng không bằng thì có tư cách gì mắng chửi người khác là súc sinh? ”

“Người! ” Đông Hoa nhìn không vừa mắt nhất là Dương Quang, thực tế thấy được mỹ nữ tên Hạ Thanh cùng đi với mình chăm chú nhìn Dương Quang với ánh mắt tràn đầy ôn nhu, trong nội tâm tức giận không thôi. Bây giờ nghe Dương Quang nói mình như vậy thì lập tức bùng nổ, khuôn mặt nhất thời cũng biến thành xám xịt.

Dương Hiểu Phát vốn da ngăm ngăm đen, nếu khuôn mặt biến thành màu tro xám cũng không có gì biến hóa lớn, còn Đông Hoa không giống vậy, hắn có làn da trắng hồng như con gái, trên mặt lại còn hóa trang, một khuôn mặt tuấn tú, xinh đẹp như vậy biến thành màu tím đen thì thành ra dạng gì đây? Nhìn nét mặt âm mai cổ quái của người xung quanh thì biết rồi.

Lúc này cùng với Lê Thái Dĩnh đi tới, mỹ nữ Hạ Thanh chạy đến trước mặt Đông Hoa hỏi: “Đông Hoa, chuyện gì xảy ra? ”

Tiêu Tinh không biết rõ sự tình nên không lên tiếng, Tần Khả thì không như vậy rồi, đối với bọn người Dương Quang nói: “Các người có chuyện gì xảy ra à? Làm gì mà ồn ào như vậy? Khiến cho người ta tức giận, mau xin lỗi người ta đi kìa. ”

Thấy mọi người không nói gì, thì trừng mắt nhìn Dương Hiểu Phát nói: “Hiểu Phát, nhanh đi ah. ”

Dương Hiểu Phát mặt đều đỏ lên rồi, cúi đầu không dám nhìn nàng, mấy người Nghiêm Đông trợn mắt nhìn nàng, không giúp bạn cùng lớp thì thôi, còn muốn vấy nước bẩn! Tiểu Hoài Thành nhin không được nói: “Người là người của hần sao? Chúng ta cần người chỉ dạy a! ” Tần Khả nghe xong đột nhiên biến sắc, chưa từng có người đối xử với nàng như vậy? Vừa định phát tác, đã bị Lê Thái Dĩnh giữ chặt.

Lê Thái Dĩnh đối với học sinh của mình là Dương Quang sinh ra hiểu kỳ, hiện tại vừa vặn muốn nhìn một chút hần sẽ xử lý vụ này như thế nào, thích thú đứng ở đó không xen vào, cho đến khi Tần Khả tức giận mới giữ chặt, lúc này đương nhiên đến phiên nàng xử lý a.

Lê Thái Dĩnh đứng ra nói: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? ”

Vi Lương lập tức lễ phép đem chuyện vừa rồi xảy ra hướng Lê lão sư nói một lần.

Lê Thái Dĩnh nghe xong đôi lông mày lá liễu nhíu lại, đối với Đông Hoa nói: “Nói như vậy thì lời nói của người là không đúng, mọi người cùng nhau chơi bóng rổ làm gì phải xúc phạm đến nhau? ”

Chú thích:

1.Center(thuật ngữ trong môn bóng rổ) - Trung phong: Thường là cầu thủ cao to nhất đội, có khả năng ném rổ ở cự ly gần. Tầm di chuyển hẹp, yêu cầu bắt bóng bật bảng, cản phá các pha ném xa, ném các quả airball của đồng đội, cản hoặc mở đường cho đối phương hoặc đồng đội với các pha lên rổ. Người chơi ở vị trí này thường được gọi là Bigman vì thể hình của họ, ngoài ra không cần kĩ năng điều luyện như các vị trí khác.

19. Chương 19: Gặp Lại Đường Tiêm Tiêm Và Nam Cung Vũ.

Tạ Na lúc này chạy tới bên cạnh Quách Sảng, bắt chập tất cả, hai mắt mở to nhìn Đông Hoa trừng trừng. Mỹ nữ tóc vàng kia lại chỉ nhìn chăm chú vào người đang ngồi dưới đất.

Đông Hoa đương nhiên nhận ra đây là mỹ nữ lão sư nổi danh nhất trường, hơn nữa dù hần có sai với lão sư, với bản tính làm người của hần, đứng trước bao nhiêu người chứng kiến thế này , muốn hần nói lời xin lỗi..., thì không thể nào , điều này quả thực làm khó cho hần rồi, đành phải ngăn người, đối với Lê Thái Dĩnh “Ta, ta” cả buổi không thành câu, khuôn mặt càng xem càng khó coi.

Dương Quang nhìn Lê Thái Dĩnh , sau đó không chờ Đông Hoa trả lời, thản nhiên nói: “Không cần nói thêm nữa, chờ một lát, các người có bản lĩnh đánh bại chúng ta rồi nói sau! Nếu như các người thắng, hay bất kỳ ai trong các người giành được giải quán quân, mấy người chúng ta sẽ không bao giờ xuất hiện trên sân bóng rổ nữa” Dương Quang chỉ chính mình cùng Nghiêm Đông, Tiểu Hoài Thành và Vi Lương (vì 4 người bọn hần-3 người thích chơi đá bóng, 1 người chơi đánh cầu lông), không có chỉ Quách Sảng cùng Dương Hiểu Phát. “Nhưng là nếu như mấy người chúng ta được giải quán quân, ta không cần các người bỏ môn bóng rổ, ta chỉ cần hần hướng toàn bộ nông dân trên thế giới nói lời xin lỗi là được rồi. Như thế nào? ” Dương Quang vừa chỉ vào mặt Đông Hoa vừa nói.

Nghe Dương Quang bình thản nói như vậy,khuôn mặt vốn đã đen xám của Đông Hoa nay hóa thành đen thui như rơi vào nước cống, lửa giận lại để cho hần thiếu chút nữa mất đi lý tính, may mắn hần vẫn còn kiềm chế lại được.

Đông Hoa đối với Lê Thái Dĩnh nói: “Lão sư người nghe đó, là hần khơi mào trước, chúng ta chỉ còn cách chấp nhận lời tuyên chiến. ”. Sau đó đối với bọn Dương Quang quát: “Tốt! Có gan, đợi chút nữa ta cho các người thành chó cụp đuôi chạy ra ngoài! ”

Mấy mỹ nữ nghe lời nói thô tục như thế đều rất phản cảm, mà ngay cả cô bé nhận thức Đông Hoa cũng vì hấn ngang ngược mà nhũu mảy lại.

Dương Quang thì không thấy sao cả, đối với mấy người Nghiêm Đông khoát tay áo, cười nắm bả vai Quách Sảng hướng sân bóng rổ đi đến.

Chờ mọi người đứng đúng vị trí của mình, trọng tài tuyên bố bắt đầu, vòng thứ nhất, các tuyển thủ đều chăm chú lắng nghe, dù sao cũng có động lực lớn hơn rồi. Mà người xem đã biết rõ việc cá cược, càng sợ thiên hạ không loạn, lớn tiếng cổ vũ, hò hét, sân thi đấu lập tức nóng lên, càng ngày càng nhiều người vây xem trận đấu.

Đối thủ của Quách Sảng chính là người ngồi dưới đất tên gọi Đạo Sâm , Đạo Sâm biểu diễn trước, sau khi sử dụng 1 loạt động tác dẫn bóng hoa mắt, hấn lấy đà dậm nhảy quay người 180 độ dùng động tác Slam Dunk với hai tay để kết thúc, hiển lộ ra thân thể có tố chất hơn người. Màn trình diễn nhận được tiếng vỗ tay như sấm vang rền, đặc biệt mỹ nữ tóc vàng kia hét rất lớn, chỉ thiếu lao xuống hôn thôi.

Mà Quách Sảng trong động tác lừa bóng có đôi chút biến hóa hơn, nháy mắt đã xuất hiện dưới bảng rổ, thời khắc xoay người lấy đà bật lên, nhẹ nhàng phiêu đảng kết thúc đường bóng bằng 1 tay trên vành rổ, tiếng vỗ tay chói tai tiếp tục vang lên. Rất nhiều người xem chứng kiến ở chỗ này liên tục xuất hiện Slam Dunk vốn chỉ được nhìn thấy trên các giải đấu lớn trên Tivi, càng phấn khích hét lớn, cảm thấy hôm nay tới đây cũng không uổng công!

Không biết nguyên nhân gì, Đạo Sâm một mực nghiêng rằng nghiêng lợi thể hiện khiến động tác trở nên cứng nhắc, mà Quách Sảng thì nhẹ nhõm tiêu sái hoàn thành màn trình diễn, hơn nữa Quách Sảng với thân hình không à làm được Slam Dunk thật đúng là hi hữu! Cho nên Quách Sảng liền chiếm được ưu thế. Nhưng cũng phải thừa nhận Đạo Sâm là cầu thủ bóng rổ có tiềm năng!

Đạo Sâm cúi thấp đầu quay người rời đi, mỹ nữ tóc vàng bận rộn đi theo an ủi hấn, hấn giống như không hay không biết, yên lặng đi tiếp.

Dương Quang vẫn dùng động tác dẫn bóng như hồi nãy đơn giản tiến vào bán kết.

Đông Hoa chứng kiến đã có hai người thực hiện Slam Dunk, trong nội tâm rất khó chịu. Vốn tưởng rằng bản thân dựa vào tu luyện võ công gia truyền, thân thể cao lớn làm được Slam Dunk đã là khó khăn lắm rồi, thật không ngờ thoáng một phát có ngay hai người, nhưng lại biểu diễn trước hấn!

Bất đắc dĩ, Đông Hoa đành phải sử dụng tuyệt chiêu, một tay mạnh mẽ ép xuống vành rổ, loảng xoảng một tiếng, bóng xuyên qua rổ, toàn bộ vành rổ đều đang rung rung mãnh liệt. Đây là một động tác có sử dụng nội lực! Nhìn vẻ mặt đắc ý của hấn, Dương Quang cười lắc đầu.

Cuối cùng chỉ còn lại 4 người Dương Quang, Quách Sảng, Đông Hoa cùng một sinh viên khác tên Tử Giáp.

Bốn người đều đẹp trai, chỉ là Đông Hoa trên mặt uất khí chưa tan, cho nên lộ ra có chút không hợp nhau.

Khi rút thăm bị Dương Quang động tay vào nên kết quả Dương Quang đấu Đông Hoa, Quách Sảng đấu với Tử Giáp.

Đông Hoa tới trước, vẫn những bước chân uyển chuyển và động tác dẫn bóng dưới háng sau đó từ dưới vành rổ nhảy lên, hấn quyết định sử dụng chiêu bắt bóng bật bảng rồi Slam Dunk trên không, sau khi rơi xuống còn hướng Dương Quang làm động tác ngón trỏ chỉ xuống, đám người bắt đầu ồn ào!

Đến phiên Dương Quang , tất cả mọi người khẩn trương hấn lên, thành bại là lúc này,nếu hấn vẫn dùng động tác cũ thì dù có hay vẫn còn được chấm điểm cao sao? Dù gì thì Đông Hoa đã 2 lần đổi kỹ thuật.

Trọng tài thổi còi bắt đầu, hấn chậm rì rì dẫn bóng hướng vòng rổ đi đến, trên mặt vẫn mỉm cười, không có nửa điểm khẩn trương.

Thời điểm Dương Quang ném bóng vào rổ, cảm giác âm áp kỳ lạ tràn ra, đột nhiên bóng bắt đầu đã có biến hóa, giống như cùng con của mình chơi đùa, Dương Quang khi thì đi lòng vòng, khi thì chạy chậm, khi thì khom bước, bóng rổ ngay tại bên cạnh hấn chuyển động rất sinh động.

Di chuyển theo quỹ đạo trái bóng, Dương Quang nhẹ nhàng nói với quả bóng 1 câu “Cùng bay với ta nào.” tuy nhỏ nhưng lại làm cho toàn bộ những người xuất hiện trong sân bóng rổ nghe được, giống như đang trò chuyện với chính mình.

Nói xong Dương Quang nhảy lên! Theo đường ném mà bắt đầu đập không khí tiến tới. Khi mọi người thấy hắn đang ở điểm cao nhất, cho rằng hắn sắp rơi xuống, thì ngược lại, hắn lại phiêu lãng như một chiếc lá, được gió đẩy tới gần bảng rổ.

Toàn bộ mọi người miệng đều mở ra, nhìn không chớp mắt.

Dương Quang tay phải cầm bóng, trái bóng giống như dính chặt trong tay, ngực trái ưỡn lên phía trước, cả người căng như cánh cung, võ thật mạnh 1 cú lên vành rổ, lại là một phát Slam Dunk, bá một tiếng vang lên, chỉ có âm thanh bóng xuyên qua rổ, hoàn toàn không có âm thanh loảng xoảng thời điểm đôi tay tiếp xúc với vành rổ, càng không làm vành rổ rung lên như Đông Hoa đã làm!

Cho đến khi Dương Quang rơi xuống, mọi người còn ở trong tâm trạng mâu thuẫn. Giống như người chứng kiến một tấm ván gỗ cứng rắn giẫm chân lên phát hiện thì ra là miếng đậu hũ!

Dương Quang ngay cả Slam Dunk cũng thực hiện 1 cách ôn nhu như vậy, đây là trong nội tâm mọi người nghĩ trong lúc đó.

Sau đó, mọi người tập trung vào Đông Hoa, thấy bản thân bị bao nhiêu người nhìn chăm chăm, Đông Hoa xấu hổ không chịu nổi nguyện cần rằng chịu thua, mặt hướng lên bầu trời hô to “Ta sai rồi! Ta chân thành xin lỗi những anh em nông dân trên toàn thế giới!” sau đó hung hăng trốn mắt nhìn Dương Quang mà quay đầu bỏ đi. Cô gái kia thấy vậy cũng vội vã đuổi theo. Tất cả mọi người đều lắc đầu thở dài, đúng là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu.

Tiêu điểm lúc này là Quách Sáng cùng Dương Quang quyết đấu, không ai quan tâm Đông Hoa cúp đuôi bỏ về.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người ở đây, Dương Quang cuối cùng nhận thua, khiến cho Quách Sáng rất không thoải mái! Một đường lỗi nhai, cần nhân Dương Quang xem thường hắn! Dương Quang biết rõ hắn chỉ ngoài miệng nói vậy, sẽ không thực trách hắn, cho nên mặc kệ hắn.

Người vây xem cảm giác đáng tiếc, vốn tưởng rằng còn có thể nhìn lại màn biểu diễn của Dương Quang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hiện tại không còn náo nhiệt, nên mọi người cũng đành ngậm ngùi giải tán.

Bởi vì Đông Hoa đi rồi, cho nên người đứng thứ 3 đương nhiên là Tử Giáp, hắn cầm phần thưởng rời đi. Dương Quang cùng Quách Sáng nhận được tiền thưởng nên tính dẫn mọi người đi chiêu đãi 1 bữa ra trò.

Lê Thái Đình ngăn đón Dương Quang, yêu cầu hắn mời nàng cùng mấy mỹ nữ chấm điểm đi cùng, không đợi Dương Quang trả lời, Vi Lương đã vội vã ra mặt đáp ứng, chỉ sợ Dương Quang từ chối mà bỏ lỡ cơ hội nằm mơ cũng không thấy.

Kỳ thật Vi Lương trách oan Dương Quang rồi, có mấy mỹ nữ cùng nhau ăn cơm hắn cũng thích lắm chứ, thực tế nguyên nhân chính vì có Lê Thái Đình ở trong đó.

Dương Quang liền nói: “Nếu Lão sư không đề nghị, ta cũng vẫn sẽ dự định đến mời mọi người, tiền thưởng này có một nửa công lao của mọi người đó.”

Tuy không muốn Tần Khả cùng đi, nhưng cũng không có lý do hợp lý để đuổi người ta đi, cho nên mấy người khác nghe Dương Quang lên tiếng không biết nói gì hơn.

Đừng nhìn Dương Quang bề ngoài ngây thơ, bình dị gần gũi, bộ dạng cả người lẫn vật vô hại, bình thường trên cơ bản mọi người thích gì hắn cũng chiều, nhưng khi hắn đã quyết định thì sức chín trâu mười bò cũng không thay đổi được, cho nên tại thời điểm quyết định mấy người cùng phòng vẫn phải nghe theo ý của hắn.

Có nhiều mỹ nhân như vậy, sau khi Dương Quang cùng Quách Sáng thương lượng, quyết định đến Phong Nghi Đình mời mọi người dùng bữa.

Tùy tiện chọn một lô ghế trên lầu, từ cầu thang rẽ ngang đi ra, đụng phải Đường Tiêm Tiêm cùng Nam Cung Vũ vừa mới ăn xong cơm tối đi ra...

20. Chương 20: Nghi Vấn.

Lần gặp lại này 2 nàng có sự thay đổi lớn về ngoại hình so với lần gặp trước, thay vì phục trang giống nhau như chị em song sinh, thì lúc này mỗi người đều có điểm nhấn của riêng mình.

Nam Cung Vũ mặc chiếc áo phong hoạt hình rất đáng yêu, ở bên ngoài có mang thêm áo khoác màu vàng có mũ ngắn; hạ thân mặc chiếc quần màu xanh da trời cùng với đôi giày thể thao Cavans màu xanh nhạt, cộng thêm mũ lưỡi trai màu vàng trên đầu, cả người tràn đầy sức sống!

Mà Đường Tiêm Tiêm lại theo một phong cách khác, một áo sơ mi màu trắng có đăng ten hình con bướm làm nổi bật chiếc váy màu đỏ có điểm một đóa hoa tròn; chân mang giày cao gót màu trắng có thắt nơ con bướm; phối hợp vòng cổ tròn màu vàng hình con bướm cùng khăn lụa màu xanh lá sáng phiến sợi nhỏ, cộng thêm tên tay mang một túi xách nhỏ bằng da màu trắng càng lộ ra dáng người cao gầy, lộ ra khiếu thẩm mỹ không thể chê vào đâu được.

Hai nàng thấy một đám người đi tới, nam mang đồ thể thao, tóc có hơi chút rối, toàn thân nhể nhại mồ hôi; nữ thì thanh tú xinh đẹp, thực tế cũng nhận ra một người xinh đẹp không thua các nàng đó là Lê Thái Dĩnh lão sư, càng làm nàng chú ý.

“Ồ? Mau nhìn, là hắn!” Nam Cung Vũ thấy được Dương Quang cũng xen lẫn trong đám người, lập tức đung đung tay Đường Tiêm Tiêm.

“Thấy rồi.” Đường Tiêm Tiêm nói xong nghênh tiếp đám người đang đi tới, Nam Cung Vũ lập tức đuổi theo. Các nàng vốn đã hiểu kỳ với bản lĩnh võ công mà Dương Quang thể hiện, cộng thêm điều tra không ra thân phận của hắn, càng làm cho hai người đối với hắn thêm chú ý.

Dương Quang cũng nhìn thấy hai nàng, dáng tươi cười trên mặt không thay đổi, cùng Quách Sảng tiếp tục nói chuyện với nhau, nhưng nhìn thấy hai đại mỹ nhân này Quách Sảng hiển nhiên không thể tiếp tục trò chuyện bình thường với Dương Quang được rồi, lập tức biến thành tượng đá. Những người khác cũng không sai biệt lắm, đều vì sắc đẹp của hai nàng mà mọc rễ toàn thân. Mấy mỹ nữ chăm điểm bởi vì đều là sinh viên năm thứ nhất cho nên cũng không nhận ra hai nàng, đồng dạng ngây ngẩn người. Chỉ có Lê Thái Dĩnh có thể so sánh với sắc đẹp của 2 nàng thậm chí còn hơi có phần nhỉnh hơn.

Tất cả mọi người dừng lại, Dương Quang tự nhiên cũng không thể đi tiếp.

Đường Tiêm Tiêm cùng Nam Cung Vũ một mực trừng mắt với Dương Quang trong đám người, trước tiên hướng Lê Thái Dĩnh gật đầu coi như chào hỏi, sau mới đối với Dương Quang nói: “Trùng hợp như vậy ah ~ ở chỗ này cũng có thể gặp người!” ngữ khí trước sau một mực lạnh lùng.

Dương Quang cho dù không muốn, nhưng được người ta chủ động chào hỏi, lúc này mỉm cười thản nhiên nói: “Đúng vậy a, thật là trùng hợp.”

“Lần trước người đi vội vàng như vậy, chúng ta vẫn chưa thỏa mãn đây này.” Nam Cung Vũ dùng âm điệu cổ quái nói.

Lời kỳ dị vừa xuất ra, một đám người giật mình ánh mắt tập trung lên Dương Quang, đương nhiên không tính Nghiêm Đông, hắn tự nhiên biết rõ nàng đang ám chỉ điều gì.

Hắn nhỏ giọng đối với mọi người nói ra thân phận của Đường Tiêm Tiêm và Nam Cung Vũ, khiến cho bọn họ giật mình, khó trách tại sao các nàng lại có được khí chất như vậy, nguyên lai đều là nhân vật trong danh sách thập đại mỹ nhân đại học Nam An. Danh sách “thập đại mỹ nhân” là quý giá như thế nào? Nên biết là một nữ minh tinh Châu Á không xứng đáng được xếp trong danh sách này, đủ biết các nàng là những con người tuyệt vời đến mức nào.

Dương Quang dùng bất biến ứng vạn biến, vẫn thản nhiên nói: “Có chuyện gì không?”

Đường Tiêm Tiêm nói: “Đem số di động của người ra đây, chúng ta có chuyện muốn hỏi người, đến lúc đó chúng ta tự liên hệ” thái độ hoàn toàn dùng nói chuyện với cấp dưới.

Dương Quang không thêm để ý ngữ khí của nàng, nói: “Ta cho các người số ở ký túc xá, bình thường ta đều ở đó.”

Nam Cung Vũ lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy, nếu như là những kẻ khác thời điểm đối mặt với nàng, nếu không phải là ngơ ngác gật đầu thì cũng hết sức vui vẻ khoe khoang, huống chi Đường Tiêm Tiêm ngay cả nàng cũng bị hấp dẫn, nào có thái độ dừng đứng như Dương Quang.

Nghe hẳn không muốn cho số điện thoại di động, Nam Cung Vũ nổi đóa lên nói: “Cho chúng ta số điện thoại di động người rất ủy khuất sao? Người khác muốn cho ta, ta còn không muốn đây này! ”

Dương Quang đối với Đường Tiêm Tiêm còn có chút hảo cảm, đối với người này dù biết bản thân sai trái, còn đối trắng thành đen, già mồm át lễ phải, một điểm hảo cảm đều không có, hẳn mặc kệ nàng đang tức giận, cười nhàn nhạt nói: “Bạn Nam Cung Vũ, ta không phải người khác mà người nói, hơn nữa ta cũng không có nghĩa vụ cho người số điện thoại của ta. Chúng ta còn có chuyện, xin nhường đường. ”

“Người! ” Nam Cung Vũ giận dữ, vừa định phát tác, đã bị Đường Tiêm Tiêm kéo lại, Đường Tiêm Tiêm vừa đi vừa nói: “Như vậy chúng ta thật xin lỗi vì đã làm phiền. ” Nam Cung Vũ chưa từng chịu qua đối xử như vậy, giật lấy mảnh giấy Dương Quang vừa rồi ghi điện thoại ký túc xá cho Đường Tiêm Tiêm, hung hăng hướng Dương Quang ném tới, lớn tiếng nói: “Ai muốn số điện thoại ký túc xá của người, Dương Quang người nhớ kỹ cho ta. ”

Dương Quang cũng không quay đầu lại, dẫn đầu đi về đến hướng lô ghế đã chọn. Đám người Nghiêm Đông ngơ ngác nhìn nhau.

Lê Thái Dĩnh đối với Dương Quang càng thêm hiếu kỳ, bình thường là cậu sinh viên có nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời mang lại cho người ta cảm giác thân thiện, lại thường làm ra việc ngoài dự đoán của mọi người, chưa tới trường học bao nhiêu ngày đã xảy ra mẫu thuẫn với hai trong thập đại mỹ nhân. Nàng lại quên chính mình không phải đang đi với cậu sinh viên đó sao?

Kỳ thật chính Lê Thái Dĩnh cũng không biết tại sao phải chủ động yêu cầu bọn Dương Quang mời khách, đổi lại trước kia hoàn toàn không có khả năng đấy. Sau khi nhìn hẳn biểu diễn bóng rổ, trong nội tâm sinh ra một loại cảm động lạ thường, muốn ở cùng hẳn lâu một chút để tìm kiếm lại cảm giác này.

Sau khi tất cả ngồi xuống, bởi vì sự hiện diện của lão sư, mà không khí lúc bắt đầu có hơi trầm, Lê Thái Dĩnh biết vậy nên chủ động xóa bỏ ngăn cách bối phận, cộng thêm tuổi của nàng cũng không lớn hơn mọi người bao nhiêu, bầu không khí ngại ngùng rất nhanh được phá vỡ. Lại thêm Nghiêm Đông Vi lương, Tiêu Tĩnh cùng Tạ Na sôi nổi hoạt bát ở đây, làm sao còn có thể tẻ ngắt được?

Tần Khả một là vì sự có mặt của Lê Thái Dĩnh, cộng thêm vừa rồi nhìn thấy hai cô gái đẹp như vậy, đã thu liễm rất nhiều, chỉ là giữ chặt Dương Hiểu Phát đối với hẳn cầu nhau. Đợi không khí nóng lên..., nàng chứng nào tật nấy, khoe áo quần nàng mua ở đâu, lúc mua bởi vì nàng mang vào quá hoàn mỹ nên chủ hàng muốn chụp hình quảng cáo mẫu áo và tặng cho nàng bộ áo quần đó... .. Nhiều người nhin không được lộ ra biểu tình thiếu kiên nhẫn, đáng tiếc nàng giống như không hay không biết, tiếp tục tại chỗ đó cao hứng bùng bùng.

May mắn đồ ăn đi lên cứu được bọn hẳn, đồ ăn ở đây không giống như nơi khác, không chỉ ngon mà còn rất đẹp mắt.

Quách Sảng bây giờ vẫn đang trong trạng thái hưng phấn, la hét muốn uống rượu đế, Lê Thái Dĩnh đề cử rượu Bingo. Loại rượu này được Phong Nghi Đình đăng ký bản quyền sản xuất, rất được hoan nghênh, lúc vừa uống cảm giác thơm, ngọt tan vào trong miệng, thể nhưng mà tác dụng lại rất chậm, mấy cô gái tửu lượng thấp cũng có thể uống loại rượu này.

Tuy quý, nhưng bọn người Dương Quang lần này đến tiêu tiền, đâu thềm nhìn giá tiền? Gọi trước ba bình rồi nói sau.

Rượu và thức ăn đã lên đủ, mọi người đầu tiên kính Quách Sảng cùng Dương Quang 1 ly, chỉ có Tần Khả không biết uống rượu, chỉ có thể dùng CocaCola đền kính. Nói về thắng lợi ngày hôm nay, mọi người mà bắt đầu nói ra nghi vấn Dương Quang làm sao có thể thực hiện được những kỷ xảo mê hoặc lòng người đến vậy.

Tạ Na hỏi: “Thật sự người dẫn bóng không khác so với mọi người, thể nhưng khiến cho ta cảm giác rất khó tả, người có thể cho người xem ... Nói như thế nào đây, ừm đúng rồi, cho người xem cảm giác người cùng trái bóng hòa làm một. Các người có đồng ý với ta không? ”

Nghe nàng nhắc tới, mọi người lập tức gật đầu đồng ý không cần suy nghĩ, có thể thấy được ấn tượng rất khắc sâu.

Hiếu Phát hơi cau mày, bộ dáng buồn rầu nói: “Nhất là pha cuối cùng của người, ta không biết chuyện gì xảy ra, sau khi xem hết lòng ta có cảm giác khó chịu.”

“Đúng vậy a” mọi người phụ họa nói ra.

Nghiêm Đông nói: “Giống như cảm giác hụt hẫng khi gặp sai biệt về sức lực, ví dụ như người nhìn thấy một cái tạ rất lớn, nghĩ rằng nó nặng một trăm cân, sau đó người tập trung toàn bộ sức mạnh để nâng, kết quả nó là giấy, 1 cân cũng không đến, cảm giác khi đó không khác chuyện này là mấy đâu.”

Tiểu Hoài Thành nói tiếp: “Cho nên mấu chốt chính là không có trọng lượng, vốn cho rằng với cơ thể to lớn, cộng với động tác mạnh mẽ, khi chúng ta nghĩ rằng vành rổ sẽ rung động mãnh liệt, chuyện đó lại không xảy ra, cảm giác hẫng trở nên mỏng manh như lông vũ vậy.”

“Người đến tốt cùng làm kiểu gì vậy?” Tiêu Tinh dẫn đầu hỏi lên tiếng lòng của mọi người, thực tế Lê Thái Đình thật sự cũng muốn biết, hẫng rồi cuộc đã làm gì để cho nàng sinh ra loại cảm giác ám áp này, loại cảm giác như tình thương của cha mẹ vậy.

21. Chương 21: Tâm Lý Học.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của mọi người tập trung lên mình, Dương Quang không có chút nào mất tự nhiên. Hắn nhún vai, cười nói: “Kỳ thật ta cũng không biết.” Mọi người nghe đáp án như vậy làm sao thoả mãn, đang định đồng thanh phản đối, Dương Quang khoát tay nói: “Đừng nóng vội, hãy nghe ta nói hết đã. Ý ta muốn nói việc này ta chỉ có thể biết mà không thể diễn tả thành lời, giống như đang ngồi cùng các phu nhân xinh đẹp, người hỏi nàng làm như thế nào để bảo dưỡng tốt như vậy, nàng nhất định sẽ nói: ‘Ta cũng không biết được, đại khái do trời sinh.’ cho nên tình huống của ta cũng tương tự.”

Mọi người nghe hắn giải thích, tuy vẫn không hài lòng, nhưng cũng nghĩ không ra sở hử trong lời nói để phản bác lại, cộng thêm Dương Quang không phải người hẹp hòi, biểu lộ thành khẩn vô cùng, lập tức đem mọi người thuyết phục.

Dương Quang không chờ bọn họ hỏi tiếp, hắn liền quay sang nói với Tạ Na: “Na Na, người hoạt bát xinh đẹp, khí chất sáng sủa hào phóng quả thật làm cho người khác hâm mộ, không biết người làm thế nào?”

Tạ Na là người nhanh nhẹn miệng đầu lưỡi biết được “âm mưu” của Dương Quang, chưa kịp suy nghĩ thấu đáo đã trả lời: “Ta cũng không...” Sau đó nào bộ rồi cuộc cũng điều khiển hành động của miệng, nhưng lời nói đã ra như bát nước hắt đi làm sao có thể hốt lại? Chỉ biết ngồi đó “Ta... Ta... Ta” cả buổi mà không biết nói gì cho phải, khuôn mặt đỏ ửng như trái cà chua chín mọng, ai nhìn vào cũng muốn cắn mút 1 miếng. ;))

Sau đó Dương Quang chống cằm, mặt cười gian nhìn mọi người, con mắt híp như muốn nói: “Mọi người xem đi, ta nói cấm có sai bao giờ”.

Mọi người loay hoay nhìn nhau, tự biết miệng lưỡi bản thân không lợi hại bằng, đành phải bỏ qua cho hắn.

Tần Khả đột nhiên nói với Dương Hiếu Phát: “Đừng uống nhiều như vậy, nam nhân uống rượu phải có chừng có mực! Hiếu không?”

Dương Hiếu Phát ừm xong một tiếng, mới nói: “Nhưng hôm nay là ngày vui của mọi người.”

Tần Khả nói: “Đây đều là lý do của đàn ông các người đưa ra để ham vui, một người đàn ông tốt luôn luôn biết giữ vững quy tắc của mình, thậm chí là không uống rượu!”

Dương Hiếu Phát đành phải hậm hực đặt chén rượu xuống bàn, Tiểu Hoài Thành đối với Tần Khả vốn không vừa mắt chút nào, đang lúc này cảm đoán, chẳng phải sẽ làm mất hứng mọi người ở đây sao? Liên nói: “Đàn ông đang uống rượu, phụ nữ quản nhiều như vậy làm gì?”

Tần Khả trừng mắt với Hiếu Phát, mới cười nói: “Đàn ông khác ta mặc kệ, nhưng hắn thì ta phải quản.”

Mọi người thấy Hiểu Phát không phản bác, hơn nữa cũng không biết quan hệ của hai người nên không nói gì nữa.

Dương Quang cười nói sang chuyện khác: “Kỳ thật trình độ bóng rổ của ta không thể sánh bằng Đông Hoa, ta có thể chiến thắng mẫu chốt nằm ở bản thân được lòng các vị mỹ nữ đây. ” nói xong thì chỉ vào đám mỹ nữ.

Lại nói: “Cho nên công lao lớn nhất không phải hai người chúng ta, mà là các mỹ nữ, thắng lợi của chúng ta hoàn toàn do các nàng mang đến , chúng ta xin kính các bạn 1 ly. ” mọi người nghe xong cười mắng, Vi Lương nói: “Nhìn không ra, A Quang người biết vượt môn ngựa từ lúc nào vậy. ”

“Đó là bởi vì trước kia không có đối tượng thích hợp để tặng bốc a. ” Nghiêm Đông lập tức nói tiếp.

Tiêu Tinh đem chén rượu Bingo 1 ngụm uống hết, sau đó trợn mắt đối với Dương Quang nói: “Ý của người nói suy nghĩ của chúng ta đều bị người nắm bắt hết? ”

Dương Quang lập tức tỏ thái độ: “Không có, ta chỉ đơn thuần phân tích theo tâm lý chung của con người thôi, không có ý tứ khác, nói tiếp, thực ra ta đã muốn theo môn tâm lý học từ lâu. ”

Nghe được Dương Quang nói như vậy, Lê Thái Dĩnh vốn yên lặng bỗng nhiên chen vào nói: “Tốt, tâm lý học là chuyên ngành giảng dạy của ta, người chuẩn bị hưởng thụ đi. ”

Dương Quang trầm ngâm không nói, còn những người khác lập tức hưng phấn thi nhau đáp lời: “Thật vậy ư, chúng ta cũng muốn học môn tâm lý học của Lão sư. ”

“Ha ha, tất cả đều muốn ta tra tấn như vậy a, ta có thể nói cho các người biết, muốn bị ta tra tấn còn phải có tư cách, có nhiều người ngay cả tư cách để ta tra tấn cũng không có! ”

“Cái gì? Bị tra tấn mà cũng phải đủ tư cách? Đây là đạo lý gì chứ? ” Nghiêm Đông cảm thán nói.

Lê Thái Dĩnh cười nói: “Cái này cũng không nên trách xã hội, là vì người báo danh rất nhiều , cho nên trường học để cho ta tới để chọn lựa người, ta dự định lấy bốn trăm người báo danh, phân thành hai lớp. Chẳng qua nếu như mà ta cao hứng thì..., có thể ột ít người ta nhìn thấy thuận mắt đi vào để cho ta tra tấn đấy. ”

Tạ Na buồn cười nói: “Lời này sao nghe không được tự nhiên ah, như thế nào còn có một ít người ta nhìn thấy thuận mắt đi vào để bị ta tra tấn , xem không vừa mắt mà vẫn không thể bị tra tấn...”

Tạ Na buồn cười nói: “Lời này sao nghe không được tự nhiên ah, như thế nào còn có một ít người ta nhìn thấy thuận mắt đi vào để bị ta tra tấn , xem không vừa mắt mà vẫn không thể bị tra tấn...”

“Ai bảo chúng ta Lê Lão sư có mị lực ah! ” Tiêu Tinh kịp thời tăng bốc luôn.

Lê Thái Dĩnh nói: “Ồ bên ngoài mọi người chớ gọi ta là lão sư , cảm giác già quá. ”

Tạ Na nói: “Chúng ta gọi người là Dĩnh tỷ được không ? ”

Lê Thái Dĩnh cười gật đầu.

Vi Lương nhân đó nói: “Lão sư!! Hôm nay người uống nhiều rồi, ăn rồi, còn thu một đám đệ đệ , muối muối, có phải rất cao hứng hay không ah. ”

Lê Thái Dĩnh cố ý nghiêng đầu, làm động tác suy nghĩ, cái động tác này mang một ít dí dỏm cộng thêm nét thành thực đoạn trang trên người nàng lập tức làm ọi người ngáy người.

Làm xong động tác này, Lê Thái Dĩnh mới cười mỉm nói: “Àn, hôm nay miễn cưỡng xem như tương đối cao hứng a. ”

Dương Quang nhận thấy được, nàng hôm nay thật đúng là cao hứng, cùng với khuôn mặt giả vờ tươi cười lúc bình thường khác nhau rất nhiều, một cảm giác phát ra từ trong nội tâm, một loại là giả tạo gượng ép, khác nhau đâu chỉ ngàn dặm! Thấy nàng có thể bỏ qua bi thương, cho dù là tạm thời, Dương Quang cũng cảm thấy cao hứng thay nàng từ đáy lòng.

Vi Lương nghe Lê Thái Đình nói cao hứng, lập tức làm gương mặt nhỉnh nói: ” Đình tỷ người xem chúng ta...”

Lê Thái Đình nhìn vẻ mặt của Vi Lương, cười nói: “Tốt rồi, các người đều có tư cách bị ta tra tấn rồi. ”

Vi Lương nghe xong lập tức “Úc” một tiếng, giọng như trẻ con, chọc ọi người cùng nhau nở nụ cười. Không khí càng thêm náo nhiệt, mọi người lại bắt đầu nói chuyện vui vẻ..., đại khái là thật sự thật cao hứng, hơn nữa rượu Bingo cũng rất ngon miệng, Lê Thái Đình uống hơi nhiều. Dương Quang thấy nàng mặt hiện lên mây đỏ, đôi mắt nổi lên tầng sương mù mê người, tuy rất kiều mỹ, nhưng hiển nhiên là cũng sắp say, khuyên nhủ: “Lê Lão sư, không phải rượu này tác dụng chậm sao? Hay là uống ít một chút a. ”

“Còn gọi ta Lê Lão sư? Ta thật sự già như vậy sao? Chính là ta muốn uống, để ta mất đi thanh xuân. ” Lê Thái Đình không có một tý phong phạm giáo sư.

Dương Quang vội nói: “Ta đây chỉ là nhất thời không sửa miệng được, cũng không có ý tứ kia! Đình tỷ, người...”

“Được rồi, người cũng đừng khuyên ta, hôm nay ta thật sự rất cao hứng, người để cho ta uống một chút a. ” Lê Thái Đình xen lời hẳn.

Thấy mấy người Tạ Na cũng không nói gì, Dương Quang đành phải bắt đầu lắc đầu.

Lê Thái Đình đem ly giờ lên trước mặt Dương Quang, nhìn hẳn nói: “Lại nói tiếp ta còn chưa có uống cùng người đây này, cùng ly, hai người chúng ta uống một chén. ”

Dương Quang liên tục nói phải, cười khổ nâng cốc uống cạn. Bây giờ hẳn còn không có việc gì, ngoại trừ tổ chắt bên ngoài, hẳn cơ bản không có đi kính người ta, cũng không phải là vì tính của hẳn, mà là hẳn không thói quen đi kính người khác, nhưng mà người khác kính hẳn, cơ bản hẳn đều phụng bồi đến cùng.

Lê Thái Đình uống xong, xoa xoa huyệt Thái Dương, sau đó híp mắt nhìn Dương Quang nói: “Xem ra vẫn là tửu lượng của ta không tốt, người đưa ta trở về trước, để cho các nàng tiếp tục chơi. ” Dương Quang tự nhiên chỉ có gật đầu rồi.

Nếu là bình thường, nếu như Lê Thái Đình muốn, nàng cũng không dám chúc rượu Dương Quang như vậy, thật ra nàng sớm đã muốn cùng Dương Quang uống một chén, không biết có phải vì lúc trước Dương Quang biểu diễn bóng rổ hay không , mà cảm thấy ở cùng một chỗ với hẳn cảm giác đặc biệt thân thiết, có thể hết lần này tới lần khác Dương Quang cũng không chúc rượu người khác một lần, tất nhiên cũng sẽ không chúc nàng, mà chính nàng có thể đối với mấy người khác chúc rượu tự nhiên, nhưng không biết chuyện gì xảy ra đối với Dương Quang , tự nhiên không dám chúc rượu hẳn.

Lê Thái Đình thăm hặn chính mình, chuyện gì xảy ra thế này à? Minh cũng trưởng thành rồi, như thế nào còn giống như tiểu cô nương dễ dàng thẹn thùng , may mắn uống rượu che dấu được, nếu không thì mất mặt rồi.

22. Chương 22: Lê Thái Đình Khác Thường.

Về sau Dương Quang khuyên nàng không nên uống tiếp, khiến cho nội tâm nàng dâng lên cảm giác ảm áp, cộng thêm uống chút rượu cùng với đám mỹ nữ Tạ Na , rốt cuộc thu hết dũng khí mời Dương Quang một chén, rồi không hiểu vì sao bảo hẳn đưa mình về trước. Nàng không biết vì sao mình lại như vậy, có lẽ trong lòng muốn tìm về cảm giác ảm áp đã mất từ lâu.

Dương Quang đưa tiền cho Quách Sảng, dặn hẳn chiêu đãi tốt mọi người, sau đó dìu Lê Thái Đình rời khỏi Phong Nghi Đình.

Trời vẫn chưa về khuya, đồng hồ mới điểm mười giờ tối., lúc này người đi đường vẫn còn nhiều. Những đôi giống Dương Quang và Lê Thái Đình không phải ít, hướng chỉ do trời tối khó nhìn thấy mặt, cho nên không có người nào chú ý bọn hẳn.

Một cơn gió thổi qua, lạnh lạnh nhưng vô cùng thoải mái, thế nhưng Lê Thái Đình đang chịu ảnh hưởng của rượu Bingo, đi đường càng thêm mất thăng bằng. Dương Quang đành phải đem tay của nàng kéo qua

đầu vai mình, sau đó dùng một tay ôm lấy eo của nàng. Tuy cách một bộ y phục, nhưng Dương Quang vẫn có thể cảm thấy vòng eo nàng hết sức nhỏ nhắn, trên bờ eo còn truyền lại cảm giác co dãn mềm mại.

Lê Thái Dĩnh không tính là cao, khoảng trên dưới 1.65m, miễn cưỡng ôm lấy vai Dương Quang không cần đi cà nhắc, thân thể dán lên người hắn, trong mũi hắn lập tức tràn đầy mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể nàng, cộng thêm trên tay truyền đến cảm giác mềm mại, Mặc dù nội tâm hắn rất kiên định, cũng khó tránh khỏi một trận rung động.

Hơi rượu từng đợt từng đợt xông tới, cảm giác con mắt cũng không mở ra được nữa, Lê Thái Dĩnh đành phải dựa vào bờ vai rộng lớn của Dương Quang, trong nội tâm dâng lên một trận hoài niệm, có một nơi dựa vào cảm giác thật sự rất tốt, không biết đã bao nhiêu năm, sau khi xảy ra chuyện kia, người trong nhà ngoại trừ tiểu thúc không còn có người quan tâm nàng, mà nàng cũng không ý lại người nào nữa.

Tuy Lê Thái Dĩnh đang chịu ảnh hưởng của men rượu, nhưng ý nghĩ nàng vẫn hết sức thanh tịnh, dù sao nàng cũng là một người có võ công, tố chất thân thể so với người thường tốt hơn nhiều. Nghe Dương Quang hỏi nơi nghỉ ngơi của nàng, nàng chậm rãi đáp, thế rồi tính trẻ con bất chợt nổi lên, nàng nảy ra ý nghĩ muốn trêu chọc hắn 1 trận.

Nàng để cho thân thể từng chút, từng chút, chậm rãi buông lỏng khiến cho chính mình không hề dùng sức, thế nhưng dù nàng có buông lỏng bao nhiêu, tư thế của Dương Quang vẫn không thay đổi, vững vàng diu nàng đi đến.

Lúc đến dưới bậc thang Lê Thái Dĩnh đã đem thân thể hoàn toàn buông lỏng, nhưng Dương Quang giống như không cảm thấy gì, diu nàng lên lầu, từ xa nhìn lại thật giống như nàng đang nằm dài trên người hắn.

Lên tới lầu 4, Dương Quang lấy Thẻ Chứng minh nhân dân trong túi Lê Thái Dĩnh ra, sau đó mở cửa, rồi chậm rãi diu nàng đến ghế salon.

Nằm trên ghế salon, Lê Thái Dĩnh nửa thật, nửa đùa hô: “Nước, khát quá, ta muốn uống nước...”

Đầu tiên Dương Quang đem nước đến cho nàng, rồi đỡ nàng ngồi lên cho nước khỏi rơi ướt người nàng... Sau khi cho nàng uống xong, lại bật điều hòa lên, cho căn phòng lưu thông không khí, hắn còn bật nước nóng trong phòng tắm, để nàng có thể tắm rửa và ngủ một giấc ngon lành.

Tuy Lê Thái Dĩnh cố ý trêu chọc Dương Quang, nhưng bản thân nàng cũng thật sự khó chịu, chứng kiến Dương Quang tất bật chuẩn bị mọi việc đầu vào đầy ắp, trong nội tâm nàng cảm thấy ngọt ngào.

Trước kia không phải là không có người quan tâm đến nàng, nhưng thực sự rất khác biệt với Dương Quang, loại người nào cũng có, thế nhưng nàng luôn cảm thấy bọn hắn nếu không phải vì vẻ đẹp của nàng mà xum xoe thì cũng vì mục đích nào đó nên nàng luôn cảnh giác, duy chỉ có Dương Quang có thể phá vỡ sự đề phòng trong nội tâm nàng, khiến cho nàng sinh ra cảm giác muốn dựa vào hắn.

Nàng không rõ tại sao bản thân lại tin tưởng Dương Quang đến vậy, trước kia dù trong bất kỳ hoàn cảnh, không một nam nhân nào có thể bước vào phòng của nàng, lại càng không cần phải nói là mới uống rượu xong, hơn nữa người này mình chỉ tiếp xúc vài lần, chưa hề quen thân. Nhưng khi được hắn diu vào trong phòng, nàng lại không thể từ chối.

Trên thực tế, bản thân Dương Quang có một cái gì đó mang lại cho người ta cảm giác thân thiết, huống hồ Lê Thái Dĩnh lại tìm được trong hắn một cảm giác đã mất đi từ lâu, cho nên mới tín nhiệm hắn như vậy.

Chứng kiến hắn pha xong nước ấm, Lê Thái Dĩnh lại muốn trêu chọc hắn, phát hiện hắn đã đi tới trước mặt mình, cởi một nút trên cổ áo khoác, lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng dưới cổ, cộng thêm chiếc khăn lụa càng làm nổi bật thêm.

Trái tim Lê Thái Dĩnh nhất thời đập loạn nhịp, trong nội tâm ý niệm đầu tiên không phải “Hắn muốn phi lễ ta sao”, mà là “Hắn không muốn giúp ta tắm rửa à?”, thầm nghĩ “Không thể để hắn làm như vậy, phải ngăn hắn lại”, nhưng Dương Quang không biết từ khi nào lấy ra 3 mũi kim châm, trên người nàng nhanh chóng đâm xuống, nàng không biết bị đâm là những huyệt đạo, chỉ biết có 3 cổ nội lực chạy dọc trong kinh mạch của mình, tầm vài giây ngẩn ngui, Dương Quang đem kim châm thu hồi, nàng cảm thấy đầu không còn đau, thân thể cũng không còn mềm nhũn, hơn nữa thanh tịnh rất nhiều.

Dương Quang cười mỉm nói: “Tốt một chút rồi a? ” kỳ thật hẳn sớm biết Lê Thái Dĩnh không khó chịu như vậy, bất quá cũng không nói ra, mặc kệ nàng giả vờ

Lê Thái Dĩnh “Vụt” thoáng một cái ngồi dậy, không đáp, , mà hỏi ngược lại: “Cái này là thuật châm cứu sao? ”

Dương Quang cười gật đầu, Lê Thái Dĩnh nhìn Dương Quang chậm rãi nói: “Rốt cuộc người là ai? ”

Dương Quang cười khổ nói: “Tại sao người lại hỏi vậy? Ta đã làm gì không đúng? Nếu ta nói , bản thân không có bất cứ âm mưu khi tiếp cận với người, lão sư, người sẽ tin ta chứ? ”

Nhìn ánh mắt trong suốt cùng bộ dạng cười khổ của Dương Quang, nội tâm nàng bỗng nhói đau, cảm giác vừa rồi mình đã hoài nghi hẳn nên rất áy náy, trong lòng nghĩ mình và Lê gia cũng không còn ràng buộc, hướng hồ chính mình chủ động tiếp cận người ta, hiện tại ngược lại trách người ta. Lập tức trên mặt biểu lộ trầm tĩnh lại, nói: “Thực xin lỗi, ta nhìn thấy người dùng thuật châm cứu đã thất truyền mấy trăm năm nên quá kinh ngạc, ta đương nhiên tin tưởng vào nhân phẩm của người, nếu không làm sao có thể để cho người vào trong này? ” dừng một chút, cười nói: “Còn gọi Lão sư? Hay là người vẫn giận ta? ”

Dương Quang nhìn vào đôi mắt Lê Thái Dĩnh, biết rõ nàng thật tâm tin tưởng mình, cười nói: “Ta nào có nhỏ mọn như vậy, Dĩnh tỷ. ”

Nghe âm thanh Dương Quang gọi mình là “Dĩnh Tỷ”, trong nội tâm Lê Thái Dĩnh đột nhiên sinh ra cảm giác đang ở bên người thân, khiến cho nàng xúc động suýt không kìm nổi nước mắt.

Dương Quang không chú ý tới biến hoá của nàng, nhìn lại căn hộ, có hai phòng, bày trí, lắp đặt thiết bị rất xa hoa nhưng không mất đi ấm áp, kỳ quái nàng vì cái gì không ở trong nhà, bởi vì tổng bộ Lê gia nằm ở trung tâm Nam An thành, nội tâm vừa nghĩ trong miệng lập tức hỏi.

Lê Thái Dĩnh thần sắc buồn bã nhưng rất nhanh khôi phục lại, cười nói: “Người cũng biết ta là người Lê gia à? ”

“Đương nhiên, ta hoài nghi nếu muốn tìm nam sinh trong trường học không biết chuyện của người thì rất khó khăn. ” Dương Quang phát hiện sắc mặt của nàng biến hóa, lập tức nói sang chuyện khác.

“Dám ở trước mặt lão sư ba hoa, xem ta thu thập người ra sao. ” Lê Thái Dĩnh giơ lên bàn tay trắng nõn như ngọc ra vẻ muốn đánh. Dương Quang lập tức chột vật chạy thực mạng.

Lê Thái Dĩnh rất thích cảm giác này, đã rất lâu rồi, nàng chỉ còn gặp trong những giấc mơ, mà ở đó nàng là một đứa trẻ, cùng em gái nàng vui đùa, Nhiều khi muốn tìm lại đoạn thời gian ấy, nàng cố ý dung nhập cùng đám bạn đồng lứa, nhưng không còn cảm thấy vui vẻ như vậy nữa. Đó là một cảm xúc thiêng liêng chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Không nghĩ trong lúc vô tình đi ngang qua sân vận động, lại giúp nàng có được nó, Dương Quang như người em nhỏ mang cho nàng cảm giác rất thân thiết.

“Đúng rồi, người hạ châm thế nào không cần cởi bỏ quần áo, như vậy cũng có thể làm chuẩn xác được ư? ” Lê Thái Dĩnh sớm muốn hỏi rồi, nhưng lại hơi ngượng ngùng, giống như hỏi người ta vì sao không cởi bỏ y phục của mình. Hiện tại thừa dịp đùa giỡn vừa vặn nói ra.

“Do quần áo mỏng, ta dùng nội lực tập trung trên đầu mũi kim cũng có thể truyền qua y phục, hơn nữa say rượu cũng không tính là bệnh nặng, chỉ cần vài phút có thể đẩy lùi men rượu, nhưng nếu ta cởi bỏ quần áo của tỷ thì tốt rồi, chỉ sợ chưa đến nút thứ 2 đảm bảo sẽ nhận lấy một cái tát, kết quả không cần nói, chẳng phải quá thua lỗ sao? ”

“Cái gì? ” Lê Thái Dĩnh nghe xong lập tức lao tới tấn công Dương Quang, nhìn Dương Quang chột vật chạy thực mạng cười đắc ý.

Lê Thái Dĩnh rất lâu không có buông lỏng chính mình như vậy, bình thường đối với đệ tử tuy thân thiết, nhưng nói thật, vẫn có một phần nguyên nhân vì mình là lão sư ,hôm nay Dương Quang cho nàng cảm giác khác lạ như vậy, giống như hẳn là thân nhân của nàng, cộng thêm nàng vừa uống rất nhiều rượu, cho nên hành vi so với lúc bình thường khác một trời một vực, nhưng nàng biết rõ, đây mới là chính mình.

23. Chương 23: Lam Bằng Vân.

Cười đùa một hồi, Lê Thái Dĩnh bỗng nhiên hỏi: “Không biết tỷ tỷ có vinh hạnh được biết số điện thoại của người ngay cả đệ nhất mỹ nữ muốn có cũng không được? ”

Dương Quang dừng lại, ngăn người sau đó đối với Lê Thái Dĩnh cười khở nói: “Nếu Dĩnh tỷ muốn, ta đương nhiên là dâng lên hai tay rồi. ”

“Làm gì mà bộ dạng không tình nguyện như vậy, hừ, giống như người đem số điện thoại di động làm như châu báu, cho ta khó vậy sao? ” Lê Thái Dĩnh giả vờ cả giận nói.

“Không đâu, số của ta có cái gì đáng giá , Dĩnh tỷ cho dù không nói thì ta cũng muốn cầu người nhận lấy đó. ” nói xong lập tức đem điện thoại rút ra, Lê Thái Dĩnh nhìn hẩn lấy điện thoại di động đổi giận làm vui, bên cạnh nói: “Cái này mới đúng nè. ” 1 bên cũng móc di động, trao đổi số với hẩn.

Sau đó Lê Thái Dĩnh giả bộ như không quan tâm hỏi: “Người cùng Đường Tiêm Tiêm các nàng xảy ra chuyện gì à? Người xem bản thân mình khiến cho tiểu cô nương như hoa như ngọc phải tức giận, người thật là nhẫn tâm. ”

Dương Quang cười nhẹ, nói: “Nữ nhân như vậy chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, kỳ thật con người không tốt chút nào. ”

Sau đó đem chuyện xảy ra với hai nàng thuật lại cho Lê Thái Dĩnh nghe.

Lê Thái Dĩnh nghe xong cười nói: “Ha ha, còn thật biết điều, kỳ thật a, người cũng không thể hoàn toàn trách các nàng, bởi vì các nàng xinh đẹp, nên thường xuyên bị người khác dùng phương pháp như vậy tiếp cận, có khi còn vô sỉ hơn, tuy hành động của các nàng đáng trách, nhưng cũng một phần do chịu ảnh hưởng nền giáo dục gia tộc từ bé, thành ra mới như vậy, đúng không? Người cũng nên rộng lượng với người ta một chút. ”

Dương Quang chỉ có thể cười khở: “Ta không có mắng cũng như đánh các nàng, các nàng không tìm ta phiền toái cũng không tệ rồi, tỷ còn muốn ta đối xử với các nàng thế nào đây? Dĩnh tỷ không phải cũng xuất thân giống các nàng, tại sao lại không cư xử như vậy. ”

Lê Thái Dĩnh nghe Dương Quang nói như vậy, biểu lộ có chút không tự nhiên nói: “Ta cùng các nàng không giống nhau. ”

Dương Quang phát hiện vừa nhắc tới gia đình của nàng, nàng lập tức mất tự nhiên, biết rõ nàng cùng gia đình xảy ra chuyện không tốt đẹp, hiện tại không dám hỏi tiếp, lập tức nói sang chuyện khác: “Đúng là Dĩnh tỷ không giống với họ, Dĩnh tỷ của chúng ta ôn nhu đoan trang như vậy mà. ”

Ở bên Dương Quang, Lê Thái Dĩnh có một cảm giác rất tuyệt vời, thoáng phát khôi phục lại bình thường, nghe được Dương Quang nói như vậy, giống như cảm nắng, mặt hồng càng khiến giai nhân trở nên kiều diễm, utor át.

Dương Quang thiếu chút nữa xem đến ngây người, lập tức cố ý cười hỏi: “Ồ? Dĩnh tỷ mặt người vì sao lại hồng như vậy, người không phải là vì then thùng a, ha ha. ”

Lê Thái Dĩnh then quá hoá giận: “Người... Muốn ăn đòn! ”

Cười đùa một hồi, Dương Quang nhìn đồng hồ thời gian không còn sớm, quay sang nói với Lê Thái Dĩnh: “Ta vừa rồi tuy đã điểm châm, nhưng chẳng qua chỉ làm chậm tác dụng của rượu, chứ không thể hoàn toàn loại trừ hết được, sau khi tắm nước nóng, tỷ nên nghỉ ngơi thật tốt để sớm hồi phục sức khỏe, ta cũng cần phải trở về. ”

Lê Thái Dĩnh đã lâu không cùng người khác trò chuyện vui vẻ đến vậy, nay nghe hẩn nói phải đi, trong nội tâm mặc dù không muốn, nhưng cũng không có lý do gì giữ lại, đành phải nói: “cũng tốt, người cũng sớm về nghỉ ngơi, phục vụ lão bà này người cũng vất vả rồi. ”

Dương Quang đứng dậy nói: “Lão sư, người ngàn vạn lần đừng khách khí như vậy, cho đến bây giờ người là người ta thấy hoàn mỹ nhất đấy, ha ha.” nói xong thì cười chạy ra ngoài.

Lê Thái Đình trừng bóng lưng của hắn, sau đó mang theo nụ cười ngọt ngào hướng về phía phòng tắm đi đến.

Dương Quang rời khỏi nhà của Lê Thái Đình, nhìn bầu trời đen kịt, thở ra một hơi thật sâu...

Hưởng thụ giây phút như vậy thật tốt, sau khi tỷ tỷ mất, ta chưa từng trải qua cảm giác đó nữa. Bất quá Lê Thái Đình cùng tỷ tỷ không có một điểm giống nhau, bất luận là tướng mạo hay là tính tình, vốn cho rằng nàng là một lão sư uy nghiêm, thật không ngờ còn có một mặt dễ thương đến vậy..

Trở lại ký túc xá, phát hiện bọn Nghiêm Đông vẫn chưa về, Dương Quang gọi điện thoại báo cáo công tác, rồi lên giường đánh một giấc thật sâu.

Sáng hôm sau, Dương Quang tập thể dục trở về thấy bọn Nghiêm Đông vẫn chưa dậy, liền đem bữa sáng của bọn họ để lên mặt bàn, rồi mở máy tính ra. Bắt tay hoàn thành nốt chương trình Hỏa Vân nhờ hắn làm, Dương Quang nghĩ thầm hôm nay hắn sẽ kết thúc dự án này.

Đăng nhập vào diễn đàn Hắc Bạch Sâm Lâm, một bên hắn giải đáp các thắc mắc của học trò, một bên bắt đầu công việc. Thật không ngờ hôm nay Lam Vân xuất hiện, mà Hỏa Vân lại vắng mặt. Mấy ngày này đều khác biệt, Hỏa Vân mỗi ngày online, còn Lam Vân không biết đi đâu.

Dương Quang pm nick Lam Vân, rất nhanh nàng đã đáp lại.

“Mấy ngày không online, rốt cuộc người đi đâu? ” Dương Quang hỏi.

“Chuyện con gái mà cũng tùy tiện hỏi a? ”

“Nghe giọng điệu người nói chuyện có thể đoán được, tám phần đi coi mắt rồi! Đúng không ha ha. ”

” Coi mắt cái đầu người ấy, Cực phẩm mỹ nữ như ta còn phải đi xem mắt? Người theo đuổi ta xếp hàng dài đến Châu Âu chưa hết, người có biết không?”

“Người cực phẩm thì đúng là cực phẩm rồi, bất quá cũng không biết là cực phẩm kém hay cực phẩm tốt, ta thấy cực phẩm kém xác suất cao hơn một chút, đạt 60-70% rồi ha ha. ”

“Tức chết ta rồi, có người nói chuyện với tỷ tỷ như vậy sao? ”

“Vậy xin lỗi rồi, dì Lam Vân” Dương Quang nói chuyện với nàng không kiêng nể gì cả.

“Người... Ta cảnh cáo người, không được nói ta già, nếu không dù người có nắp ở đâu ta cũng sẽ đem máy của người phá hủy! ”

“Tốt, tốt, không nói, người là cực phẩm đệ nhất mỹ nữ Châu Á rồi. ”

“... , người nhớ kỹ cho ta. ”

“Yên tâm, ta có thói quen viết nhật ký, chắc chắn sẽ đem việc này ghi tạc trong lòng. ”

“... Người rốt cuộc là ở phía Nam hay phía Bắc a? ”

“Người đoán xem! ”

“Đoán cái đầu của người! Chuyện này đâu đáng phải giữ bí mật a! Tư liệu của chúng ta người biết rõ ràng, còn tư liệu của người không ai biết cả, ngoại trừ người là đàn ông ra, những thứ khác cái gì cũng không biết! ”

“Như vậy mới có cảm giác thần bí chứ, bất quá ta có thể nói cho người biết ta ở phía nam, thế nào, muốn tới tìm ta sao? ”

“Ta thật đúng là muốn đi qua, bất quá không phải tìm người, ta muốn dẫn một ít đệ tử của ta đến nhờ người chỉ dạy, mấy ngày này còn bận nhiều việc không đến được. ”

“A? Xác định? Lúc nào đến? ”

“Định rồi, bất quá không có nhanh như vậy, còn phải mấy tháng nữa a. Có thể cho ta biết người ở thành phố nào không?”

“Người thật đúng là muốn đi tìm ta à? Nói cho người biết, ta chính là sinh viên năm nhất của đại học Nam An ha ha. ”

“Thôi đi pa ơi..., lừa gạt ai ah, ta bị khờ mới tin người còn sinh viên, nói không chừng là một ông già đây này. ”

“Đầu năm nay nói thật ra đều không có người tin a, ta tò mò không biết tại sao nữ nhân lại thích nghe lời nói dối vậy? ”

“Đừng chơi trò dương đông kích tây với ta, mà cái chương trình đó người đã hoàn thành chưa vậy? Cấm người lừa dối nhé. ”

“Được rồi. ”

“Không nói chuyện với người nữa, ta muốn dạo qua diễn đàn 1 vòng, khi nào xong ta gọi người. ”

Lam Băng Vân thấy Dương Quang đóng cửa sổ nói chuyện, nghĩ thầm người này thật là giống quái vật, một bên nói chuyện một bên vẫn lập trình ngon lành! Thật không hiểu hắn là cái dạng gì nữa.

24. Chương 24: Nổi Tiếng.

Dương Quang đóng cửa sổ nói chuyện phiếm, cười lắc đầu, Lam Băng Vân vẫn hung hăng vênh váo như vậy, nhìn ảnh mình lấy trộm được thấy xinh đẹp mà, mỗi tội tính cách xấu như vậy thì về sau ai dám cưới nàng chứ.

Dương Quang thoáng cảm thán,sau đó mở chương trình nên để kiểm thử, cái phần mềm hắn viết có thể hoàn toàn tự động phát hiện lỗi bảo mật, còn có trí tuệ nhân tạo tự sửa chữa, bất quá Dương Quang gọi điều chỉnh thử cũng chỉ là hình thức, lúc hắn bắt đầu đăng nhập Hắc Bạch Sâm Lâm thì đã đóng gói xong xuôi chương trình rồi.

Dạo quanh diễn đàn 1 vòng, thấy có vô số người bình luận vào topic với tiêu đề mong muốn báỉ hắn làm thầy, còn ” xưng hô với hắn là “thưa ngài”, Dương Quang không khỏi cảm thấy buồn cười, còn “thưa lão nhân sư phụ” nữa chứ, không phải hắn đã mở 2 lớp đào tạo trực tuyến rồi sao? Những người này cũng thật là, nếu muốn trở thành 1 Hacker giỏi đúng nghĩa, không phải chỉ dựa vào báỉ sư để học tập, mấu chốt chính là niềm đam mê của mình, nếu không thông qua bản thân động não tìm tòi mà dựa dẫm, ỷ lại vào người khác, nó sẽ trở thành rào cản khả năng phát triển tư duy của bạn, kiến thức chỉ bèn vững nếu chính bản thân bạn bỏ ra mồ hôi công sức miệt mài nghiên cứu khám phá, có thể ban đầu sẽ chậm so với người khác, nhưng đó là nền tảng vững chắc để bạn đột phá về sau.

Tùy tiện đọc mấy bài viết cảm thấy hứng thú, phát hiện công cụ tự động điều chỉnh thử đã hoàn thành, không ngoài dự liệu hoàn toàn không có vấn đề phát sinh, lập tức báo cho Lam Băng Vân thiết lập 1 phiên an toàn... Hắn ngay lập tức đóng gói và chuyển phần mềm qua, một bên cùng nàng nói chuyện.

” Tại sao cả ngày hôm nay Hỏa Vân không online? ” Dương Quang phát hiện Hỏa Vân một mực không xuất hiện, tùy tiện hỏi.

“Hắn đang có cuộc họp kín. ” Lam Vân biết rõ Dương Quang nắm rất rõ thông tin của bọn họ, nhưng cũng sẽ không đem tình hình cục An Ninh nói ra, tuy hắn đáng tin nhưng vẫn phải phòng ngừa vạn nhất.

“Có chuyện gì xảy ra rồi hả?”

“Người đi hỏi Hỏa Vân, ta cũng không biết rõ sự tình lắm. ”

Hai người nói chuyện một hồi, chương trình đã truyền qua hoàn tất, lúc này bọn Nghiêm Đồng cũng bắt đầu tỉnh dậy...

Dương Quang quay đầu thấy mấy con mắt sưng tấy nói: “Các người cũng quá ghê đi? Uống muộn như vậy, xem các người hiện tại thành ra dạng gì kìa. ”

Vi Lương nói: “Hiếm khi có dịp nhiều mỹ nữ đi cùng, sao có thể uống ít được a? Ta sống đến bây giờ đêm qua là đêm vui nhất đó. ”

Đêm qua Vi Lương cùng Nghiêm Đông dựa vào khả năng chém gió thành bão của mình , rất nhanh làm thân quen với mấy vị mỹ nữ kia, tự nhiên là sướng rồi!

Nghiêm Đông nói: “Rượu này mới đầu thoải mái, về sau mới ngấm, hiện tại đầu của ta còn đau. ” nói xong dùng sức vỗ vỗ cái ót.

Tiểu Hoài Thành tiếp lời: “Quá xa xỉ, một bữa cơm mà mất những 2 vạn liên bang đồng. ”

Vi Lương cười nói: “Người cũng đừng coi nhẹ bản thân, chỉ bằng hai khối cơ ngực của người, bán đến hộp đêm ấy bà sòn sòn, chắc có rất nhiều tiền đó... Hơn nữa, ah! Không muốn ah, tha mạng ah! ” lời còn chưa nói hết đã bị Tiểu Hoài Thành tấn công rồi...

Nghiêm Đông lắc đầu đối với Vi Lương cười nói: “Người làm sao quen mau như vậy, đêm qua lúc ăn cơm đã bị đánh một trận rồi, ngủ qua một tối người hết đau hôm lại lên da non rồi à?. ”

Dương Quang một bên thưởng thức nghệ thuật bạo lực một bên cười, “Ta thấy nguyên nhân không nằm ở trí nhớ kém, tám phần là hấn thích bị ngược đãi. Aha ha ha, người nghe thanh âm của hấn rất thống khoái đi. ”

Vi Lương ở trên giường vẽ mặt bị phẫn hờ: “Ah! Các người còn có ... hay không... Ah... Nhân tính ah, ta đều... Ah... Nhanh chết hết... Ah... Các người còn ngồi đằng kia châm chọc... Ah! Đau, em sai rồi em biết em sai rồi, xin anh tha cho, lần sau em không dám tái phạm nữa ~ ”

Tiểu Hoài Thành nghe vậy liền thu tay, bỏ lại Vi Lương ở đằng kia thở gấp giống như cá mắc cạn.

Cười đùa một hồi, mấy người Nghiêm Đông đem bữa sáng ăn trước máy vi tính.

Vi Lương bỗng nhiên hô: “Bà mẹ nó, A Quang, các người có thể nổi danh rồi. ”

Nghiêm Đông vội hỏi chuyện gì xảy ra? Vi lương chỉ vào màn hình máy tính của mình, nói: “Các người vào diễn đàn của trường nhìn xem, hôm qua có người quay lại hình ảnh của người, Quách Sáng cùng Đông Hoa đem đăng tải lên, hiện tại cái này nóng lắm a! ”

Dương Quang còn không biết trường học có trang web, hỏi Vi Lương địa chỉ rồi mở ra, phát hiện yêu cầu đăng kí thành viên mới có thể xem được, sau khi tạo được 1 tài khoản. Hấn tìm đến bài viết kia phát hiện chất lượng video cùng ảnh cũng không tệ lắm, chính mình cùng Quách Sáng còn có Đông Hoa đều xuất hiện trong ảnh, đây là lần đầu tiên Dương Quang thấy bộ dạng ném rổ của mình, cảm giác có chút là lạ.

Có rất nhiều bình luận, nhiều người đều hỏi tin tức ba người Dương Quang, còn có tình huống ngày hôm qua, phần lớn đều là sinh viên mới vào năm thứ nhất, bởi vì sinh viên khóa trên mấy ngày nay chưa trở lại trường học, như Đường Tiêm Tiêm không biết vì nguyên nhân gì sớm trở về trường.

Dương Quang tùy tiện xem qua, lại nhớ tới “Hắc Bạch Sâm Lâm”, dù sao hấn cũng muốn chỉ dạy cho đám đệ tử của mình 1 lát.

Buổi sáng sớm hôm sau thức dậy, Dương Quang theo thường lệ lặng lẽ đi ra ngoài chạy bộ.

Ngày mai sẽ phải bắt đầu huấn luyện quân sự rồi, thật không ngờ còn chưa chính thức đi học mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Dương Quang ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, đời sinh viên quả nhiên là thú vị, điều đó thật không sai.

Như thường lệ chạy đến bên hồ, theo thói quen đem con mắt nhìn về cái đình bên hồ ,chuẩn bị thất vọng thì phát hiện Lê Thái Đình đang đứng trong đình, ngơ ngác nhìn mặt hồ yên lặng, chỉ là bi thương trong ánh mắt đã không còn nồng đậm như trước kia.

Nàng hôm nay mang váy công sở. Trên thân mặc một bộ áo bó sát người, bên ngoài lại khoác thêm áo gió giống như sơ mi, thuần 1 màu trắng ; hạ thân cũng là váy màu trắng, cùng thường ngày khác nhau do có một đai lưng màu đỏ nhạt; bắp chân không lộ ra khỏi không khí, mà được bao bọc bởi tất chân, trên chân mang một đôi giày cao gót màu trắng. Trên cổ còn cuốn chiếc khăn quàng màu đen có điểm thêm màu trắng lấm tấm, đại bộ phận giấu ở bên trong mái tóc đen mềm mại , làm nổi bật da thịt trắng nõn ở cổ. Thoạt nhìn chính thể vẻ đẹp lúc này giống như lần đầu tiên Dương Quang gặp nàng, nhưng bây giờ có vẻ thuần thực đoan trang hơn, và nổi buồn trong đôi mắt đã vơi đi ít nhiều.

Nhìn nữ thần đang chìm đắm trong ánh nắng ban mai, Dương Quang đương nhiên lần này không còn do dự, trực tiếp hướng nàng chạy tới.

Lê Thái Dĩnh thấy có người hướng nàng chạy tới, cho rằng người nào đang tiếp cận mình, lông mày nhíu lại, lúc thấy người tới là Dương Quang, trên mặt lập tức biến thành dáng tươi cười động lòng người, bất quá nụ cười vẫn lộ ra một chút mất tự nhiên.

Đối với sự việc lần trước mình uống rượu say còn muốn học sinh đưa trở về, cùng đệ tử đùa giỡn nói chuyện, nàng nhớ rất rõ, buổi sáng tỉnh rượu nhớ lại trên mặt vẫn nổi lên ửng hồng, chính mình vì sao lại như vậy? Tuy Dương Quang cho nàng cảm giác ấm áp rất thân thiết, nhưng dù sao 2 người còn chưa hiểu rõ về nhau, nếu học sinh của mình là người xấu thì sao?

Bất quá Dương Quang hiển nhiên không có nghĩ phức tạp như vậy, đầu tiên là trêu chọc.

“Dĩnh tỷ, sớm như vậy đến câu cá sẽ không có đâu, cá vẫn chưa rời giường đó.” Dương Quang chạy đến trước mặt Lê Thái Dĩnh cười nói.

Lê Thái Dĩnh thấy hắn đi đến trước mặt mình, nghe hắn nói như vậy thì một chút xấu hổ cũng không còn nữa, còn xuất hiện cảm giác đã từng quen biết lâu rồi.

Lê Thái Dĩnh nhìn không được cho Dương Quang một cái liếc mắt, mới nói: “Ai muốn câu cá a?”

“Vậy chẳng lẽ tỷ muốn bơi buổi sáng? Cái chủ ý này cũng không quá tốt, người nếu mà xuống nước nhất định sẽ lộ ra đường cong, buổi sáng sắc lang rất nguy hiểm đấy.” Dương Quang với Lê Thái Dĩnh cùng một chỗ cũng nói nhiều hơn.

Lê Thái Dĩnh lại lườm hắn tiếp, sắc giọng: “Ai tới trong hồ bơi lội ah! Sáng sớm mà đã bắt đầu nói hươu nói vượn.”

Đêm qua nàng lại cùng người trong nhà cãi nhau, tâm tình thật không tốt, buổi sáng đến đây ngắm cảnh để vơi đi nỗi buồn, nàng muốn dùng mặt hồ yên lặng để sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nhưng có thể làm được sao? Thật không ngờ cùng Dương Quang nói chuyện vài ba câu thì thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dương Quang cười hỏi: “Vậy người sớm như vậy đến đây làm gì? Không phải bởi thời điểm lúc này thích hợp nhất để xuống hồ sao? Ha ha.”

Lê Thái Dĩnh không phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi, nàng sớm đã đem cảnh giác đối với Dương Quang ném đi sạch sẽ, coi hắn trở thành em trai của mình a, trong nội tâm nàng nghĩ như thế.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức thấy thoải mái hơn, nghe Dương Quang nói xong, duỗi tay ngọc thon thon gõ một cái vào đầu của hắn, mới nói: “Nhảy cái đầu của người a, ta chỉ là đến sớm bên hồ để tản bộ, ngược lại là người tới sớm như vậy lại để cho ta có chút ngoài ý muốn đây này ha ha.”

“Vậy thì có sao, vậy thì sao, ta mỗi sáng sớm đều chạy bộ đấy, chưa từng nghỉ ngày nào.”

25. Chương 25: Chuẩn Bị Đi Quân Huấn.

“Mỗi ngày? Ta không tin đâu!”

“Nếu bây giờ ta lấy ra được chứng cứ thì sao?”

“Tốt, chỉ cần người lấy ra được thì ta cho người mời ta ăn bữa cơm, như thế nào?” hiển nhiên Lê Thái Dĩnh đã không còn xấu hổ, hơn nữa bởi vì cùng hắn trêu đùa nên cảm giác bị thương cũng đã biến mất không còn tăm hơi.

Dương Quang trừng to mắt làm động tác giật mình, “Ta không có nghe lầm chứ? Tỷ nói là ta thắng còn phải mời tỷ ăn cơm? Hay là tỷ nói ngược?”

“Không có ah, bao nhiêu người muốn mời ta đều không được đấy, ta cho người cơ hội này còn không biết nắm chắc! Hừ!” Lê Thái Dĩnh ít khi biểu lộ ra sự đáng yêu của con gái.

“Không nên không nên, như vậy làm gì còn thiên lý nữa, hoặc là tỷ mời ta, hoặc là ta không nói là được rồi!
” Dương Quang vẫn như vậy, kiên trì nguyên tắc của chính mình.

Lê Thái Dĩnh nghĩ nghĩ, mới nói: “Tốt! Ta mời người, dù sao ta cũng không tin người có thể xuất ra chứng cứ gì, đầu tiên nói trước, người tìm chứng cứ phải chính xác, có người làm chứng đó. ”

Dương Quang nghe nàng nói xong thì đồng ý, lập tức cười nói: “Người làm chứng tỷ nhất định sẽ tán thành thôi. ”

Lê Thái Dĩnh nghi ngờ nói: “Không thể nào, còn có người để cho ta chịu thua ư? Là ai? ”

“Chính là tỷ a. ” Dương Quang chĩa về phía nàng cười nói.

“Ta? Ha ha, muốn ta làm chứng giúp người, mơ cũng không thấy! ”

“Đó chỉ là tỷ nói, ta chỉ nói một câu, tỷ không muốn giúp ta chứng minh cũng không được. ” Dương Quang chắc chắn nói.

Lê Thái Dĩnh khó hiểu, người làm sao có thể chắc chắn ta sẽ làm chứng cho người a?

“Tốt, người nói xem, ta ngược lại muốn nhìn người như thế nào ép ta làm chứng được đây”

Dương Quang cười nói: “Ta cũng không phải là muốn ép tỷ làm chứng, tỷ hãy nghe cho kỹ đây, đó là : Từ khi ta đến trường nhập học cho đến hôm nay tỷ đến bên hồ tổng cộng hai lần, lần đầu tiên chính là buổi sáng thứ hai ngày gặp mặt lớp , lần thứ hai ngay tại lúc này. ’ ”

Sau đó cười mím nhìn Lê Thái Dĩnh, đợi nàng nghe rõ mới nói tiếp: “Thế nào, không có sai a?”

Lê Thái Dĩnh ngẩn người, sau đó bừng tỉnh biểu lộ cả giận nói: “Nguyên lai buổi sáng hôm đó người đã thấy qua ta, khó trách trong lớp dám cười ta, có phải là không nghĩ đến cô gái mình nhìn thấy buổi sáng sẽ là chủ nhiệm lớp của mình, đúng không? ”

Dương Quang cười khổ nói: “Điều đó bây giờ không quan trọng, trước tiên tỷ thừa nhận mình thua mới là chính sự. ”

Lê Thái Dĩnh phát hiện mình càng ngày càng thích nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Dương Quang, trong nội tâm rất sảng khoái cười nói: “Tốt rồi tốt rồi, ta mời người ăn cơm, có cái gì không được, ta cũng không tin một mình người chẳng lẽ còn có thể ăn chết ta! ” nói như thế, kỳ thật đây là việc lớn, Lê Thái Dĩnh chưa từng mời qua người khác phải ăn cơm bao giờ, nếu để ấy trăm vị theo đuổi nàng biết được, cho dù chỉ là mời khách ăn cơm, đều rất đồ kị muốn đem Dương Quang ăn tươi nuốt sống!

Dương Quang cao hứng nói: ” Tốt, khi nào mời để ta định a. ” sau đó làm ra động tác xoay lòng bàn tay.

Lê Thái Dĩnh cười đến đau bụng, những phiền não thương tâm lúc trước đã không cánh mà bay. Rồi nói theo: “Không có khát người đâu, chỉ có biết ăn thôi! Tốt rồi, không nghe người nói nhảm nữa, ta còn có cuộc họp, các người ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự rồi, nhớ rõ các người phải tuân thủ kỷ luật, còn có, đến lúc đó phải chú ý an toàn...” Lúc này lại trở thành lão sư quan tâm đệ tử rồi, bất quá cũng có thể nói là tỷ tỷ quan tâm đệ đệ đây.

Dương Quang cười nói: “Đã biết, ta đi đây, còn phải hoàn thành nốt bài tập buổi sáng nữa, bị tỷ làm chậm trễ rồi này. ”

Lê Thái Dĩnh trừng mắt nói: “Tốt, cùng ta nói chuyện dĩ nhiên là lãng phí thời gian của người rồi...! ” nói xong giơ nắm tay nhỏ trắng nõn lên, làm bộ muốn đánh.

Dương Quang thấy tình huống không ổn, lập tức nhanh như chớp chạy mất.

Nhìn bóng lưng Dương Quang đi xa, Lê Thái Dĩnh che lấy cái miệng nhỏ nhắn cười khê, trong nội tâm cảm thấy đặc biệt nhẹ nhõm, giống như mình bây giờ không phải là lão sư, mà là nữ hài cùng người thân của mình vui đùa âm ỉ .

Lê Thái Dĩnh đem hai cánh tay thu lại, ưỡn ngực hít một hơi thật sâu, ah, tuổi trẻ cảm giác thật tốt.

Dương Quang trở lại ký túc xá, chứng kiến trường đã đem vật phẩm huấn luyện quân sự đưa đến, đi qua nhận phần của mình, thấy ba người mang xong quân phục, cười nói: “Tụi bay làm gì thế? Ưa thích tham gia quân ngũ như vậy thì đừng có học đại học làm chi. ”

“Học đại học, thấy quân phục mới hưng phấn, nếu đi quân doanh tham gia quân ngũ, hừ hừ, nhìn thấy quân phục thì dị ứng đó! ” Vi Lương bên cạnh khoa tay múa chân trước gương nói.

Tiểu Hoài Thành đột nhiên nói: “Có lầm hay không a? Bộ của ta sao nhỏ vậy, ánh mắt bị gì à? ”

Nghiêm Đông nghe xong lập tức nói: “Người nhanh đi đổi đi, nếu không đến lúc đó ăn mặc không đúng thì bị phạt đó! ”

Tiểu Hoài Thành không nói hai lời lập tức chạy đi.

“Sớm nghe nói huấn luyện quân sự đại học Nam An rất vui, không chỉ có súng thật, còn có mô phỏng trận đấu thực chiến. ”

Vi Lương vừa ướm thử quần áo vừa nói.

Dương Quang nghe không rõ, hỏi: “Cái gì mô phỏng trận đấu thực chiến? ”

Nghiêm Đông tiếp lời nói: “Nói nôm na là đánh trận giả ấy! ”

“Có dùng súng giả, mà cũng không thể nói như vậy, ngoại trừ là đạn điện tử, những thứ khác hoàn toàn giống với súng thật, bất kể là cân nặng hay là tốc độ viên đạn đấy. ”

Dương Quang hỏi: “Dùng đạn điện tử đánh như thế nào? ”

Vi Lương đáp: “Mỗi người mang vào một bộ quân phục đặc biệt, trong áo có máy cảm ứng, tay bị trúng đạn đại khái trừ 10% máu, bộ ngực giảm 60% đến 70%, đầu bị trúng đạn trực tiếp tử vong, khi chết thì quần áo biến thành màu đen, hơn nữa súng cũng không dùng được nữa, lợi hại không, giống như game mô phỏng vậy ”

Dương Quang gật gật đầu tỏ vẻ minh bạch, đáp: “Cũng có thể nói vậy. ”

Nghiêm Đông nói: “Đến lúc đó lại phối hợp nhóm bằng máy bộ đàm, đến sân tập huấn dã ngoại quân đội đánh một hồi thì sướng rồi. ”

“Có thì có rồi, đáng tiếc là diễn ra cuối cùng, khổ trước sướng sau a” Tiểu Hoài Thành tiến vào ký túc xá tiếp lời.

Nghiêm Đông đã xong quân bị, ngồi lên trên giường lười biếng nói: “Có là được, quần khỉ gió lúc nào” .

Tiểu Hoài Thành đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Đúng rồi, buổi sáng ngày mai 6 giờ tại sân vận động tập hợp. ”

Mấy người Nghiêm Đông nghe xong mặt liền dài ra

5 giờ ngày hôm sau, Dương Quang tỉnh dậy, chạy một vòng rồi trở lại, mua đồ ăn sáng rồi gọi ba con heo lười dậy, sau đó bốn người mặc quân phục chỉnh tề, tinh thần vô cùng phấn chấn hướng sân vận động đi đến.

Sân vận động giờ này vẫn vắng vẻ, bọn bạn cùng lớp thì chưa xuất hiện đứa nào, Dương Quang tới vị trí trường học đã chỉ định, đợi một tý thì thấy Dương Hiểu Phát chạy tới.

“Ồ, sớm a. ” Thấy Dương Quang hướng hẩn bắt chuyện.

“Đúng vậy a. ” Dương Hiểu Phát gãi gãi đầu, trả lời: “Phải giúp Tần Khả mua bữa sáng. ”

“Ta điếu(Con b**i ta), người cũng quá dễ bảo rồi, nếu như người là nữ nhân ta nhất định lấy người! ” Nghiêm Đông ha ha cười nói.

Dương Hiểu Phát cũng cười nói: “Nếu như ta là nữ nhân ta nhất định sẽ không gả cho loại trai bao như người. ”

“Cái gì? Ai nói ta là trai bao? Còn có người không có thiên lý vậy sao? ” Nghiêm Đông kêu oan.

Kỳ thực Nghiêm Đông cũng không phải loại người hoa tâm, hắn chỉ là rất có duyên với nữ giới, cùng tụi con gái thường xuyên chơi chung một chỗ không kiêng nể gì, hắn lại có bộ dạng công tử mặt trắng, cho nên dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Dương Quang nói tiếp: “Có! Người là đồng tính luyện ái! ”

“... ..” Nghiêm Đông im lặng.

Tiểu Hoài Thành cười nói: “Bà mẹ nó, người dìm hàng hắn cũng khiếp quá đi? ”

Vi Lương hướng Hiểu Phát nói: “Ta hỏi thật, người với Tần Khả đã xác định mối quan hệ nghiêm túc chưa?”

Mọi người sớm biết Tần Khả ngày nào cũng sai khiến hắn, hơn nữa buổi ăn cơm lần trước lại bày ra bộ dạng người vợ tốt, cho nên đều rất muốn biết đáp án.

Dương Hiểu Phát nghe hỏi như vậy, lập tức đỏ mặt tía tai, ấp úng nói: “ừm... Cứ xem như thế đi. ”

Vi lương lập tức phản ứng kịch liệt: “Này này, cái gì gọi là cứ xem như thế a? Người đến việc này cũng không làm rõ? Trước tiên ta hỏi người cái này? Nhưng nhìn bộ dạng người cũng khó có khả năng, e hèm, người đã hôn nàng chưa? ”

Mấy người Dương Quang đều cảm thấy buồn cười nhìn Hiểu Phát, Hiểu Phát ngay cả lỗ tai đều đỏ: “Hô...hồ..hôn á, ta chưa có! ”

“Quá kém a, Người đã sờ qua tay nàng chưa đó? ” Vi Lương hỏi tiếp

“Cái kia... Nàng từng đánh tay ta một cái, có tính không? ”

Dương Quang bốn người trợn mắt há mồm, làm bộ dạng không đành lòng thấy.

Vi Lương nói: “Đại huynh đệ ~~người đã yêu mấy lần rồi? ”

“Ta...” Dương Hiểu Phát ấp a ấp úng nói: “Ta trước kia chưa từng trải qua. ”

Dương Hiểu Phát đến từ thị trấn nhỏ, trong nhà đều đem hi vọng ký thác vào trên người hắn, kỳ thi Đại Học dùng 120% thời gian cùng tâm huyết, những thứ khác đều không chú ý đến, nếu lúc trước không thi đầu bóng rổ, thì bị người khác nói là con một sách rồi.

26. Chương 26: Quân Huấn Khổ Cực.

“Vậy đây là lần đầu tiên à? Tần Khả chính là mối tình đầu của người ” Nghiêm Đông hưng phấn hỏi.

“Được rồi, được rồi, các người đừng đùa giỡn Hiểu Phát, ai mà chẳng có lần đầu? Mối tình đầu của các người là tình thánh à? ” Dương Quang nói ra, mọi người đương nhiên phải nghe. Bất quá Vi Lương nhìn không được hỏi: “Vậy người làm sao biết được quan hệ với nàng ta? ”

Dương Hiểu Phát nói: “Là nàng nói với ta về sau ta chính là bạn trai của nàng rồi. ”

Vi lương nói: “Mẹ, vậy mà cũng thỏa mãn? Người lợi hại! ”

Lúc mấy người nói chuyện các học sinh khác dần dần đến, thấy Tần Khả cũng tới, Vi Lương lập tức nói sang chuyện khác. Dương Hiểu Phát cầm bữa sáng đi qua đưa cho Tần Khả, mấy người thấy Tần Khả chỉ thuận tay cầm bữa sáng, tiếp tục cùng tỷ muội của nàng nói chuyện phiếm, cũng không thèm nhìn Hiểu Phát lấy một cái, lại càng không cần phải nói cảm ơn rồi.

Bọn Nghiêm Đông nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu ngao ngán, ai ~~loại tình huống này, Hiểu Phát tính là gì đối với nàng? Chắc là cu li miễn phí! Xem ra phải tìm cơ hội nói với hắn .

Dần dần thì mọi người cũng tập trung đông đủ tại sân vận động, chỉ thấy mấy chiếc xe quân đội đúng 6 giờ xuất hiện trước mắt mọi người.

Riêng lớp Dương Quang trước đó đã chọn xong huấn luyện viên, vị huấn luyện viên này tuổi đời còn trẻ, lại rất cường tráng, tên là Lưu Hòa Bình. Hắn đi vào phía trước đội ngũ, giới thiệu bản thân, sau đó thông báo

qua các nội dung huấn luyện quân sự, giống như muốn đem bọn họ biến thành các binh sĩ quân đội chân chính, tuân thủ chấp hành nghiêm túc mệnh lệnh.

Từng lớp đã chuẩn bị hoàn tất, sau đó huấn luyện viên dẫn đội đến vị trí thao trường đã chỉ định.

Đầu tiên sửa sang lại nội vụ vãn...vãn, đợi một lát nữa sẽ dùng bữa sáng, thời điểm cơm trưa Lưu huấn luyện viên tuyên bố lịch trình huấn luyện cụ thể, 3 ngày luyện tập chạy bộ cùng với các tư thế cộng thêm 3 ngày học tập các động tác cơ bản của quân đội, sau đó 3 ngày học tập dã chiến đoàn thể, ngày cuối cùng là kỳ thi...

Tuy khổ sở, nhưng ba ngày trôi qua cũng rất nhanh, mọi người chạy đi chạy lại rốt cuộc cũng sắp kết thúc ngày thứ 3.

Buổi tối ngày huấn luyện thứ ba, Dương Quang cùng ăn cơm tối với bạn như bình thường, mấy người Nghiêm Đông kêu than toàn thân đau nhức, Tiêu Tĩnh thiếu chút xíu bất tỉnh nhân sự, xem bộ dạng nàng cầm thìa múc canh gian nan như vậy mọi người đều đồng tình, nhưng là lực bất đồng tâm.

Nghiêm Đông Vi Lương mấy người cũng bắt đầu kêu than huấn luyện viên ác độc, kể lể bản thân bị hành hạ, hiện tại dùng ngón tay đâm thoáng một phát đều đau, ngày mai làm sao huấn luyện vật lộn được a?

Mọi người nói xong phát hiện Dương Quang không có van khổ, hiện tại còn ăn uống ngon lành, Tạ Na nghi ngờ nói: “A Quang cơ bắp của người không có đau nhức sao?”

Dương Quang cười nói: “Ta không cảm thấy có gì khác cả.”

Mọi người tập trung lên người hắn, Quách Sảng không tin mà hỏi: “Cơ bắp người dù một điểm cũng không đau không nhức, không mệt à?”

Dương Quang cười lắc đầu, Vi Lương ngồi bên cạnh hắn bỗng nhiên cười u ám nói: “Thật vậy chăng?”

Dương Quang nói: “Đánh mạnh như vậy cũng không làm khó được ta.” nói còn chưa dứt lời Vi Lương dùng một ngón tay đâm lên đùi của Dương Quang, kết quả Vi Lương “Ah” hét thảm một tiếng, dùng miệng thổi ngón tay nhảy dựng lên, Dương Quang một chút sự tình không có, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Lúc này mọi người đã tin tưởng, Tiểu Hoài Thành đại biểu mọi người hỏi: “Tại sao người không bị ảnh hưởng của khóa huấn luyện? ta cũng không có thấy người lười biếng a?”

“Cái này chính là hiệu quả của việc rèn luyện buổi sáng a, thế nào, ngày mai mọi người có muốn tập cùng ta không?” Dương Quang nhìn mọi người nói, không quên biểu lộ khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

Nghiêm Đông lập tức lắc đầu nói: “Sáng sớm thì muốn mạng của ta còn hơn, làm không được làm không được.” điều hắn nói rất giống với suy nghĩ mọi người ở đây cho nên liền nhận được những cái gật đầu chắc nịch.

Quách Sảng nói: “Ai, còn có nhiều ngày như vậy làm sao sống a?”

Dương Quang đáp lại: “Kỳ thật cũng không có cái gì, mấy ngày nữa thì thích ứng thôi, chỉ là mấy ngày nay các người hưởng thụ đã đời rồi, hahaha.”

Vi Lương nói: “Bà mẹ nó, người còn ở đây châm chọc! Mọi người đánh hắn!”

“Kỳ thật muốn khôi phục nhanh hơn cũng không phải không có biện pháp.” Dương Quang nhìn thoáng qua Vi Lương nhẹ nhàng nói ra: “Bất quá xem Vô Lương như vậy biết hắn không cần rồi.”

“Cái gì? Lão đại, vừa rồi ai nói muốn đánh người? Người nói ra đi, ta giúp người bỏ hắn, thằng nào điên vậy, lão đại ta cũng dám động.” Vi Lương biến đổi sắc mặt rất nhanh, lảo liên đảo cặp mắt gian tà xung quanh căn phòng, “Lão đại, thức ăn như vậy đã đủ chưa, muốn thêm nữa hay không, ta mua giúp người.”

Dương Quang cười đem Vi Lương đang khúm núm, nịnh nọt đẩy qua một bên, nhìn khuôn mặt chờ mong của mọi người, nói: “Các người quên ta biết thuật châm cứu à, ta có thể dùng châm cứu phối hợp mát xa kích phát hoạt tính tế bào, gia tăng sự trao đổi chất, làm giảm đau nhức cơ bắp, như vậy cơ thể của các người hồi phục nhanh hơn rồi.”

Lúc này mọi người không thể giấu nổi sự vui mừng, Dương Quang nói tiếp: “Nhưng dù sao cũng chỉ là phương pháp tạm thời thôi, sử dụng lâu dài thì không tốt, bất quá muốn qua mấy ngày này thì không có vấn đề gì, mấu chốt là...” Dương Quang dừng một chút, nhìn Tạ Na, Tiêu Tinh nói: “Mấu chốt là không thuận tiện ấy cô gái kia lắm. ”

Tiêu Tinh nghe Dương Quang nói như vậy, lập tức reo lên: “Người không phải không muốn giúp chúng ta mới nói vậy chứ? Được hay không do chúng ta định đoạt, người nói trước phải làm thế nào. ”

Dương Quang cười khổ nói: “Châm cứu không có vấn đề gì lớn, bởi vì chủ yếu là châm ở tay chân, hơn nữa cũng không phải bệnh nặng gì, cho nên không cần cỡi y phục cũng được, nhưng đã mát xa thì không tránh khỏi va chạm da thịt ở bắp tay với đùi, cái này thì có chút bất tiện...”

Tiêu Tinh nghe xong thở dài một hơi nói: “Ta còn tưởng rằng nghiêm trọng lắm, không cần thoát y, chỉ là xoa bóp tay chân thôi sao, ta không có vấn đề gì! ”

Tạ Na nhìn thoáng qua Quách Sảng, thấy Quách Sảng gật gật đầu, mới nói: “Ta cũng không có vấn đề gì. ” Quách Sảng tự nhiên là tin tưởng vào nhân phẩm của Dương Quang.

Tiểu Hoài Thành tiếp lời: “Châm cứu tốn rất nhiều nội lực, một buổi tối có thể làm hết sao? ” mọi người ngày thường cũng trò chuyện một ít về chủ đề này, cho nên đối với võ công, nội lực..., đều không còn gì lạ lắm.

Dương Quang nói: “Không hẳn, chỉ là mát xa sẽ hao tổn không ít thời gian, một người đại khái mất từ 10 đến 15 phút đồng hồ. ”

Tiểu Hoài Thành nói: “Việc này không thể chậm trễ, Tiêu Tinh người đi hỏi các nữ sinh khác có đồng ý hay không, phải nói rõ cần mát xa ở đâu, nếu không đến lúc đó lại khổ cho Dương Quang, Tạ Na Quách Sảng mấy người lớp người có lẽ không tin đâu, người tìm mấy bạn tốt là được rồi, cũng không nên làm cho quá nhiều người biết, các người tập hợp xong thì điện thoại cho ta, ta đến chuẩn bị, được chứ? ”

Dương Quang thoả mãn gật đầu, nói: “Cứ làm như vậy đi. ” những người khác cũng không có ý kiến gì.

Dương Quang về ký túc xá nam trước để giúp đỡ tất cả các nam sinh, sau đó qua ký túc xá nữ.

Nữ sinh trong lớp số đông ngại ngùng, hơn nữa họ đối với Dương Quang không thân quen lắm, cho nên chỉ có tám người đồng ý, Tần Khả không hề có trong nhóm người, đoán chừng nàng vẫn còn ganh ghét với Dương Quang. Đã đến bên chỗ cửa lớn ký túc xá nữ, có một dì bảo vệ dáng người mập mập chặn cửa, Dương Quang đi qua lợi dụng khuôn mặt tươi cười sáng lạng của hắn, qua một đoạn thời gian ngắn thì cùng dì đó trở nên thân quen, sau đó đơn giản đi vào ký túc xá nữ, vốn là cấm địa đối với đám con trai

Một đường đi qua, ở bên ngoài hành lang, nữ sinh kỳ thật không nhiều lắm, không giống trong tiểu thuyết ký túc xá nữ có nhiều cô gái ăn mặc hở hang, dù sao nữ sinh vốn rất tinh ý, các nàng đủ nhanh nhạy để biết thời điểm sẽ có nam sinh đi lên đây, cho nên sẽ không quá không kiêng nể gì cả.

Nhưng không phải hoàn toàn không có, ngẫu nhiên vẫn có thể thấy được, việc đó còn tùy thuộc vào vận khí của người thế nào.

Tất nhiên, vận khí của Dương Quang hiển nhiên rất tốt, còn chưa tới ký túc xá nữ sinh lớp mình thì thấy được 3 người mặt đỏ ngầu đi ra, hơn nữa vừa mới tắm rửa xong, tóc vẫn còn ướt, dù cho không phải mỹ nữ cũng làm cho Dương Quang cảm thấy cảnh đẹp ý vui, cho nên mỉm cười thân thiết đối với họ.

Mấy nữ sinh kia không biết là do Dương Quang lớn lên đẹp trai hay là cảm giác nụ cười của hắn không giống sắc lang, rất có sức cuốn hút, đều không có tận lực lảng tránh, không phát sinh sự tình hét lên che ngực chạy thực mạng, giống như đằng sau có một tên cuồng dâm, tay đang lăm lăm cầm cây súng thối thối đuổi theo!

Thậm chí còn có người đối với hắn nở nụ cười ngọt ngào nữa.

27. Chương 27: Lăn Đầu Gặp Trữ Hải Cầm

Đi vào ký túc xá nữ sinh lớp mình, bên trong căn phòng tám cô gái đã chuẩn bị tốt chờ hần. Dương Quang cũng không phải là người vô cảm, gặp cảnh này hơi ngượng ngùng 1 chút, bởi vì tất cả các nàng hoặc chỉ mặc áo ngủ, hoặc thì sơ mi ngắn tay mỏng manh, bên dưới đa phần đều mặc quần sóc ngắn lộ ra cả bắp đùi trắng trẻo. Khiến cho hần không dám bắt chuyện mà lập tức bắt đầu công việc, châm cứu thì không có gì đáng nói, Dương Quang động tác quá nhanh, mọi người ngay cả hần thì mấy châm cũng không biết, Nhưng mát xa lại không đơn giản như vậy, mấy nữ sinh dù làm tốt tư tưởng cũng không tránh khỏi ngượng ngùng, khi Dương Quang đụng vào tay với đùi các cô gái, thân thể họ lập tức cứng ngắc, dù sao đây chính là người khác giới, hơn nữa hần lại có đôi tay đẹp vô cùng.

Chỉ có Hoàng Đan Đan cùng Tiêu Tinh không có cảm giác gì, Dương Quang rất bội phục các nàng, đã quyết định thì vô cùng tin tưởng, việc này nói thì dễ nhưng không phải người nào cũng làm được.

Mấy nữ sinh chỉ khấn trương lúc đầu, sau đó lập tức cảm giác được bàn tay lớn của Dương Quang phát ra một hồi ấm áp cùng lạnh luân chuyển tiến vào tứ chi, hết sức thoải mái, giống như cảm giác mùa đông ngâm suối nước nóng mùa hè ăn kem. Cộng thêm Dương Quang còn mang theo vẻ mặt ôn nhu vui vẻ cùng các nàng nói chuyện phiếm, qua 1 lúc thì không còn cảm thấy ngại ngùng nữa.

Đáng nhắc tới chính là Hoàng Đan Đan thân hình rất cân xứng, tuy không phải thường xuyên rèn luyện thân thể, nhưng lúc ấn lên cảm giác cũng rất tốt, thực tế hai cái đùi thon thon cân xứng, dù cho Dương Quang tâm không có tạp niệm nhưng vẫn nhìn không được có chút rung động.

Giải quyết xong nhóm người này, đã 10 giờ tối rồi, bởi vì còn muốn đi giúp Tạ Na các nàng, cho nên Dương Quang lập tức hướng mọi người cáo từ, đám con gái kinh ngạc y thuật thần kỳ của Dương Quang, hưng phấn cảm thụ được thân thể thoải mái, biết rõ Dương Quang còn muốn giúp đỡ người khác, cũng không giữ hần ở lại, hứa hẹn ngày sau mời hần ăn cơm rồi cũng để cho hần đi về.

Dương Quang liên hệ Quách Sảng, Tạ Na, biết rõ trừ hai người họ còn có thêm một người, cho nên cũng không nóng nảy, bởi vì cùng 2 người kia vốn quan hệ thân thiết, cho nên Dương Quang không có nói lời thừa thãi, nhanh và gọn đem hai người làm xong.

Thời điểm giúp tạ Na mát xa, Tạ Na nói cho hần biết người cuối cùng nhờ hần thì châm rất xinh đẹp, một nữ sinh tên là Trữ Hải Cầm, hơn nữa nàng là hoa khôi của lớp, so với Tạ Na xinh đẹp hơn. Điểm ấy Quách Sảng rất có ý kiến đấy, cá nhân hần cho rằng Tạ Na xinh đẹp hơn! Ông cha đã nói tình yêu là mù quáng, người yêu anh có xấu như Thị Nở thì trong mắt vẫn trở thành Tây Thi, Dương Quý Phi mà thôi.

Dương Quang có thể không quan tâm điều này, hần quan tâm là như thế nào đến chỗ ở của nàng. Trữ Hải Cầm không trọ trong khu ký túc xá vừa rồi, mà là khu nhà mới, khu nhà mới cũng chia nam nữ hai bên, bảo vệ bên nữ là một dì gầy teo, cao cao, hơn nữa vẻ mặt như người khác thiếu tiền nàng, nhìn cũng biết không phải là người dễ đối phó.

Dương Quang biết rõ phải làm một việc trước khi đi lên rồi.

Đương nhiên mở đầu vẫn dùng biện pháp như lúc này, đi tới trò chuyện cùng dì bảo vệ khó tính..., không thể không nói khuôn mặt tươi cười của Dương Quang còn rất hiệu quả, ít nhất người ta nguyện ý cùng người nói chuyện phiếm, nam nhân khác chỉ cần mon men tới gần đều bị đuổi, đừng nghĩ chuyện trà trộn vào trong.

Qua một hồi, tuy đã tương đối quen thuộc rồi, nhưng Dương Quang biết rõ nếu như hiện tại đưa ra yêu cầu, nhất định sẽ không thành công, lúc này hần hưng phấn phát hiện Công Tôn đại nương có tật xấu thở khò khè, dì bảo vệ vốn tên là Công Tôn Y, nữ sinh trước mặt gọi nàng là dì Công Tôn, sau lưng đều gọi là Mẫu Dạ Xoa!

Tất nhiên không cần nói, Dương Quang nhanh như chớp bộc lộ tài năng châm cứu, Dạ Xoa đại nương mắc chứng “thủ thái âm Phế Kinh”(1), tuy rất nhiều người cũng biết, nhưng có thể đem cái đường kinh mạch này tu bổ tốt thì không có mấy người làm được, vừa hay chân khí nóng lạnh của Dương Quang có thể đã thông kinh mạch. Khiến Dạ Xoa đại nương giảm bớt triệu chứng bệnh, hần còn hứa hẹn lại đến châm mấy lần cùng phối hợp một ít thuốc Đông y có thể hết bệnh cho nàng, cũng hiểu kính nhiều tiền để cho Dạ Xoa đại nương mua thuốc, làm đại nương đối với hần vô cùng thuận mặt, lần thứ nhất mua được nhất định phải

chính mình hiếu kính nàng, nếu không thì không có thành ý, khiến cho Dạ Xoa đại nương cảm động đến rơi nước mắt, liền nói mình không có nhìn lầm người, chỉ kém không có nhận thức hẳn là con nuôi thôi.

Dương Quang muốn lên chỗ của nữ sinh, lúc này Dạ Xoa đại nương mặt mày hớn hở, trong miệng là “Tiểu Quang, Tiểu Quang” ngọt xớt, đối xử với hắn như con cháu trong nhà, như vậy làm sao không đồng ý thỉnh cầu nhỏ nhỏ của Dương Quang ? Không chỉ có tự mình chỉ điểm Dương Quang đi như thế nào, lúc Dương Quang lên lầu còn mập mờ nhìn Dương Quang nói: “Có phải người đã coi trọng cô nào ở đây rồi, không có gì xấu hổ cả, có vấn đề gì Công Tôn đại nương giúp người giải quyết! ”.

Dương Quang đỏ mặt cười ah, trong nội tâm cười khổ không thôi.

Từ nay về sau Dương Quang đường hoàng chính chính tiến vào khu nhà mới của nữ sinh như vào chỗ không người. Hơn nữa danh tiếng của Dạ Xoa đại nương cũng rất lớn nên không ai dám ngăn cản hắn.

Dương Quang trên đường đi, nhìn nữ sinh đi ra đi vào, cảm thấy rõ ràng ít hơn ký túc xá lúc này rất nhiều, cửa phòng nào cũng đều đóng chặt, ngẫu nhiên đụng phải một hai người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn. Hắn nghe Tạ Na nói phòng của Trữ Hải Cẩm là căn phòng nằm cuối ngã rẽ lầu 3, cuối đường còn 1 đường vòng bên tay trái, nếu quẹo vào mà nói có thể đến một phòng khác, nhưng nằm ở một nơi khuất như vậy, có lẽ nó là một căn phòng đặc biệt ở khu ký túc xá này rồi.

Trữ Hải Cẩm mở cửa thấy Dương Quang cũng rất kinh ngạc làm cho Dương Quang buồn bực, nếu không phải Trữ Hải Cẩm để cho hắn đi vào, hắn thiếu chút nữa hoài nghi Tạ Na cố ý lừa hắn rồi.

Câu hỏi của nàng đã phá tan mối nghi hoặc trong lòng Dương Quang lúc này, “Rốt cuộc người đã làm cách nào để đi lên? Mẫu Dạ Xoa đặc biệt khó tính với nam nhân mà ? ” khó trách vừa rồi đụng phải mấy nữ sinh đều kinh ngạc như vậy, nguyên lai là bởi vì hắn có thể thoát khỏi miệng sói đi lên đây.

“Mẫu Dạ Xoa? Người nói là Công Tôn đại nương canh cổng phía dưới sao? ” Dương Quang cười nói. Mẫu Dạ Xoa? Ha ha, vừa lúc tiến vào thoát nhìn thật đúng là như vậy, bắt quá dễ dàng sau thì khác ...

Trữ Hải Cẩm càng thêm kinh ngạc: “Người gọi Mẫu Dạ Xoa là Công Tôn đại nương? Người biết có một người nam sinh cũng gọi như vậy? Hắn bị Mẫu Dạ Xoa ám ảnh đến nỗi không dám quen con gái nữa ”

“Nhưng lần này nàng cho phép ta gọi như vậy a. ”

Trữ Hải Cẩm sững sờ nhìn Dương Quang, một lúc lâu sau mới nói: “Người thật sự là một người cổ quái . ”

“Trước kia cũng có người nói như vậy đối với ta ha ha. ” Dương Quang cười mỉm nói: “Đúng rồi, người biết ta sao, làm sao lại để ta tiến vào? Người không sợ ta...”

“Ta đương nhiên biết người rồi, bạn Dương Quang, người là tân sinh viên đang nổi tiếng qua một trận bóng rổ đây này! ” Trữ Hải Cẩm dí dỏm nháy mắt mấy cái, duỗi ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn nói: “Giới thiệu một cái, ta gọi là Trữ Hải Cẩm. ”

Trữ Hải Cẩm lúc này một thân mang áo ngủ liền váy, rộng thùng thình bọc quanh đường cong mềm mại, áo ngủ tương đối kín, ít lộ ra da thịt, nhưng có thể cảm giác được hai ngọn núi lớn nhỏ vừa phải, phối hợp dáng người hơi gầy đúng là lại càng tăng thêm sức quyến rũ, hai cánh tay trắng nõn cân xứng, dưới làn váy còn lộ ra một đoạn cặp đùi đẹp, dưới chân mang dép lê hoạt hình, chỉ lộ ra mắt cá chân óng ánh. Cộng thêm thanh thuần mang theo vũ mị khuôn mặt, thật là mỹ nữ hiếm có, tuy nhiên cùng Đường Tiêm Tiêm, Lê Thái Đình không cách nào so sánh được, nhưng nếu so sánh với Tạ Na quả thật là hơn một chút, trong khoa kinh tế của mình, Dương Quang còn không có gặp qua người xinh đẹp như nàng.

Dương Quang nghĩ thầm nguyên lai nàng đã biết chuyện về mình, hắn liền bắt tay làm quen với nàng, cười nói: “Ta cũng không cần tự giới thiệu nữa nha, hiện tại cũng tương đối trễ rồi, chúng ta nhanh bắt đầu đi. ”

“Tốt, ta muốn biết y thuật của người như thế nào đây, tại trên ghế sa lon nhé. ” Trữ Hải Cẩm vừa nói vừa đem Dương Quang đưa đến ghế sofa bên cạnh, sau đó chính mình ngồi xuống trước.

Nàng hỏi tiếp: “Bắt đầu như thế nào đây? ”

“Ừm, ngồi là tốt rồi. ” nói xong Dương Quang lấy ra bốn cái kim châm, kim châm so với châm bình thường nhỏ với dài hơn nhiều, thấy không được cứng lắm, người bình thường chắc chắn đâm không vào được.

Hai cây châm không sai chút nào đồng thời cắm vào huyết tĩnh ở vai nàng ; ngay sau đó hai cây khác cũng thoáng một phát cắm vào Thái Uyên huyết, cuối cùng đôi tay hần tiếp xúc với đầu 4 cây châm.

Trữ Hải Cầm lập tức cảm thấy bốn dòng ấm lạnh theo kinh mạch cánh tay chảy xuôi, lập tức hai cánh tay bắt đầu nóng lên, phát nhiệt. Hai cổ khí kia xoay quanh một vòng quay lại đến huyết Kiên Tĩnh, sau đó lại phân ra vài luồng kinh thủ thiếu dương Tam Tiêu Kinh, Túc Thiếu Dương Đả Kinh, đủ Dương Minh Vị Kinh cùng mạch Dương Duy, cuối cùng đi đến một ít kinh mạch Trữ Hải Cầm cũng không biết sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Giải thích:

1.Thủ thái âm Phế Kinh: Nhiều Khí, ít huyết. Ở đây Mẫu Dạ Xoa mắc chứng Phế Hư: Vai và lưng đau, lạnh, thiếu khí, không đủ hơi để thở. Nôm na gọi là hen suyễn, tất nhiên nó chỉ là 1 phần rất nhỏ trong “thủ thái âm Phế Kinh” gọi chung mà thôi.

28. Chương 28: Động Thủ

Dương Quang tiếp tục châm vào huyết Dũng Tuyền giống như hồi nãy, Trữ Hải Cầm lập tức cả người cảm giác nóng lên nhất là ở tứ chi. Thu hồi kim châm, Dương Quang đầu tiên mát xa ở hai cánh tay nàng, hai lòng bàn tay to lớn hoàn toàn bao lấy 2 cánh tay thon nhỏ của nàng, từng dòng nóng lạnh xen lẫn nhau xâm nhập vào da thịt của nàng, lập tức khiến cho các tế bào của nàng có cảm giác tái sinh vậy.

Trong khoảnh khắc mê mên này Trữ Hải Cầm có cảm giác hơi chút buồn ngủ, nàng lập tức sử dụng thủ pháp để thanh tỉnh mình, nhưng cho dù nàng làm như thế nào cảm giác buồn ngủ vẫn ập đến.

Những người khác được Dương Quang mát xa đều có bạn bè xung quanh, tất cả mọi người nói chuyện thì không thấy buồn ngủ, mà Trữ Hải Cầm chỉ có một mình, Dương Quang lại không thích cùng người lạ trò chuyện, cho nên nàng sinh ra cảm giác buồn ngủ là rất bình thường.

Lúc nàng muốn ngủ, đột nhiên cảm thấy hai bàn tay ôn hòa lại mang một ít mát lạnh xoa bóp đùi của mình, vì vậy giật mình thanh tỉnh lại, cơ bắp lập tức kéo căng, Dương Quang cảm giác được, cười nói: “Không cần khẩn trương,nhanh chóng xong rồi. ”

Trữ Hải Cầm nghe Dương Quang nói..., lúc này đã từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại, nhớ tới Dương Quang đang vận công trị liệu ỉnh mới bình tĩnh trở lại.

Nghĩ tới bóp đùi của mình đang bị một người không quen xoa bóp, vấy mặc dù không có nhấc lên, nhưng hai tay lại ở trong quần, khiến cho hai bên má nàng ửng hồng, thân thể bắt đầu run run.

Lúc này Trữ Hải Cầm mặt như hoa đào, vai nhún, đùi hơi lộ ra, bộ ngực theo hô hấp của nàng cao thấp phập phồng, so với lúc đầu nhìn thấy thì hấp dẫn quyến rũ hơn nhiều.

Dương Quang thì giống như đầu gỗ, hoàn toàn không có cảm giác, chỉ là hai tay cảm nhận được thân thể nàng biến hóa, rất nhanh đã mát xa xong đùi...

Thu công đứng lên, Dương Quang phát hiện Trữ Hải Cầm dùng một bộ dạng hết sức quyến rũ nằm trên ghế salon, đối với nàng cười cười nói: “Đã xong, người nghỉ ngơi thật tốt, ta đi nha. ”

Trữ Hải Cầm cảm nhận được toàn thân sảng khoái, nghe Dương Quang muốn tạm biệt, lập tức đứng lên, mặt đỏ au vội vàng sửa sang quần áo, nhẹ nhàng nói: “Thật sự cảm ơn người, nếu không vội thì uống ngụm trà hăng đi? ”

Dương Quang cười lắc đầu, tỏ vẻ không cần. Dương Quang đã nhìn ra nàng biết võ công, hơn nữa tu luyện Lê gia chính tông nội công tâm pháp, đáng tiếc luyện chưa thuần thục. Hần tất nhiên là không nói ra suy nghĩ của mình rồi, vạn nhất võ công của nàng là học trộm hoặc người Lê gia lén dạy cho nàng mà bị hần vạch trần chẳng phải bản thân hần sẽ tự tìm phiền toái sao?

Trữ Hải Cầm nói: “uk, ta tiến người. ” trong nội tâm lại thầm nghĩ: ”Bề ngoài của mình lúc này rất khó coi sao? Tại sao hần dù chỉ một lát cũng không ở lại! Hừ, tức chết đi được?

Tâm lý của những cô gái xinh đẹp chính là như vậy, họ luôn hy vọng người khác có thể chú ý đến nhan sắc của mình, nếu đối phương là người khác giới không tệ thì càng phải như vậy, dù cho nàng không hề yêu người ta.

Nếu là người khác giới tầm thường, nàng sẽ âm thầm trách cứ người ta, còn người khác giới đẹp trai hoặc muốn tiếp xúc với nàng, nàng sẽ xem người ta là dê xồm mà chẳng thèm ngó tới, biểu hiện ra ngoài càng cao ngạo, Trữ Hải Cầm chính là người mâu thuẫn như vậy.

Tiến Dương Quang ra đến cửa, nàng vẫn đang trầm tư suy nghĩ, người này rốt cuộc là dạng người gì, sau khi vào cửa nhìn mình chăm chăm, tuy con mắt rất thanh tịnh sáng ngời, nhưng hoàn toàn không che dấu hần rất thưởng thức vẻ đẹp của nàng, bất quá sau khi tiếp xúc da thịt, chính mình quyến rũ hần lại chẳng thèm ngó tới, chẳng lẽ hần đang sử dụng chiêu “lạt mềm buộc chặt”?

Lê Lạc Phong bảo mình lưu ý những nhân tài có trong trường học, có thể người này mình thật sự nhìn không thấu, hay là gọi hần tự mình đến xem một chút đi, đúng lúc mình muốn gặp hần. Nghĩ đến có thể nhìn thấy người mà mình yêu, là người thừa kế Lê gia tương lai, còn có thể để hần mát xa như thế này... Ý nghĩ đó khiến má nàng càng thêm đỏ hồng, trên mặt nổi lên nụ cười càng ngọt ngào.

Ngay lúc Dương Quang cười khoát khoát tay, chuẩn bị xoay người, cửa phòng cuối hành lang bên trái đột nhiên mở ra, hai cô gái đi đến!

Dương Quang nghe được tiếng mở cửa, ánh mắt tự nhiên nhìn qua hướng đó, thấy rõ tướng mạo hai cô gái, không khỏi ngàng cười khỏ..., thật đúng là oan gia ngõ hẹp ah! Hai cô nàng này không phải ai xa lạ, chính là Nam Cung Vũ cùng Đường Tiêm Tiêm.

Đường Tiêm Tiêm cùng Nam Cung Vũ sống trên tầng 4, xuống thăm một người em khóa dưới, thấy thời gian đã muộn chuẩn bị ra về, vừa ra khỏi cửa liền gặp được Dương Quang cùng một nữ sinh trong phòng đi ra, nữ sinh kia mặc áo ngủ, mặt hơi đỏ, giống như vừa động xuân tâm, tự nhiên lập tức nghĩ đến chuyện kia rồi.

Nam Cung Vũ cười lạnh nói: “Dương đại công tử, ta còn tưởng rằng người rất thanh cao đấy, nguyên lai... Hừ hừ ”

Đường Tiêm Tiêm chỉ lạnh lùng nhìn Dương Quang, hoàn toàn không nói gì.

Dương Quang thật không ngờ mình xui xẻo như vậy mới đụng phải hai người trong hoàn cảnh này, không có cách nào, đành phải dựa theo nguyên tắc trước sau như một tẩu vi thượng sách. Cũng không thèm trả lời, cười nhạt một tiếng liền xoay người bỏ đi.

Nam Cung Vũ nói tiếp: “Nói không ra lời a, cảm giác bị người bắt gian tại trận không dễ chịu a? Hiện tại gian phu bỏ mặc dâm phụ, muốn cụp đuôi chạy trốn sao? Hừ hừ ~~” khi tuôn ra hai chữ “bắt gian” còn cố ý nhấn mạnh, cách nói rất khó nghe, cũng đem Trữ Hải Cầm ra mắng luôn.

Dương Quang không khỏi nhú mày, cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên hần muốn giáo huấn nữ nhân. Chuẩn bị mở miệng, Trữ Hải Cầm đã nhin không được!

Trữ Hải Cầm nhìn thấy hai người rất xinh đẹp, thậm chí nghĩ làm sao có người xinh đẹp như vậy, một người nóng như lửa, một người lạnh giống như băng! Nghe thấy các nàng cùng Dương Quang biết nhau vốn đã giật mình, càng nghe các nàng nói chuyện càng cảm giác khác thường, cuối cùng phỏng đoán các nàng cùng Dương Quang từng có quan hệ tình cảm, nhưng ngay cả mình vô duyên vô cớ cũng bị lôi vào cuộc, ngoại trừ Lê đại công tử nàng chưa lúc nào bị người khác xúc phạm như vậy? Tự nhiên rất tức giận!

“Các người dựa vào cái gì nói như vậy? ” Trữ Hải Cầm cả giận nói.

“Ồ ~ có người đau lòng, tiểu mỹ nhân lớn lên thật đúng là tươi ngon mọng nước, ngay cả ta thấy đều muốn yêu thích, khó trách tên dâm tặc này đối với người lưu luyện quên đường về đây này ~” Nam Cung Vũ vẫn dùng giọng điệu như vậy nói chuyện . (do ghen quá mà hehe)

Nói còn chưa dứt lời, Trữ Hải Cầm đã phóng tới Nam Cung Vũ, hai tay nhẹ nhàng vung lên, trong miệng quát: “Im ngay! ”

Nam Cung Vũ cười lạnh lùng, “Động thủ sao, ta cũng có ý đó ” một chưởng hướng mu bàn tay Trữ Hải Cầm đánh tới, đồng thời một chưởng nhắm vào bên hông nàng, khiến cho 1 tay của Trữ Hải Cầm bị đánh chệch hướng. Còn một tay đành phải thu về thủ thế, “phanh” một tiếng, thế công của Trữ Hải Cầm đã bị Nam Cung Vũ đơn giản đẩy lùi.

Nam Cung Vũ khinh miệt cười nói: “Hừ, chưởng pháp Lê gia, nếu như Lê Thiên Thu đích thân xuất thủ còn có thể được, người nha, kém xa ~” nói xong lập tức hướng Trữ Hải Cầm tung ra chiêu Phong Lô chưởng. Lúc này Trữ Hải Cầm còn chưa khôi phục lại, cùng Nam Cung Vũ so sánh thực lực hơn kém quá xa, chỉ thấy Nam Cung Vũ một chưởng này nhanh như điện, mạnh như cuồng phong bão táp hướng bụng của nàng đánh tới, Nam Cung Vũ muốn một chiêu phé đi Trữ Hải Cầm.

Tinh quang trong đôi mắt Dương Quang chợt lóe, trầm giọng quát: “Lẽ nào ra tay tàn độc đến vậy. ”

Bỗng nhoáng 1 cái, thân ảnh liền xuất hiện giữa hai nữ nhân.

Đường Tiêm Tiêm tưởng như thờ ơ lạnh nhạt, nhưng thực ra đang tính kế “bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng”, nàng vốn sớm chuẩn bị tốt Đường gia độc môn ám khí trong lòng bàn tay, lúc này phóng tới bả vai Dương Quang. Ám khí xé gió lao đi với tốc độ rất nhanh, khiến người ta nhìn không ra quỹ đạo, điểm rơi của nó, nên rất khó để tránh né, quan sát động tác Đường Tiêm Tiêm đủ biết võ công của nàng cao cường đến mức nào.

Đường Tiêm Tiêm biết rõ Dương Quang không thể nào tránh thoát, nàng hoàn toàn có lòng tin này. Coi như hấn có luyện thêm mấy chục năm, khoảng cách gần như vậy, đối lại là phụ thân của nàng Đường Trọng Bình —— cao thủ đứng thứ bảy trong hàng ngũ võ lâm thế gia, muốn tránh thoát phải tốn rất nhiều công sức, huống chi tiểu dâm tặc không chút danh tiếng này! Để cho hấn ném đủ đau khổ, hướng chúng ta cầu xin tha thứ thì cho hấn thuốc giải, xem còn dám cùng chúng ta hung hăng càn quấy!

...

Dương Quang vừa đến chính giữa hai cô gái, chợt nghe âm thanh ám khí phóng đến, biết rõ Đường Tiêm Tiêm đã động thủ, nhưng hấn đối với ám khí kia không thèm quan tâm, tay trái như tia chớp điểm trúng lòng bàn tay đang đánh tới của Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ không phản ứng kịp, bàn tay vốn bị một ngón tay điểm trúng, một cổ chân khí vừa nóng vừa lạnh xâm nhập vào kinh mạch, lập tức toàn thân khó chịu dị thường, thân thể định lui về phía sau, thì cánh tay đã tê rần, toàn bộ cánh tay giống như không thuộc về mình, đã mất đi cảm giác.

Dương Quang một kích đắc thủ, Đường Tiêm Tiêm vung ra ám khí đã thay đổi ba lượt phương hướng, cuối cùng hướng bả vai phóng tới, hấn nhìn cũng không nhìn ám khí, xoay người một cái đồng thời thân thể như kỳ tích tại lúc ám khí còn cách hấn vài tấc, hai ngón tay phải từ trong hư không vươn ra, nhẹ nhàng kẹp lấy ám khí, thật giống như dùng đũa gắp món ăn.

Không dừng lại ở đó, tay phải vung ra, ám khí bay theo hình vòng cung vượt qua Đường Tiêm Tiêm cùng Nam Cung Vũ bên cạnh, cắm ngập lún vào tường, sau đó thản nhiên nhại lại câu nói của Nam Cung Vũ: “Nếu như Nam Cung Ngâm hoặc là Đường Trọng Bình tự mình xuất thủ, còn có thể xem xét, các người a, hừ, rồi tỉnh rồi mù! ”

29. Chương 29: Bị Khiêu Khích

Nam Cung Ngâm là gia chủ của Nam Cung gia, đứng thứ sáu trong bảng xếp hạng cao thủ.

Dương Quang đối với Trữ Hải Cầm nói: “Làm liên lụy đến người rồi. ”

Nói xong chậm rãi quay người đi, vẫn không quên lưu lại lời nói: “Các người về sau có gì không vừa mắt cứ đến tìm ta, đừng vô duyên vô cớ vũ nhục người khác, phải giữ phong độ của thiên kim thế gia chứ! ” lời nói xuất ra nặng nề như vậy chứng tỏ Dương Quang đối với Nam Cung Vũ hai người quả thực chán ghét,

lần trước nghe Lê Thái Đình khuyên nhủ hẳn còn sinh ra một chút thông cảm, giờ biến mất không còn sót lại chút gì.

Mãi cho đến khi bóng lưng Dương Quang biến mất từ thang lầu chỗ rẽ, ba người mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Những gì chứng kiến có thật không vậy? Không, phải nói, chuyện đã xảy ra có thật không vậy, bởi vì chẳng ai nhìn thấy nổi động tác của hắn, trong một nháy mắt, hắn không chỉ hóa giải Phong Lôi chưởng của Nam Cung Vũ còn đem toàn bộ cánh tay nàng điểm cho tê trần, đến tận bây giờ còn chưa khôi phục lại; kinh khủng hơn chính là sau đó có thể dùng tay trần tiếp được 3 ám khí của Đường Tiêm Tiêm, hẳn đến tột cùng là cao nhân phương nào? Không chỉ Nam Cung Vũ cùng Đường Tiêm Tiêm dẫn đo vắn đề này, Trữ Hải Cầm cũng đang miên man chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Thật lợi hại, nhất định phải đem hắn giới thiệu cho Lê Lạc Phong, Lê Lạc Phong nhất định sẽ khen thưởng mình ha ha, Trữ Hải Cầm giờ đây rất hưng phấn, nhìn qua hai cô gái xinh đẹp hơn mình, trong nội tâm khó tránh khỏi có một ít đố kỵ, thản nhiên nói: “Dương Quang đến nơi đây chữa bệnh cho ta, ta không biết giữa các ngươi xảy ra chuyện hiểu lầm gì, nhưng nếu như các ngươi còn muốn dây dưa không rõ, chúng ta tùy thời phụng bồi. ” nói xong bước vào phòng, đem mình cùng Dương Quang bỏ chung 1 con thuyền.

Dáng vẻ lạnh như băng của Đường Tiêm Tiêm không còn bảo trì nổi, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn biểu hiện ra sự kinh ngạc của mình.

Nghe Trữ Hải Cầm nói hai người đều không có phản ứng gì, trong đầu đang suy nghĩ gì cũng không biết nữa, thoáng khôi phục lại bình thường, nhìn qua ám khí ngấp lún vào tường xi măng đây là loại xi măng đặc biệt vốn có thể so sánh với độ cứng rắn của thép, sau đó mới nhắc chân hướng phòng mình đi đến. Lúc này lại đột nhiên “Ba~” một tiếng, hai chiếc kẹp tóc rơi xuống đất, mái tóc tung ra xoa trên vai, tuy vậy không có đứt 1 sợi tóc nào.

Xem hai cái kẹp tóc trên mặt đất, hai người không khỏi lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua ám khí đang cắm sâu trên tường ...

Ngày hôm sau mọi người cùng học vật lộn tự do những người được Dương Quang chữa trị khác với phần còn lại, một bên hưng phấn đi theo huấn luyện tập luyện hăng say, một bên thì lại khổ cực, đựng một cái nhảy dựng lên như bị điện giật.

Dương Quang đối với những động tác chiến đấu này không có gì hứng thú, bất quá hắn cũng không phải kẻ lười nhác, mà cũng tập theo mọi người! Xem mọi người đánh nhau chẳng ra bộ dạng gì cũng thấy thú vị.

Rất nhiều người tuy có luyện qua võ công, nhưng không phải tập luyện bài bản, không kể đến những người trong chốn võ lâm nội gia cao thủ, ngay cả những người luyện ngoại công cũng khó học được vật lộn tự do, bất quá Nghiêm Đông cùng Tiểu Hoài Thành linh hội rất nhanh, Nghiêm Đông khi còn bé vốn luyện tập qua rất nhiều môn võ chính tông, ví dụ: Karate, Không thủ Đạo, Judo..., còn Tiểu Hoài Thành ngộ tính đặc biệt tốt, lại có một cơ thể vạm vỡ đây chính là cơ bắp có được do chuyên cần rèn luyện quyền pháp, không phải nhờ tập thể hình mà thành! Cho nên hai người rất nhanh đều nắm giữ được các chiêu thức.

Buổi chiều trời rất nóng, có nhiều người mệt muốn xỉu, may mắn lớp Dương Quang luyện tập trong bóng râm mà không chịu cảnh phơi nắng, thành ra khỏe phây phây. Nhưng không phải lớp nào cũng may mắn như vậy, điển hình như lớp tài chính đây.

Lớp tài chính tuy tập luyện bên cạnh lớp quản lý tài nguyên nhân sự, nhưng ngay cả một góc bóng râm cũng không có, thấy lớp Dương Quang ở chỗ thoáng mát cười toe toét luyện quyền, trong nội tâm đố kỵ muốn chết, cộng thêm phải phơi nắng thời gian dài, khiến cho đầu óc nóng theo cả nghĩa bóng lẫn đen, dần dần không biết ai dẫn đầu ồn ào: “Dựa vào cái gì lớp chúng ta phải ở chỗ này chịu khổ còn lớp quản lý tài nguyên nhân sự lại được luyện tập trong bóng cây! ” sau đó hùng hổ muốn lao qua chiếm chỗ.

Huấn luyện viên lớp Tài chính tên là Cảnh Giang, cùng Lưu Hỏa Bình từ trước đến nay như nước với lửa còn từng xung đột vì nữ nhân, hiện tại phát hiện mục tiêu đệ tử lớp mình nhắm tới đúng là lớp của Lưu Hỏa Bình, lập tức suy nghĩ phương pháp có thể làm cho hắn xuống đài mà không bị thượng cấp trách phạt!

“Nếu vậy. ” Cảnh Giang lên tiếng, “Các ngươi tìm mấy người đi qua khiêu chiến vật lộn tự do với bọn hắn, thi đấu ba trận thắng hai trận xem như thắng, bọn hắn thua thì nhường chỗ ỉnh... Không được nói là ta bảo như vậy! ”

Mấy cái người cao to nghe huấn luyện viên lên tiếng, lập tức kêu gào phóng tới lớp Dương Quang.

Bọn Dương Quang đang luyện tập, chợt thấy ba con trâu mộng phóng tới lớp mình, mọi người lập tức dừng lại, kỳ quái nhìn bọn hăn, sau khi ba người đến nơi không thèm chào hỏi huấn luyện viên Lưu, con trâu thứ nhất hung hãn quát: “Này, chúng ta muốn chỗ này. ”

Con thứ hai reo lên: “Chúng ta tới thách đấu. Bên nào thua thì lượn đi chỗ khác ”

Con trâu thứ ba reo lên: “Huấn luyện viên Giang nói, ba trận thắng hai là thắng ”

Con trâu một trườn to mắt vọi la lên: “Huấn luyện viên dặn chúng ta không được khai ra ông ấy có liên quan? ”

Con trâu thứ ba chợt bừng tỉnh, quay đầu lại lớn tiếng hô: “Ba trận thắng hai, không phải huấn luyện viên chúng ta nói. ”

Bạn cùng lớp vui tươi hơn hớn nhìn xem ba người, không phải là 3 con trâu mộng tại đó hát “Tam Ngưu chuyển ”, cũng không nghe rõ chúng đang nói cái gì, nhưng Cảnh Giang tai thính cộng thêm có chủ đích từ trước, nên nghe rõ mồn một, lúc này lấy tay ôm mặt, thầm nghĩ tại sao lại phải ba con lợn này đi, quá mất mặt rồi...

Dù sao đã bại lộ, Cảnh Giang mang theo cả lớp đi tới, đối với Lưu Hỏa Bình nói: “Lưu huấn luyện viên, lớp chúng ta nhìn các người vui vẻ luyện tập ở trong bóng râm, còn muốn chiếm dụng chỗ này, thật sự là không có thiên lý, cho nên chúng ta tới lý luận. ”

Lưu Hỏa Bình sớm đã nghe thấy ba con trâu kia bô bô cái mồm, nên biết tổng tên rùa đen khốn nạn này muốn làm gì, nghe hăn nói xong, nhú mày nói: “Lý cái gì luận? Nơi này vốn là ai tới trước thì được. ”

Lớp tài chính nghe xong lập tức ồn ào lên..., dựa vào cái gì các người lại được luyện tập ở chỗ này còn chúng ta thì không, không công bằng.

Thấy lớp tài chính âm ỉ lên..., lớp Dương Quang cũng không chịu yếu thế bắt đầu mắng trở lại, thoáng một cái cục diện trở nên hỗn loạn, hai huấn luyện viên lớn tiếng hô ngừng, mới khống chế được hỗn loạn.

Cảnh Giang nói: “Người thấy đó, lớp chúng ta cũng không phải không nói đạo lý đấy, chỉ cần cho chúng ta một cái công bằng chúng ta lập tức rời đi. ”

Lưu Hỏa Bình hiển nhiên không giỏi lý luận, nhú mày nói: “Như thế nào mới công bằng? ”

Cảnh Giang nói: “Đương nhiên là thi đấu vật lộn tự do rồi, hiện tại không phải là đang luyện tập cái này à, đúng lúc coi như giao lưu đi. ”

Lưu Hỏa Bình thấy lớp tài chính nhiều người to lớn như vậy đương nhiên là không đồng ý rồi: “Công bằng chính là ai đến trước thì được, còn những cái khác thì không có chuyện gì để nói, các người đi chỗ khác, ta muốn dạy tiếp. ” thanh âm đã bắt đầu cao lên.

“Hừ hừ, người nói nghe hay nhỉ, nguyên lai biết không thắng được cho nên muốn làm rùa đen rút đầu mà thôi, xem ra sau này phải gọi người là huấn luyện viên rút đầu ha ha ha ha. ” Cảnh Giang thấy không có hiệu quả, đã bắt đầu khích tướng. Vừa vắn chọc đúng điểm yếu của Lưu Hỏa Bình .

Vừa mới nghe nói vậy, Lưu Hỏa Bình cũng mặc kệ phép khích tướng, lập tức cả giận nói: “Người nói ai là con rùa đen, có bản lĩnh đến solo! ”

Cảnh Giang thấy đã có hiệu quả, hưng phấn nói: “Ta mới không cùng người đánh, hiện tại cho học sinh của chúng ta thi đấu”.

Lúc này nhiều nam sinh trong lớp Dương Quang cũng reo lên muốn đánh, trong đó mấy người Vi Lương âm thanh lớn nhất, vừa rồi luyện tập ủ rũ như gà, hiện tại hưng phấn như thấy được mỹ nữ!

Lưu Hỏa Bình như lửa đổ thêm dầu, không nhịn được nữa nên nói “Đánh thì đánh, gọi ba người đi ra! Quy định phạm vi hoạt động, ai ra khỏi đó coi như thua, cầu xin tha thứ cũng coi như thua. ”

Cảnh Giang đợi chính là những lời này, lập tức gọi 3 con trâu mộng bước lên, mà Lưu Hỏa Bình kêu lên ba người luyện tập tốt đó là Nghiêm Đông, Tiểu Hoài Thành cùng Dương Hiểu Phát. Nghiêm Đông vốn định

gọi Dương Quang, nhưng là thấy huấn luyện viên đã chọn xong cũng không muốn bỏ đi mặt mũi của huấn luyện viên, nghĩ thầm mấy cái trâu điên chính mình vẫn là có thể sử lý được.

Vừa chuẩn bị trận đấu, Dương Quang bỗng nhiên nói: “Các người tới khiêu chiến nói chúng ta thua thì nhường chỗ, nhưng các người thua thì thế nào?”

Mọi người nghe xong bừng tỉnh lại, thầm nghĩ quá nóng vội thiếu chút nữa đã bị ăn thiệt thòi, Cảnh Giang trong nội tâm mắng một cái, đến lúc này rồi vẫn có người cẩn thận như vậy, thật sự là gặp quỷ rồi.

Cảnh Giang thấy 3 con trâu mộng như vậy chắc sẽ không thua nên hứa hẹn nếu thua sau này nhìn thấy Lưu Hỏa Bình thì cung kính gọi hắn là đại ca, thời gian huấn luyện còn lại lớp tài chính luyện tập ngoài bóng râm.

Điều kiện này tất cả mọi người cơ bản đã hài lòng, lúc này tuyên bố bắt đầu, trận đấu do Tiểu Hoài Thành lên trước, đối thủ lại đúng là một trong 3 con trâu vừa nãy, trên người toàn cơ bắp, ba người tuy không phải huynh đệ, nhưng là rất cường tráng, người không biết còn tưởng rằng là huynh đệ đấy, trong nội tâm nghĩ thầm cha mẹ nào lại đẻ ra ba cực phẩm như vậy.

30. Chương 30: La Vĩ

Con trâu mộng bên lớp tài chính vừa nhìn thấy Tiểu Hoài Thành vóc dáng thấp bé, không ngừng tại đó mắt tròn trố, trong miệng thì thầm, sau đó mắng hai tên kia ình đầu với người như vậy, chỉ sợ không tới 10 giây, chả có gì vui cả?

Tìm tùy tiện một giáo quan làm trọng tài, một tiếng bắt đầu, con trâu số 1 oa oa kêu to hung hăng lao về phía Tiểu Hoài Thành, dang rộng hai tay ra muốn ôm, nghĩ thầm, trực tiếp đem hắn quăng ra ngoài được rồi!

Quan sát 1 màn này này, mọi người tại đây, cảm giác giống như- một toà núi lớn đổ sập vào ngọn đồi, chỉ thấy Tiểu Hoài Thành mặt trắng như nước, lâm nguy không sợ, quát một tiếng hai đầu gối hơi cong, đứng trung bình tấn.

Đấu thủ to lớn vốn cho đối thủ của mình sẽ sợ mất mặt mà chạy trốn, thật không ngờ đối phương lại ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ cho hắn ném, nghĩ thầm coi như người thức thời chủ động buông tha, nếu không ta ném người mềm xương! Hết lớn một tiếng đem Tiểu Hoài Thành ôm vừa vặn, phần lớn nữ sinh không dám nhìn Tiểu Hoài Thành bị đập ra ngoài, hai tay che chặt đôi mắt, thật không ngờ Tiểu Hoài Thành bị ngư một ôm cứng muốn đập đi nhưng không chút sức mẻ, một mực đứng nguyên tại chỗ, lúc ngư một đang kinh ngạc, hắn đem chân trái rút về sau một bước, chân phải dấn lên, xuyên qua hạ bộ ngư một, chế trụ mắt cá chân phải của ngư một, sau đó coi đây là điểm tựa lợi dụng thân thể đối phương đang chuyển động mà dùng sức hất lên, thân thể khổng lồ của ngư một như điều đứt dây bay ra ngoài, bùm một tiếng nặng nề ngã xuống đất.

Trên mặt đất ngư một vẫn còn ngẩn người, trọng tài cũng đã tuyên bố Tiểu Hoài Thành chiến thắng, lớp Dương Quang reo hò vang dội, người nhỏ mà quăng được con con trâu mộng văng xa vậy không reo hò mới là lạ đấy

Mọi người đặc ý chưa được bao lâu, thật không ngờ ván thứ hai Nghiêm Đông lại chịu khổ.

Hắn thấy Tiểu Hoài Thành làm náo động, nên cũng muốn lấy le trước mặt chị em, sử dụng những chiêu thức màu mè, hoa lệ có thừa mà sức lực chưa đủ, làm sao có thể tạo thành uy hiếp đối với ngư hai được? Hơn nữa vừa rồi ngư một thua 1 phân vì khinh địch, nếu ngay từ đầu hắn tập trung, thắng bại thật đúng là không lường trước được.

Ngư hai lúc này đem hết sức mạnh ra, dừng nhìn hắn thân thể cồng kềnh, hắn không chỉ có động tác rất nhanh hơn nữa rất mạnh, Nghiêm Đông liền thất bại thảm hại.

Ván thứ ba thì càng thêm không cần phải nói rồi, Dương Hiểu Phát mặc dù to lớn, nhưng kỹ thuật non kém, trước đây vốn chỉ là một sách, đối kháng qua lại 3 chiêu thì trở thành phòng thủ. Mọi người nhìn hắn trong vòng bị đẩy tới đẩy lui không tấn công được nên đều biết rõ thế cục đã định rồi.

Quả nhiên, khi ngư tam xuất sử đến chiêu thứ mười, dùng sức đem Hiểu Phát đánh bại.

Ba trận thắng hai đương nhiên chung cuộc lọt tài chính thắng, lúc này Lưu huấn luyện viên sắc mặt rất khó coi.

Cảnh huấn luyện viên đi vào lớp Dương Quang, vênh váo tự đắc nói: “Nguyện đánh bạc chịu thua, mọi người có phải hay không nên thực hiện rồi hả? ”

Vừa mới dứt lời chợt nghe đến âm thanh khó chịu hồi nãy lại vang lên, “Ai nói chúng ta thua? ”

Cảnh Giang giận tái mặt cả giận nói: “Bên ta thắng hai thắng, các người thua hai trận, chẳng lẽ các người còn muốn quýt nợ hay sao? ”

Cái thanh âm kia nói: “Đó là nam sinh lớp chúng ta thua, nữ sinh chưa từng nói qua nam sinh có thể đại biểu nữ sinh, hiện tại nữ sinh lớp chúng ta ủy thác ta lần nữa khiêu chiến các người, các người nếu thắng ta, như vậy lớp chúng ta tự nhiên thua tâm phục khẩu phục, vô điều kiện rời đi! ”

Cảnh Giang nghe xong câu giận như mèo bị dẫm phải đuôi, theo tiếng nhìn lại, phát hiện nói chuyện chính là một đệ tử có khuôn mặt sáng ngời, cười lộ lên sáng lạn như ánh mặt trời, tuy cảm giác có chút ngây thơ, nhưng toàn thân lại tản mát ra một loại khí chất thuần thực.

Nhưng là lúc này Cảnh Giang nhìn nụ cười sáng lạn đó của Dương Quang lại thấy giống như vô lại mỉm cười, nhớ lại những lời hắn nói.., nữ sinh đúng là chưa từng mở miệng, thế nhưng loại này trận đấu này còn có phân nam sinh hay nữ sinh sao?

Cảnh Giang trong cơn giận dữ: “Vừa rồi như thế nào không thấy các người nói? Hiện tại thua rồi mới nói, rõ ràng muốn quýt nợ! ”

Người chen ngang vào cuộc nói chuyện dĩ nhiên là Dương Quang rồi, mọi người thấy Dương Quang lên tiếng trong nội tâm không tự chủ được đều có cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều.

“Các người vừa rồi cũng không có ai hỏi ah, ta còn tưởng rằng là so hết nam sinh mới đến nữ sinh đó, hiện tại cũng không nên nói nhiều như vậy, nữ sinh lớp chúng ta đã ủy quyền ta thay các nàng ứng chiến, chỉ có một mình ta, các người tùy tiện đề cử ba người, chính là ba gã vừa nãy cùng tiến lên 1 lúc cũng không có vấn đề gì. ” Dương Quang cười nói xong, lại quay đầu đối với nữ sinh nói, “Tất cả mọi người ủy thác ta rồi, đúng hay không? ”

Lần này nữ sinh đều đồng thanh hô: “Đúng! ”

“Đã nghe rõ chưa? Hay là các người cảm thấy đánh không lại ta, không dám bước ra ứng chiến muốn làm rùa đen rút đầu? ” Dương Quang dùng lại phép khích tướng hồi nãy.

Lưu huấn luyện viên nhìn thấy có đệ tử ra mặt như vậy thì không thể tốt hơn rồi, chẳng cần quản hắn có cái khí gì để đánh thắng hay không? Nhìn hắn tràn đầy tự tin, nói không chừng có kế gì rồi, nghĩ tới đây trên mặt cũng không có khó coi như hồi nãy.

Cảnh Giang tức giận đến nói không ra lời, Tam Ngư lập tức nói: “Đánh thì đánh, thêm người một người không tính là nhiều, đến đây đi, nói nhiều như vậy làm gì? ”

Dương Quang vẫn nói: “Thế nào, dám hay là không dám? Ta muốn huấn luyện viên nói một câu chắc chắn. ” lần này cũng không thể cho bọn hắn có cơ hội xoay lại.

Cảnh huấn luyện viên cắn răng muốn nói, lúc này một giọng trẻ tuổi uy nghiêm ở đằng sau vang lên: “Cảnh huấn luyện viên, không huấn luyện ở đây làm gì? ”

Dương Quang còn tưởng rằng lãnh đạo đến, xoay người xem xét, phát hiện nguyên lai cũng ăn mặc đồng phục đệ tử như mình, lớn lên tuy đẹp trai đấy, nhưng cũng chẳng phải lãnh đạo, không khỏi nghi hoặc hắn vì sao dùng khẩu khí như vậy cùng huấn luyện viên nói chuyện, thấy biểu hiện trên mặt lớp tài chính, hiển nhiên là không trách hắn rồi.

Chuyện kể tiếp càng làm mọi người rút con mắt, Cảnh huấn luyện viên không chỉ không có giận, ngược lại vẻ mặt nhợt nhạt đi qua nói: “La thiếu gia đã đến, chúng ta đấu vật tự do, phần thưởng chính là bóng cây ở chỗ này, nhưng ...”

Cảnh Giang trước tiên một trận tăng bốc thiếu gia họ La kia, sau đó đem chuyện phát sinh nói qua, không có khuếch đại cái gì.

La thiếu gia nghe xong làm bộ dạng phong độ của một đại tướng nói: “Vậy thì so ah, để cho bọn hần thua tâm phục khẩu phục mới được, quân đội chúng ta tối trọng yếu nhất là đoàn kết, mọi người giao lưu cũng rất có lợi cho đoàn kết, đến đi, để cho ta cùng tham dự không có vấn đề gì chứ? ”

Nếu như những lời nói xuất phát từ đại tướng hay lãnh đạo cấp trên vẫn còn tương đối tự nhiên, nhưng là từ một thằng chưa dốt máu đầu, mọi người thấy không tự nhiên, nhưng hần giống như không thấy không tự nhiên, còn có bộ dạng thích thú.

Nhóm người Nghiêm Đông nghe hần nói xong thiếu chút nữa oẹ ra, vô cùng chán ghét, đào đầu ra loại người vô sỉ thể này chứ, nhưng nghe được lớp tài chính nghị luận mới biết được nguyên lai người rất có “Phong độ của một đại tướng” là con của tư lệnh quân đội Thành Nam An tên La Vĩ, khó trách Cảnh huấn luyện viên bợ dít hần rồi, còn Lưu huấn luyện viên vừa rồi đối với hần gật đầu thăm hỏi.

Ai, quan lớn hơn một cấp đề chết người ah, hưởng chi nhiều cấp như vậy!

Quay trở lại hiện tại, Cảnh huấn luyện viên vẫn đang bày ra bộ dạng Hòa thân đối với La Vĩ nói: “Điều đó đương nhiên hoàn toàn có thể rồi, nghe nói La thiếu gia đã trải qua huấn luyện đấu vật tự do tại bộ đội đặc chủng, lần này các tân sinh viên sẽ có dịp học hỏi được nhiều rồi. ”

La Vĩ nói: “Chỉ dạy thì không dám ah, hay là mọi người giúp nhau học tập, cộng đồng đề cao nha, đúng không ha ha ha ”

Dương Quang nhìn hần ở đó trở thành tiêu điểm của mọi người, cũng không nói chuyện, cười tủm tỉm yên tĩnh chờ đợi, lúc này La Vĩ mới đem chú ý phóng tới trên người Dương Quang nói: “Bạn học này, người chính là người muốn một mình khiêu chiến chúng ta? ”

Dương Quang gật đầu cười, La Vĩ cũng nhìn không ra vẻ mặt tươi cười thân thiết này có cái gì có thể đánh nhau, tám phần là không có cách nào nên muốn câu giờ, vì vậy rất cao cao tại thượng, nói: “Chúng ta hãy mau bắt đầu đi, lão Cảnh ah, giúp ta cầm bao tay của ta đến một cái. ”

Cảnh huấn luyện viên nghe xong lập tức chạy đi lấy bao tay cho La Vĩ, vừa rồi Tam Ngưu thi đấu cũng mang bao tay đấy, nếu không với sức lực kinh hồn của bọn chúng nhóm Nghiêm Đông không bị thương mới là lạ.

Dương Quang cũng mang lên bao tay, cười tủm tỉm đi đến trong vòng, chậm rãi nói: “Một người tiến lên hay là nguyên một đám đến? ”

La Vĩ nghe xong nhướn mày nhưng rất nhanh giãn ra, cười ha hả nói: “Người trẻ tuổi không nên kiêu ngạo, gấp gấp như vậy làm cái gì, thể này đi, ngư một ngư hai các người đánh hai trận đầu , ta đánh trận ba a? ”

Dương Quang thần nhiên nói: “Tùy tiện. ”

Nhìn Dương Quang không có chút lo lắng, La Vĩ trong mắt hiện lên một tia ngoan độc không dễ phát giác!

31. Chương 31: Đêm Trung Thu.

Trọng tài cho trận đấu bắt đầu, ngư một hành động trước, dùng chiêu “Thăng đảo Hoàng Long” hướng ngực Dương Quang đánh tới, thật không ngờ Dương Quang chờ nắm đầm của hần chuẩn bị đánh trúng người mình, cũng dùng chiêu “Thăng đảo Hoàng Long” đánh ra, chiêu xuất ra sau nhưng đến trước, lúc này nắm đầm của ngư một cách ngực Dương Quang chưa tới một centimet!

Ngư một bị một quyền trúng ngực, chỉ cảm thấy một cỗ lực nhu hòa xông vào cơ thể, chưa kịp đánh trả đã bay ra ngoài, phục hồi tinh thần lại phát hiện mình còn đứng chứ không ngã xuống, chỉ là vị trí đứng lại trùng hợp ngoài vòng tròn một tí... Cứ như vậy không hiểu vì sao mình thua, ngực bị đánh một điểm cảm giác đau cũng không có! Ngư một vừa sờ cái đầu vừa ngây ngốc đi trở về lớp.

Mọi người thấy ngưi một thua, không thể tin được, vừa rồi chuyện gì xảy ra? Thật giống như ngưi một bị Dương Quang đánh nhẹ một phát vào ngực rồi giả vờ nhảy ra ngoài vòng.

Trận thứ hai bắt đầu, tại lúc mọi người chưa hồi phục tinh thần sau trận đầu tiên, ngưi hai lại dùng một chiêu “Hoành tảo thiên quân” bị Dương Quang dùng chiêu giống vậy đánh bay ra khỏi vòng tròn, 2 con trâu mộng như tên Hòa thượng lùn 2 thước(1 thước bằng 33,33 cm) đánh không trúng Dương Quang, bất quá La Vĩ lại cho rằng hai bọn họ thông minh, cố ý thua để giành vinh quang cho hần, thâm nghĩ tỷ nữa phải thưởng cho hai người này cũng được, vừa mới nhìn thấy một nữ sinh lớn lên rất đẹp, rất hợp khẩu vị mình, nhất định phải thể hiện thật tốt!

Vừa rồi tên vương bát đản này dám không cho ta mặt mũi, đợi chút cho ngưi quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Nghĩ vậy nên nhìn sang hai ngưi tán dương, lưỡng ngưi bị hần nhìn không hiểu được là ý gì, La thiếu gia hôm nay bị gì ả? Vì sao không mắng bọn mình ả?

Đứng ở trong vòng, La Vĩ vỗ hai bao tay vài cái, đối với Dương Quang gật đầu nói: “Ngưi có thể tới rồi.” hần coi Dương Quang như quân xanh cho hần tập luyện. Dương Quang cười cười, không nói hai lời dùng chiêu “Độc Long ra biển” hướng La Vĩ đánh tới, La Vĩ còn chưa kịp phản ứng đã bị Dương Quang đâm trúng vị trí mà hai tay mình đang phòng thủ, lui về phía sau một bước, cảm giác hần đánh tới lực rất lớn, không thua gì lúc tập luyện trong bộ đội đặc chủng, trong nội tâm biết rõ Dương Quang không đơn giản, lập tức bỏ đi ý nghĩ khinh địch, phát huy ra trăm phần trăm thực lực, lúc Dương Quang thu quyền trở về, La Vĩ rất nhanh đá về phía bắp chân Dương Quang.

Không thể không nói La Vĩ cũng có vài phần công phu, một cước này, mấy con trâu mộng kia chưa chắc đã cản nổi, bất quá nói cùng bộ đội đặc chủng huấn luyện, vậy thì nói quá sự thật rồi, tám phần họ cho ngưi ba tư lệnh của La Vĩ mặt mũi thôi.

Dương Quang động chân nhẹ nhàng, đơn giản né qua một cước này, chân trái La Vĩ lập tức lại quét đi, sau đó như vũ bão đá ra liên hoàn mười tám cước, Dương Quang mặt không đổi sắc, thấy chân hần kích tới người mình, hai khuỷu tay uốn lượn, mu bàn tay hướng ra phía ngoài, nhẹ nhàng hóa giải vô ảnh cước của La Vĩ.

Đá xong mười tám cước, La Vĩ quay ngưi 360 độ, lợi dụng lực lượng toàn thân đem đùi phải nhằm hướng đầu Dương Quang nện tới, tốc độ và sức mạnh đều hoàn mỹ, xem ra đây là tuyệt chiêu của hần.

Dương Quang tự nhiên sẽ không cho tư lệnh mặt mũi, lúc chân của hần còn trên không trung lộ ra sơ hở, lại dùng chiêu “Độc Long ra biển” đánh tới, lần này nhanh hơn rất nhiều so với lần trước.

Đầu gối La Vĩ lại cách đầu Dương Quang chưa đầy một centimet, thì 1 chiêu trúng ngực đã đánh bay hần ra ngoài, sau khi rơi xuống đất bởi vì vừa rồi dùng sức quá mạnh nên đập đập đập lui lại mấy bước, vừa vịn thối lui ra đến bên ngoài vòng tròn mới vững lại cước bộ được!

Biết bản thân không phải đối thủ của Dương Quang, La Vĩ cúi đầu, trên mặt rất dữ tợn, trong mắt hung quang bắn ra bốn phía! Nhưng khi ngẩng đầu lên, mặt mũi lại biến thành tràn đầy tươi cười, “hiền lành” mà nói: “Ngưi trẻ tuổi không tệ, có thể đem 5 thành công lực của ta hóa giải, lần này ta thua, mọi người chúng ta trở về đi, các ngưi hãy cố gắng, tranh thủ trận đấu học lấy được kinh nghiệm có ích, ta cầu chúc các ngưi huấn luyện quân sự mỹ mãn thành công!” nói xong vỗ tay chậm rãi đi về.

Mọi người trong lớp Dương Quang ngơ ngác nhìn nhau, nói không ra lời, mấy ngưi Nghiêm Đông chỉ sững sờ trong chốc lát, sau đó cười ha hả, tiểu tử này là loại ngưi gì đây? Chính mình thua vậy mà có thể nói thành mình nhường hần, không hổ là đệ nhất thiên hạ mặt dày!

Dù sao cũng thắng, mọi người bắt đầu hoan hô, ôm lấy Dương Quang cùng huấn luyện viên vui đùa ầm ĩ.

Lưu Hỏa Bình đương nhiên có thể nhìn ra La Vĩ thua là đúng rồi, thâm nghĩ mình cũng có thời điểm nhìn lầm ngưi, thật không ngờ chàng trai tưởng chừng vô hại này lại ẩn tàng một thân võ công cao đến vậy, ngầm chính bản thân mình cũng chưa chắc là đối thủ của hần!

Theo đám ngưi ầm ĩ, Lưu Hỏa Bình đi đến bên ngưi Dương Quang, trước vỗ vỗ bả vai hần nói: “Chàng trai trẻ, quả đúng cao nhân bất lộ tướng ah!” Sau đó về mặt ngưng trọng nói: “Nhưng ngưi vừa đánh bại con của tư lệnh đó, ta sợ hần sẽ tìm ngưi làm phiền, về sau ngưi nên chú ý một chút!”

Dương Quang cảm giác được huấn luyện viên thật sự lo lắng cho hắn, nên đối với hắn bày ra một khuôn mặt tươi cười nói: “Yên tâm đi, ta biết. ”

Lưu Hỏa Bình cảm giác được Dương Quang đối với mình thật lòng cảm tạ, cũng từ đó cảm nhận được hắn tin tưởng mình, thích thú lần nữa vỗ vỗ bờ vai của hắn nhẹ gật đầu.

Bởi vì Dương Quang hôm nay biểu hiện rất tốt... nhiều người tín nhiệm hắn, cho nên tối nay có rất nhiều nữ sinh nhờ hắn thi châm, Dương Quang tự nhiên không thể từ chối rồi. Như vậy, ngoại trừ Tần Khả cùng mấy người ngoan cố, những người khác trong lớp nhẹ nhõm vượt qua ba ngày huấn luyện tiếp theo.

Buổi tối ngày cuối cùng huấn luyện đấu vật tự do đúng vào đêm trung thu, ánh trăng rất tròn, huấn luyện viên quyết định mang mọi người đến bên hồ ngắm cảnh đồng thời tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ.

Ban đêm hồ Thủy Kính dưới ánh trăng tròn thật đẹp.

Lớp Dương Quang đến bãi cỏ bên bờ hồ ngồi thành vòng tròn để thưởng thức cảnh đẹp. Kế hoạch của Lưu huấn luyện viên là như thế này, đầu tiên mọi người cùng nhau chơi trò chơi, ăn đồ ăn, sau đó thì các bạn học lên biểu diễn văn nghệ.

Mọi người ngồi thành vòng tròn đương nhiên là chơi trò chuyển đồ vật rồi, Lưu huấn luyện viên làm trước chuyển qua cho người bên cạnh.

Nhưng lúc này lại xuất hiện vấn đề.

Hai người ngồi bên cạnh Hoàng Đan Đan đứng lên yêu cầu với huấn luyện viên đổi chỗ ngồi, nói bởi vì sợ lây bệnh trên mặt nàng . Hai nàng ngồi bên cạnh Hoàng Đan Đan lúc đầu cũng đã cố ý ngồi rất xa, bây giờ chơi trò chơi như vậy, ngồi xa thì làm sao chơi đây! Cho nên nhịn không được đứng lên yêu cầu đổi chỗ.

Hoàng Đan Đan vẻ mặt lạnh nhạt, không có vì như vậy tức giận hay buồn cả, bình thường nàng cũng vì lý do này nên trên cơ bản không có bằng hữu nào, chỉ có Tiêu Tĩnh chơi cùng nàng, nhưng dù sao họ cũng không trọ cùng 1 ký túc xá, do đó cũng không thân lắm, cũng không thể lúc nào đến chơi cùng nàng, cho nên bình thường nàng chỉ có một thân một mình, tình huống như hôm nay nàng cũng thường xuyên trải qua rồi, vì vậy cũng không có phản ứng gì quá khích .

Điều này thì khó khăn rồi, hai người đó sợ, chẳng lẽ những người khác không sợ sao? Điều không có người nào nguyện ý đi ngồi bên cạnh Hoàng Đan Đan chẳng lẽ muốn nàng rời khỏi đây hay sao?

Lúc huấn luyện viên không biết làm sao, Hoàng Đan Đan đối với huấn luyện viên cười nhạt nói: “Thân thể của ta có chút không thoải mái, ta về ký túc xá trước nghỉ ngơi một chút a. ”, nàng rõ ràng nhìn thấy huấn luyện viên đang khó xử.

Huấn luyện viên nghĩ nghĩ, cho rằng cũng chỉ có cách như vậy, vừa định làm vậy, Dương Quang, Nghiêm Đông, Vi Lương, Tiểu Hoài Thành cùng Tiêu Tĩnh đột nhiên không hẹn mà cùng đứng lên nói: “Huấn luyện viên ta ngồi bên cạnh nàng. ” Dương Hiểu Phát cũng muốn nói như vậy, kết quả bị Tần Khả trừng mắt nên cũng không dám động.

Mọi người đều biết nàng nói thân thể không thoải mái chỉ là lý do mà thôi, sắc mặt như vậy làm sao thân thể không thoải mái được! Mấy người đứng lên nhìn nhau, sau đó cười cười, đều hướng vị trí Hoàng Đan Đan đi qua, Tiêu Tĩnh ngồi bên phải nàng sau đó là Tiểu Hoài Thành. Bên trái nàng chính là Nghiêm Đông, sau đó là Dương Quang cùng Vi Lương.

Tiêu Tĩnh cùng Nghiêm Đông đều lôi kéo nàng gọi nàng cùng nhau chơi đùa, Hoàng Đan Đan vẫn lạnh nhạt, nhưng nếu như ai chú ý thì sẽ thấy mắt nàng đang long lanh sắp khóc.

Một lần nữa ngồi xuống, tất cả mọi người bởi vì tình huống đó, nên cảm thấy xấu hổ khiến cho không khí có phần tẻ ngắt, Vi Lương lập tức đứng ra đề nghị một trò chơi thú vị, trò chơi là tuyển hợp tác đô-mi-nô, nam nữ đến hợp tác, sau đó chia thành nhiều tổ, nếu như người nam tiếp không được, nữ được quyền trừng phạt, cái này chủ yếu là thể hiện sự chọn lựa người hợp tác, xem ánh mắt của người có đúng hay không.

Mọi người lập tức hưởng ứng, đầu tiên là tự chọn, nếu như chọn không được thì rút thăm quyết định, Nghiêm Đông không chờ Vi Lương nói xong đã mời Hoàng Đan Đan chơi cùng hắn, Hoàng Đan Đan dùng đôi mắt

cơ trí của nàng nhìn thoáng qua Nghiêm Đông, vốn định không chơi, nhưng thấy ánh mắt hần thành khẩn nên lòng mềm nhũn đáp ứng.

Bởi vì mấy người Dương Quang rất quen thuộc mấy bạn học trong lớp, cho nên Nghiêm Đông cùng Hoàng Đan Đan không lạ lẫm gì, công thêm sau khi chơi chung một hồi, càng bắt đầu không có gì giấu giếm, rất nhanh quen thuộc nhau. Nghiêm Đông đương nhiên không bởi vì tội nghiệp nàng nên kéo qua làm quen, Dương Quang mấy người đều như vậy, họ thật sự muốn làm bạn với nàng nên mới ra mặt, mà Nghiêm Đông cùng nàng trò chuyện thấy nàng rất có nghị lực nên vô cùng bội phục nàng.

Mấy người Dương Quang thấy hai bọn họ trò chuyện vui vẻ đều cảm giác vui mừng, bọn hần vốn không thích thấy người húi vào bắt nạt 1 cô gái, huống chi là bạn học của mình!

Trò chơi kết thúc, đến tiết mục biểu diễn, kỳ thật cũng không có nhiều người không thấy xấu hổ đi ra biểu diễn đâu, đều dùn dẩy cho nhau, nếu dẩy không được sẽ hát vài câu hoặc đọc thơ, không có gì đáng xem, chỉ có Tần Khả lễ mề về phòng ôm đàn tỳ bà đến biểu diễn là điểm sáng duy nhất mà thôi!

32. Chương 32: Sát Khí.

Thấy không có người lên huấn luyện viên đành phải biểu diễn, lấy ra cây đàn ghi ta của mình tấu một bài tên là “Trăng Sáng” rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

Dương Quang thấy vậy, nhớ lại rất lâu rồi không có đàn, không khỏi ngứa tay, muốn lên biểu diễn, thử đánh mấy cái cũng lấy lại cảm giác, gọi ba người cùng phòng đến, yêu cầu hợp xướng một khúc “Thanh Xuân”, với tư cách là tiết mục cuối cùng của đêm nay.

“Thanh Xuân” là một ca khúc rất lưu hành trong sân trường và trong những quán, tiết tấu từ chậm đến nhanh, lời hát thì trầm bổng theo điệu nhạc, nhưng lúc kết thúc thì nhạc đệm yêu cầu rất cao, không chỉ có âm điệu cao, tốc độ phải nhanh nữa!

Bốn người Dương Quang phối hợp rất tốt, ở chung chưa được bao lâu nhưng giống như tri kỉ lâu năm, một ánh mắt một cái búng tay cũng đều ăn ý, không chê vào đâu được!

Dương Quang lúc bắt đầu tiết tấu chậm, sau đó chậm rãi nhanh hơn, âm thanh đi vào lòng người nên ai cũng tập trung nghe cả, nhạc đệm chấm dứt, bốn người đều chuẩn xác dừng lại, đồng thời hát ra những chữ đầu tiên trong bài hát...

Thanh xuân hoa nở hoa tàn để cho ta mỗi một lại không hối hận, bốn mùa gió bão để cho lòng ta say lại không mệt mỏi.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, từng cơn gió nhẹ nhàng, nhàn nhạt nước mắt rơi theo cơn gió

Mơ màng mơ màng rơi nước mắt, trôi qua phong lưu trôi qua tuổi thơ

Mang theo thời gian, ta đi không trở về, không có ai không trải qua tuổi trẻ

Ta đi, ta đi chăm chú dựa sát vào nhau, mỗi một giọt sương ta tìm thấy nỗi bi thương trong đó.

Ở đằng kia xa xa ta nhìn thấy nàng, đôi mắt long lanh toả sáng như cổ tích

Cho phép ta vì người hát vang để người chìm vào giấc ngủ, cho phép ta vì người gọi ánh dương trở lại.

Trong mộng ta thấy người khép hai hàng lông mi xuống, trong mộng thời gian trôi qua ta lại phải về nhà.

Ở đằng kia dốc núi ta muốn chôn đi tất cả

Bốn giọng nam cao thấp lên xuống êm ái, nhiều người đang ngấm cảnh vui đùa âm ỉ bị giọng ca hấp dẫn nên im lặng xuống.

Thanh âm lúc thì cao vút, lúc thì trầm thấp, lúc thì dùng âm gió, trong chốc lát lại mờ mịt như không tồn tại. Bốn người Dương Quang phối hợp rất hoàn mỹ, mọi người đang thưởng thức thì bị tiếng ca hấp dẫn nên cũng đứng lên hát theo...

Đang tiến vào đoạn cuối cùng, tiết tấu càng lúc càng nhanh, chỉ thấy ngón tay trái Dương Quang bắt đầu tăng nhanh tốc độ, ngón tay thon dài giống như sinh ra để đánh đàn, linh hoạt mà cũng có hồn.

Cao trào vừa qua, bắt đầu đoạn kết thúc, lúc này tiết tấu chỉ có thể dùng “cao tốc” để hình dung, mọi người chỉ thấy được hư ảnh của ngón tay Dương Quang, nhưng Dương Quang vẫn nhẹ nhàng bình thản như không, giống như đôi tay đang đánh đàn đó chẳng phải của hắn, cho người khác có cảm giác mâu thuẫn!

Đột nhiên âm thanh của đàn dừng lại, biến thành đơn âm, theo nhịp hát của Dương Quang:

”Yêu phù phiếm là – chơi

Yêu tốc độ là – nhanh

Yêu tương lai là – đoán

Yêu sau lưng là – tổn thương ”

Giọng trầm thấp mà nhanh nhưng mọi người đều nghe rõ ràng, rất có sức cuốn hút.

Cuối cùng vang lên một âm thanh cao vút của đàn ghi ta sau đó chấm dứt, ven hồ rộ lên tràng vỗ tay không ngớt...

Qua buổi tối đó, mấy người Dương Quang càng thêm nổi tiếng hơn.

Đến ngày cuối cùng, sau khi xuống xe, mấy người Dương Quang thấy trụ sở huấn luyện như một cánh rừng nguyên thủy.

Sắp được tiến hành trận chiến giả... Ngày hôm qua đã thi đội hình đội ngũ, chạy đi chạy lại, lớp Dương Quang đứng thứ ba, coi như tạm được, bởi vì trường học có rất nhiều lớp cho nên vị trí đó cũng tương đối cao rồi.

Hôm nay tiến hành trận đấu dã chiến, cái trụ sở huấn luyện này thuộc về khoa kinh tế, toàn bộ người khoa kinh tế đều ở phạm vi tiến hành trận đấu, dựa theo lớp chia thành mười đơn vị chiến đấu, từng đơn vị chiến đấu bầu ra một đội trưởng, trong thời gian quy định, đem những đơn vị khác tiêu diệt hết thì giành thắng lợi.

Dương Quang bởi vì lúc trước biểu hiện xuất sắc nên nghiêm nhiên trở thành đội trưởng, hắn lập tức tiến hành chỉnh đốn và cải cách, dựa theo ký túc xá lại chia làm 8 tiểu đội, từng tiểu đội có một tiểu đội trưởng.

8 tiểu đội đi quanh một vòng để quen thuộc địa hình, phát hiện nơi này chính là một khu rừng nguyên thủy có địa hình phức tạp, cây cối cao lớn chằng chịt, hồ nhỏ, gò đất mấp mô..., nhưng không có gì đặc biệt nguy hiểm, ví dụ như đầm lầy.

Trở lại tập trung, quan chỉ huy lập tức tuyên bố sau 10 phút nữa trận đấu bắt đầu, mỗi một lớp học tiến hành rút thăm, rút thăm trúng chỗ nào thì tới đó chờ đợi, đợi đến lúc tuyên bố bắt đầu thì bắt đầu trận đấu.

Dương Quang lúc rút thăm gặp lại La Vĩ, hắn đến gần Dương Quang nói nhỏ: “Tỷ nữa cẩn thận một chút, đừng chạy quá nhanh đấy, ngã gãy chân sẽ không tốt hắc hắc hắc hắc. ” sau đó hung hăng trừng mắt Dương Quang rồi quay đầu bỏ đi nơi khác, Dương Quang cũng không nói gì, bốc thăm xong liền mang theo bạn học tiến vào địa điểm chỉ định.

Theo âm thanh bắt đầu, mọi người lập tức bắt đầu hành động...

Toàn bộ chiến trường đều thiết lập camera quan sát, ở đâu xảy ra chuyện gì bên trong màn hình đều có thể thấy hết, lúc này đang có hai sĩ quan phụ tá cùng một người giám thị đang canh tại đó. Một người phụ tá sĩ quan đối với quan chỉ huy nói : ” Để mặc La thiếu gia làm như vậy quả thật không có vấn đề sao? Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng tránh không được trách nhiệm a. ”

Phụ tá sĩ quan kia nói: “Sợ cái gì, trước kia không phải chưa từng xảy ra chuyện như thế này, có La tư lệnh ở trên đỡ cho, người chỉ việc mặc kệ thôi! ”

Quan chỉ huy cũng nói: “Hắn là không có vấn đề, La thiếu gia cũng đã phân phó những người kia, sẽ không làm gì quá đáng đâu! ”

Người giám thị màn hình nói tiếp: “Chỉ hy vọng như thế a. ”

Ở bên trong máy giám thị, xem mọi người đấu võ, đều lung tung phèng cả, một đám người khắp nơi lao đến, dùng cảm thì đúng là rất dùng cảm, nhưng nếu đây là chiến trường thực sự thì người có trăm mạng cũng không đủ dùng! Trong đó chỉ có hai lớp sử dụng linh hoạt máy bộ đàm nên tấn công có tổ chức, hai lớp này thật trùng hợp là lớp tài chính cùng lớp quản lý tài nguyên nhân sự.

Chỉ thấy đội trưởng Dương Quang ở lớp quản lý tài nguyên nhân sự không ngừng sử dụng máy bộ đàm phát ra mệnh lệnh, các tiểu đội dùng thế trận kỳ lạ tấn công vào các mục tiêu, vừa rồi dưới sự chỉ huy Dương Quang đã đánh cho lớp ngoại ngữ trở tay không kịp, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra đã bị tiêu diệt toàn quân rồi.

Lớp Dương Quang mặc dù không có nhiều người ngấm chuẩn xác, nhưng cả đám nghe chỉ thị cùng ngấm vào một chỗ nổ súng, cho nên việc đánh trúng mục tiêu vẫn tương đối dễ dàng. Thực tế Nghiêm Đông Vi Lương mấy người là cao thủ trò chơi này, tập kích thuận buồm xuôi gió, Dương Quang chỉ đảm đương công tác chỉ huy, còn chưa bắn qua một phát, bất quá vừa rồi có công rất lớn trong việc phát hiện ra vị trí của lớp ngoại ngữ.

Không biết đã qua mấy phút, ở chiến trường tiếng súng vang lên đã ít dần đi, không dày đặc giống như đốt pháo lúc mới bắt đầu. Đại bộ phận người, thực tế hầu hết nữ sinh “bị chết”, còn lại vô cùng nhiều người lạc mất tổ chức, chỉ có lớp quản lý tài nguyên nhân lực đội ngũ chỉnh tề, nhưng cũng chỉ sót lại 14 người, bất quá so với lớp khác quân số cũng áp đảo rồi, thực tế còn có 5 nữ sinh, bọn họ đều được nam sinh bảo vệ nghiêm ngặt mới tồn tại được, vì thế không biết hy sinh bao nhiêu “Chiến sĩ”, vốn không nên hi sinh. Huống hồ mọi người hiện tại vừa mệt vừa đói, vừa rồi vừa đánh vừa ăn cơm trưa giống như toàn bộ đã bay ra theo đạn, không còn thừa lại chút gì...

Dương Quang nhìn nhìn ra-đa, chỉ huy mọi người nghỉ ngơi trên đồng cỏ, hướng tiền phương tiếp tục hành quân. Ra-đa có thể cho ta biết phương hướng quân địch, nhưng không thể biết được vị trí cụ thể.

Bỗng nhiên Dương Quang cảm nhận có sát khí phát ra từ lùm cây phía trước, đưa tay ý bảo mọi người dừng lại, trầm nghĩ sát khí như vậy không phải người bình thường có thể phát ra, khẳng định không phải sinh viên, xem ra là La Vĩ đem phiền toái đến rồi!

Đối với mọi người nói: “Phía trước có nguy hiểm, thật sự nguy hiểm! Mọi người ngồi yên tại chỗ không nên cử động, có thể có người ngoài vào, ta đi xem xét. ” vừa mới dứt lời thì thấy tám người che mặt đi đến, sát khí rất đậm đặc.

Dương Quang nhủ mảy mĩ nhiên nghĩ đến nhất định là phòng quan sát báo cho bọn hắn biết. Xem ra tất cả mọi người đã thông đồng với nhau, không đạt được mục đích thì không bỏ qua rồi.

Mắt thấy người bịt mặt chạy tới cách lớp mình 50m, bọn người Tiểu Hoài Thành cảm giác được nguy hiểm, hỏi: “Đây là chuyện gì? Không phải không cho những người khác đi vào đây sao?”

Dương Quang cũng thật không ngờ La Vĩ to gan như vậy, dám tìm bộ đội đặc chủng để giáo huấn mình, nếu như chỉ có một mình thì không sao, sợ bọn họ dùng súng thì bọn học có thể bị nguy hiểm.

“Lai giả bất thiện, nam sinh nhất định phải bảo vệ tốt nữ sinh, đợi chút nữa vô luận phát sinh chuyện gì đều phải tĩnh táo. ” Nghiêm Đông nghe Dương Quang nói như thế, vô ý thức nhích lại gần Hoàng Đan Đan.

Lúc này còn có 5 nữ sinh, Tiêu Tĩnh cùng Hoàng Đan đan đều ở bên trong.

Dương Quang đoán chừng chỉ mấy người này thôi, hơn nữa đối tượng trả thù của La Vĩ chính là mình, những người khác chắc không có gì nguy hiểm, quyết định cùng bọn Nghiêm Đông kéo giãn khoảng cách nhất định, để không gây nguy hiểm cho bọn hắn, huống hồ nguy hiểm bình thường mấy người Nghiêm Đông cũng có thể xử lý, bằng khinh công của mình, nếu như có sự tình gì, chỉ cần bọn Nghiêm Đông có thể kéo dài thời gian thì mình có thể ứng cứu kịp thời.

Trong nội tâm nghĩ như vậy Dương Quang rất nhanh đứng trước mặt tám người áo đen, một đại hán thanh âm bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Người là Dương Quang? ”

33. Chương 33: La Vĩ Nổi Diên.

Dương Quang cười cười không đáp, bỗng nhiên hành động, một chưởng đánh về phía người áo đen đầu lĩnh. Đại hán đầu lĩnh kia thật không ngờ Dương Quang chưa nói một câu đã đánh tới, vừa định dùng tay đỡ lại nhưng không kịp nên ngực đã trúng chưởng.

Với tốc độ của Dương Quang thì bộ đội đặc chủng làm sao có thể sánh được ? Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, đại hán đầu lĩnh bị trúng một chưởng của Dương Quang sau đó miệng thổ huyết bay ra ngoài , 8 người còn lại chưa kịp hành động thì hai người cũng đã bị trúng chiêu, mỗi người ngã xuống đều chưa kịp phản ứng.

Vì sợ bon hấn có khả năng phản kháng nên Dương Quang ra tay hơi nặng.

Vài người khác sau thời điểm ngỡ ngàng, lập tức đánh về phía Dương Quang, Dương Quang cũng không quay lại nhìn , xoay người đánh ra hai chưởng, lập tức có thêm hai người bay ra ngoài, không ai kịp chạm 1 ngón tay vào hấn.

Ba người áo đen còn lại thấy đồng đội thực lực tương đương mình, mà chưa đụng vào 1 sợi lông của Dương Quang đã bị đánh bay rồi, hoảng sợ ngừng nhào tới chỗ Dương Quang, phân ba vị trí vây quanh Dương Quang, mặc dù không chạy trốn, nhưng chỉ dám vây quanh đứng mà không dám tấn công nữa.

Dương Quang vừa định ra tay đem nốt ba người này giải quyết, thì chỗ mấy người Nghiêm Đông bỗng nhiên truyền ra một tiếng súng vang, sau đó truyền đến vài tiếng cười ha ha cùng tiếng hét phẫn nộ của mấy người Nghiêm Đông.

Dương Quang nghe ra tiếng cười chính là La Vĩ ! Thầm nghĩ không xong, mình đã đánh giá quá “cao” phẩm chất tên này, tưởng hấn chỉ là súc sinh, thật không ngờ ngay cả súc sinh cũng không bằng, thấy không đánh lại thì bắt người để uy hiếp. Bên kia cách nơi này quá xa, chính mình bị 3 người này vây lại , hơn nữa La Vĩ có thể che dấu sát khí của hấn để cho Dương Quang không cảm giác được, nếu không hấn làm sao có thể dễ dàng đến chỗ mấy người Nghiêm Đông? .

La vĩ lúc này thừa dịp không ai để ý chế trụ Hoàng Đan Đan, trong tay cầm một khẩu súng uy hiếp, dữ tợn đối với ba người bật mặt cười nói; “Bảo các người dùng súng thì hết lần này đến lần khác không cần, hiện tại thấy chưa? Vẫn là ta thông minh ha ha ha ha. ”

Hoàng Đan Đan bị súng uy hiếp vậy mà không có một tý khiếp sợ, bình tĩnh nhìn hòng súng chĩa vào mình, nhưng nàng không hoảng hốt thì không có nghĩa những người khác cũng bình tĩnh như nàng, ngoại trừ Tiêu Tĩnh, ba nữ sinh khác thấy La Vĩ vừa rồi bắn một phát súng lên trời, đã biết đây là súng thật, bây giờ nhìn thấy hòng súng chĩa vào bạn mình, đầu trống rỗng, sợ tới mức lớn tiếng hét lên, cũng không quan tâm tiếng hét của La Vĩ muốn bỏ chạy.

Nam sinh mặc dù không có hét lên nhưng cũng bị dọa sợ tái mặt, chỉ có Tiểu Hoài Thành và Vi Lương đi ngăn cản các nàng.

La vĩ khuôn mặt lúc này rất dữ tợn, hấn đã mất đi lý trí, thấy mấy nữ sinh không để ý cảnh cáo của mình chạy loạn, siết cò súng bắn 1 phát.

Kỳ thật La Vĩ cũng không phải người nóng nảy, chỉ là từ nhỏ được chiều chuộng như ông tướng con nên sinh ra tâm tính cuồng ngạo, muốn gì được lấy chưa biết thua thiệt là gì, bất quá gặp phải Dương Quang, bị ăn quả đắng trước mặt mọi người, danh dự mất sạch, trong nội tâm đã rất khó chịu, thấy mấy người mình gọi đến bị hấn đánh cho tan tành mây khói thì cơn tức giận bộc phát, cộng thêm cha hấn là tư lệnh quân đội Nam An Thành, trước kia đã chửi đồm cho hấn biết bao nhiêu vụ rồi, huống gì là những tiểu tử không có bối cảnh này? Thêm nữa hiện tại mấy cô gái làm loạn lên, trong nội tâm hoảng hốt cũng tăng thêm.

Chỉ có Hoàng Đan Đan vẫn còn tỉnh táo , thấy hấn khoát tay thì dùng sức đung mạnh vào hấn, làm tay hấn bị hất ra, khiến cho phát súng của hấn bắn lệch đi chỗ khác, sau đó lại dùng sức đẩy hấn, quay người bỏ chạy.

Đã bắn một phát súng thì không có lý do gì không bắn phát thứ hai.

1 thân cao ráo vạm vỡ lại tiềm ẩn võ công như La Vi làm sao bị một cô gái yếu đuối như Hoàng Đan Đan đẩy ngã được, chỉ lảo đảo một tý rồi ổn định lại, con mắt trở nên đỏ kè, nhắm chỗ Hoàng Đan Đan cùng mấy nữ sinh khác liên tục bóp cò...

Phát súng đầu tiên... Hoàng Đan Đan đủ tỉnh táo nhưng dù sao vẫn là một cô gái chưa trải qua sóng gió, bắt đầu cảm thấy bối rối cùng sợ hãi, chạy bán sống bán chết, bỗng nhiên bị một thân thể ôm lấy, cảm giác trời đất quay cuồng, sau đó một tiếng súng rền vang lên...

Nghiêm Đông xông lên ôm lấy Hoàng Đan Đan, thấy La Vi giơ súng lên, lập tức dùng thân thể chặn viên đạn đang bay tới chỗ nàng.

Phát thứ hai, phát thứ ba... Tiểu Hoài Thành cùng Vi Lương kêu to chạy về phía hai nữ sinh bị ngắm trúng, thế nhưng chưa kịp thì tiếng súng thứ ba vang lên, trong ba nữ sinh thì có hai người ngã xuống...

La Vi vừa dờ hòng súng định bắn thì Dương Quang đã động!

Giây thứ nhất... Dương Quang cảm thấy chuyện quá khẩn cấp, triển khai toàn bộ thân pháp đánh về phía ba người đang vây mình, ba người bị trúng chưởng bay ra xa.

Giây thứ hai... Dương Quang giống như tên rời cung bắn về phía La Vi thế nhưng khoảng cách 50 m là không ngắn, vừa được nửa đường thì trơ mắt nhìn La Vi liên bắn ra ba phát.

Giây thứ ba... Lúc La Vi muốn bắn phát thứ tư, Dương Quang đi vào tầm sát thương, phóng ra một cây ngân châm.

Kim châm trúng ngay tay La Vi, hấn kêu thảm một tiếng sau đó rút súng xuống đất, đem châm nhổ ra, vừa định xoay người nhặt súng lên, Dương Quang xuất hiện ở trước mặt hấn.

Bốn tiếng vang lên, La Vi bị đánh bốn chưởng bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất sau đó thống khổ quay mình rên rỉ, hai khuỷu tay cùng với đầu gối chân đã bị Dương Quang phé đi!

Dương Quang một giây cũng không ngừng, trước tiên đem ba người trúng đạn tập trung vào một chỗ, rất nhanh kiểm tra thương thế của ba người, phát hiện hai nữ sinh thì một người trúng tay, một người trúng đùi, đều không phải là vị trí yếu hại, nhưng cô gái bị bắn trúng đùi máu chảy rất nhiều. Nghiêm Đông còn bị nghiêm trọng hơn thế, viên đạn vừa vắn đánh trúng phần lưng của hấn, may mắn nghiêng về phần vai phải, không có tác động lớn đến nội tạng, nhiều khả năng phổi đã bị một ít tổn thương.

Hấn nhanh tay sơ cứu làm cho vết thương của hai cô gái ngừng chảy máu, sau đó lập tức quay sang xem xét vết thương của Nghiêm Đông.

Hoàng Đan Đan thấy Nghiêm Đông vì bảo vệ mình mà phần lưng trúng đạn, hiện tại máu chảy thấm ra đầy áo, từ trước đến nay nàng luôn tỉnh táo thì bây giờ mặt tái mét, nước mắt rưng rưng, thân thể không ngừng run rẩy, may mắn nhờ Tiêu Tĩnh cùng Vi Lương gắt gao ôm lấy, nếu không đã sớm nhào tới.

Một bên cầm máu cho Nghiêm Đông, một bên Dương Quang dùng ngữ khí nhàn nhạt phân phó mọi người : “Mọi người không nên kinh hoảng, hiện tại cứu người là trọng yếu nhất, Tiêu Tĩnh gọi điện cho bệnh viện, Tiểu Hoài Thành lập tức thông báo Lê Lão sư để nàng biết rõ việc này, nàng tự nhiên sẽ xử lý; Vi Lương nghĩ biện pháp liên hệ các phương tiện truyền thông, để cho phóng viên đến đây trong thời gian sớm nhất. Những người khác tý nữa gọi những lớp khác đến, để Quách Sảng tới hỗ trợ, khuấy động cho sự việc càng loạn càng tốt. Tý nữa ta muốn đi ra ngoài một chuyến, các người vô luận như thế nào phải đứng bên cạnh người bị thương cho đến bệnh viện, không nên bị những người trong quân ngũ cách ly.”

Cho đến bây giờ, ngoại trừ mấy người Vi Lương có chút chuẩn bị tâm lý, các bạn học khác ngơ ngác nhìn sự việc đang xảy ra trước mắt, không thể tin được bình thường Dương Quang đều mang vẻ mặt tươi cười, tính cách hiền hậu nhưng khi gặp biến cố không loạn, xử lý sự việc bình tĩnh, nhanh nhẹn, quyết đoán, đối với kẻ địch ra tay rất ngoan độc.

Ngữ khí nhàn nhạt như có tác dụng an thần, mọi người nghe hấn nói xong, trong nội tâm bỗng nhiên bình tĩnh lại, mấy người lập tức lấy di động ra gọi điện...

Dương Quang sau khi cầm máu cho ba người, dùng tay phải đặt lên miệng vết thương của Nghiêm Đông, lòng bàn tay lõm xuống, “phụt” một tiếng, trong lòng bàn tay liền xuất hiện đầu đạn hợp kim.

Súng La Vĩ dùng thuộc loại bình thường, không biết từ nơi nào lấy được loại đạn này. Hắn đã có ý hôm nay sẽ nổ súng rồi, mà có lẽ mục tiêu chính là Dương Quang.

Dương Quang lại dùng phương pháp như vậy để lấy đầu đạn từ trên người hai cô gái, dùng chân khí chữa trị kinh mạch xung quanh để vết thương không nghiêm trọng thêm, sau đó rút miếng vải sạch quấn lên miệng vết thương tránh bị nhiễm trùng.

Dù sao sở trường của Dương Quang không phải là ngoại khoa nên đối với ngoại thương cũng không có nhiều biện pháp, chỉ có thể xử lý đơn giản, không cho vết thương biến xấu thêm.

Trên thực tế, Dương Quang xử lý được như vậy không đơn giản chút nào, viên đạn được lấy ra, máu cũng không còn chảy ra nữa, chỉ cần tránh iệng vết thương bị nhiễm trùng thì người bị thương tạm thời sẽ qua cơn nguy hiểm.

Ở bên trong phòng quan sát, hai sỹ quan cùng với chỉ huy đang trừng to mắt xem những gì đang xảy ra trên máy giám thị, 8 bộ đội đặc chủng, mỗi người đều là cao thủ trong cận chiến, hiện tại đều nằm trên mặt đất không nhúc nhích, thực tế thủ lĩnh chính là “Sát Nhân Vương” quán quân võ thuật quân đội Nam An Thành, giờ giống như chó chết nằm trên mặt đất.

Con của La tư lệnh không giống như vậy, thà hắn nằm yên bất động còn đỡ, đằng này nửa sống nửa chết lăn lộn trên mặt đất càng làm cho bọn hắn thêm khiếp sợ.

Mà bọn hắn thấy Dương Quang thoáng đánh bay 8 cao thủ, nháy mắt lại xuất hiện ở một cái màn hình khác đem la vĩ đánh ra ngoài sau đó chữa trị cho ba người trúng đạn...

34. Chương 34: Sóng Gió Nam An Thành

Lúc này trong lòng ba người đều thấp thỏm, nội tâm chỉ có một câu: “Đã xong, xảy ra chuyện lớn. ”

Bỗng nhiên âm thanh ầm ỉ truyền ra từ trong máy giám thị đem bọn hắn tỉnh lại, nguyên lai những người xuất hiện tại hiện trường đã làm xong công cứu thương đơn giản, khiêng ba người chuẩn bị trở về.

Quan chỉ huy kịp phản ứng, nhảy dựng lên lớn tiếng đối với hai sỹ quan phụ tá nói: “Lương sỹ quan lập tức dẫn người đi ngăn cản bọn hắn đem tin tức truyền ra ngoài, trước đem bọn họ tạm thời cách ly. Hạ sỹ quan lập tức đi cứu La thiếu gia cùng tám người đó. Ta lập tức thông báo tình hình cho La tư lệnh để ngài đến xử lý sự việc. Nhanh! ”

Hai sỹ quan phụ tá nghe xong lập tức chạy ra phía ngoài, quan chỉ huy vừa nói thông được đường dây với La Tư Lệnh, thì toàn bộ màn hình máy tính trong phòng giám thị bỗng nhiên “phụt” một tiếng biến thành màu đen.

La tư lệnh nhận được điện thoại đầu tiên rất giận dữ, nghĩ đến nếu sự việc truyền ra ngoài thì chiếc ghế của lão sẽ tiêu tùng, lập tức rống to lên: “Lập tức phong tỏa tất cả lại cho ta, không để ột con ruồi nào lọt lưới! Đem tất cả điện thoại của bọn chúng thu lại, tin tức nếu để lộ ra ngoài ta muốn mạng của ngươi! Nhanh lên đi! ! ! ”

Đứng ngồi không yên La tư lệnh hung hăng hút một điếu thuốc, định cầm lấy điện thoại hỏi một chút tình huống, điện thoại vang lên, vẫn là quan chỉ huy kia, bất quá âm thanh lần này của hắn run rẩy nghiêm trọng, thật sự so với khóc còn khó nghe hơn: “La... Tư lệnh... Không tốt rồi... Nhiều vị lãnh đạo đại học Nam An chạy tới bên ngoài trại huấn luyện, xe cứu thương của bệnh viện... khục khục... cũng đã đến, còn có rất nhiều phóng viên truyền thông tập trung, bên trong sinh viên cũng đang bạo loạn, muốn lao ra! Chúng ta... Chúng ta... Khục khục... Chúng ta muốn ngăn cũng không được rồi! ”

La tư lệnh tức thiếu chút nữa học máu! Quát: “Các người làm ăn kiểu gì vậy, ngay cả phóng viên cũng đến rồi! Không phải gọi các người thu điện thoại của bọn chúng ư? Mẹ nó đều là phê vật! Phê vật! Tìm cách kéo dài thời gian cho ta, càng lâu càng tốt! ” không đợi viên sỹ quan trả lời, lão đã dùng sức đem điện thoại ném mạnh vào bàn công tác.

Hiện tại ngay cả truyền thông cũng đến rồi, xem ra không thể bí kín được dư luận, chỉ có thể làm như mấy năm trước, cấm toàn bộ giới truyền thông phát rộng rãi tin tức ra ngoài, vừa định gọi điện thoại cho từng tổng giám đốc truyền thông, điện thoại lại vang lên.

Nghe điện thoại, lần này không phải là quan chỉ huy kia rồi, là giọng nói bí thư của hắn, tràn đầy kinh hoàng: “Tư lệnh không tốt rồi, bài viết về La thiếu gia nổ súng bắn người cùng với bộ đội lạm dụng hình phạt đã được phát tán trên mạng, còn có ảnh chụp rất rõ ràng. ”

La tư lệnh thiếu chút nữa thở không được, mở máy tính xem xét, quả nhiên thông tin đã được phát tán khắp nơi, nhìn một chút, thấy ảnh chụp rõ ràng, một bức ảnh là mấy người áo đen động thủ, một tấm là 8 đại hán áo đen bị đánh ngã trên mặt đất, khăn che mặt bị kéo ra , đau khổ nhất chính là phía dưới còn dính kèm hồ sơ tuyệt mật của 8 người ... Còn lại ba bức ảnh là La Vĩ - đứa con của lão, một tấm uy hiếp một nữ sinh ha ha cười, một tấm là lúc nổ súng, tấm cuối cùng hắn bị đánh ngã, một bên còn có ba người nằm trên mặt đất!

La tư lệnh mồ hôi lạnh trên mặt vừa mới bắt đầu chảy ra, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Hắn chưa từng thấy ghét tiếng chuông di động như vậy, bây giờ khó nghe như là chuông đưa tang vậy! Hít sâu một hơi, vẫn giọng của người bí thư kia: “Tư lệnh không tốt rồi, rất nhiều lãnh đạo tòa soạn báo, đài truyền hình cùng ngài có giao tình thông tri nói có người thân bí đem ảnh chụp đều gửi đến bọn hắn, hiện tại chờ ngài trả lời thuyết phục. ”

Chưa nói xong thì di động bị treo rồi , trong nội tâm thầm mắng còn chờ trả lời thuyết phục cái gì nữa! Loại ảnh chụp này còn giả được sao? Còn không phải là để cho ta nợ nhân tình các người a!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vẫn nhanh chóng gọi điện thoại cho từng tổng giám đốc...

Từ xế chiều đến trời tối , mệnh lệnh không ngừng được phát ra , tin tức không ngừng được truyền tới...

“Báo cáo, sinh viên đột phá phòng thủ, vì có phóng viên nên chúng ta không thể làm mạnh tay được. ”

“Báo cáo, người bị thương đã được xe cứu thương đưa đến bệnh viện, chúng ta đã có người đi theo. ”

“Báo cáo, nhân viên lãnh đạo nhà trường đại học Nam An yêu cầu nói chuyện với người lãnh đạo quân đội. ”

“La tư lệnh ah, ta đã dựa theo người phân phó, nhật báo Nam An sẽ không đăng tin tức này rồi. ”

“La tư lệnh, đài truyền hình Nam An chúng ta sẽ không phát ra tin tức này, yên tâm đi. ”

“Báo cáo, đã liên hệ chính phủ Nam An nhờ trợ giúp giải quyết. ”

... ..

... ..

“Báo cáo, La thiếu gia không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tứ chi tổn thương nghiêm trọng, cần phải tiến hành phẫu thuật. ”

“Báo cáo, tin tức truyền bá trên mạng quá nhanh, không có cách nào khống chế...”

La tư lệnh không ngừng hút thuốc, không ngừng đi tới đi lui trong phòng làm việc. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tóc trên đầu cũng theo đó bạc trắng đi.

Lúc đang thấp thỏm không yên, hắn nhận được thông tin đã khống chế toàn bộ truyền thông Nam An, trong nội tâm rốt cục thở dài một hơi, lần đầu tiên đem bờ mông ngồi thoải mái trên ghế salon.

Còn chưa nóng đít, chuông điện thoại di động vang lên, nội tâm của La Tư Lệnh không hiểu sao đầy thấp thỏm, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Lập tức mở điện thoại.

“Không tốt rồi tư lệnh, truyền thông cả nước đều đưa tin sự việc xảy ra hôm nay, chỉ trích Nam An Thành kinh tế phồn vinh che dấu quân đội chính phủ mục nát!”

Vừa treo xong thì lại vang lên.

“Không tốt rồi tư lệnh” lời mở đầu giống hệt với người vừa nãy, “Nghe nói chính phủ muốn đến đây điều tra...”

Nghe đến đây thì chiếc điện thoại từ trên tay rớt xuống, “rắc” một tiếng vỡ ra, trong miệng thì trào nói: “Ta xong rồi”. Trên đầu còn sót lại mấy sợi tóc đen cũng lập tức biến thành màu trắng...

Nghỉ ngơi được hai ngày thì bắt đầu đi học chính thức, ba người bị dính đạn hôm đó đã không còn gì trở ngại, riêng Nghiêm Đông thương thể nặng hơn thì sau một tuần lễ có thể ra viện, huống hồ còn có Hoàng Đan Đan luôn chăm sóc cho hắn, hắn cũng không có oan ức gì nữa rồi.

Trên thực tế Nghiêm Đông thích Hoàng Đan Đan rất nhiều người đều nhìn ra, đối với mấy người cùng phòng hắn có nói hắn cũng không biết tại sao lại thích nàng, có thể là cách ăn nói của nàng, có thể là khí chất lạnh nhạt của nàng, cũng có thể là đôi mắt sáng ngời như biết nói của nàng, hoặc là tất cả đều khiến hắn thích nàng. Dù sao cũng là thích rồi, đã yêu nàng, thậm chí trong ký túc xá đã từng nói qua: “Cả đời này chỉ thích Hoàng Đan Đan thôi.”

Mà trên thực tế đây cũng không phải là xã hội nam quyền, nữ nhân địa vị càng ngày càng cao, rất nhiều nữ cường nhân sinh ra ở thời này, những cực phẩm nữ nhân đó làm sao có thể dễ dàng tha thứ người yêu của mình còn yêu những nữ nhân khác? Chỉ ngoại trừ những cô gái quá xấu hoặc là lấy được chồng quá tài giỏi, giống như mấy tổng giám đốc các tập đoàn. Nhưng đó là những cô gái bình thường nếu như là Đường Tiêm Tiêm, muốn tiếp cận cũng khó khăn huống chi là muốn có người yêu khác ngoài nàng!

Mà Nghiêm Đông bề ngoài giống như hoa hoa Công Tử thì những lời đó khó có thể tin được.

Lời nói bị truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều cho rằng hắn điên rồi, đây chính là bạch mã vương tử với cô gái lọ lem a, rất nhiều nữ sinh không thiếu phần xinh đẹp đều quyến rũ hắn nhưng không được đấy.

Nhưng mà Hoàng Đan Đan đương nhiên cũng không vì vậy mà cảm động, tuy cùng mọi người cùng một chỗ chơi đùa rất vui vẻ, nhưng rõ ràng cùng Nghiêm Đông vẫn có ý vẫn duy trì một khoảng cách. Thật không ngờ sau sự kiện La Vĩ nổi điên lần này, đã làm cho nàng thay đổi rất nhiều...

Hoàng Đan Đan sau khi Nghiêm Đông vì mình mà bị thương thì nàng luôn ở bên cạnh hắn, không rời một bước nào.

Trên thực tế, từ tiệc tối ngày hôm đó nàng đối với Nghiêm Đông hảo cảm tăng lên rất nhiều, cộng thêm mấy ngày gần đây rất quen thuộc, mỗi ngày đều cùng mấy người Nghiêm Đông ăn cơm, ăn xong thì đến ký túc xá bọn hắn chơi, cảm tình càng ngày càng tăng, nhưng sau khi biết được Nghiêm Đông thích nàng, nàng ngược lại rất do dự.

Dù sao từ nhỏ đến nay nàng tương mạo có vấn đề, vì vậy đã mang đến cho nàng không biết bao nhiêu đau xót, hiện tại cũng đã chết lặng, bỗng nhiên có người thích nàng, người nọ còn là người mình ngưỡng mộ trong lòng, nàng một bên không chịu tiếp nhận sự thật, sợ đây chẳng qua là giấc mộng, một bên lại sợ hãi Nghiêm Đông muốn làm cho nàng vui vẻ hoặc là đồng tình với nàng. Cho nên nàng vẫn muốn bảo trì quan hệ bằng hữu, cuộc sống vốn phức tạp, cho dù bỏ lỡ, đó cũng là số mạng của nàng, dù sao cũng sớm thành thói quen!

35. Chương 35: Đệ Chính Là Ngày Mùa Thu.

Lần huấn luyện quân sự này, Đan Đan thấy Nghiêm Đông luôn vô tình hữu ý che chở mình, cảm thấy trong nội tâm rất ngọt ngào, cái dây đàn luôn căng cứng trong nội tâm nàng giờ cũng đang rung động... Đón lấy khúc nhạc xuân tình chứa chan của người con trai bên nàng trong thời khắc sinh tử... Suốt đời này nàng không thể quên một màn đó là Nghiêm Đông dùng thân thể của hắn bảo vệ mình khi La Vĩ nổ súng... Nếu viên đạn chệch đi một chút, khiến hắn không còn trên cõi đời, thì mình phải làm sao bây giờ? Trời ạ! Nàng quả thực không dám nghĩ đến chuyện đó.

Luôn ở bên cạnh hắn, cho đến khi hắn không còn nguy hiểm đến tính mạng mới nhẹ nhàng thở ra, ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn đang say ngủ của Nghiêm Đông trên giường bệnh, nàng chịu không được trong nội tâm càng đối với hắn yêu say đắm, nhào tới, đem đầu vùi thật sâu vào lồng ngực của hắn, để cho nước

mắt tự do chảy ra, mặc cho vạt áo của Nghiêm Đông đang bị thấm ướt, trong nội tâm thầm nghĩ, dù ỉnh bị tổn thương cũng phải nắm chắc cơ hội trước mắt...

Buổi sáng Dương Quang theo thường lệ chạy bộ bên hồ Thuỷ Kính, thấy được Lê Thái Dĩnh thì tự nhiên qua nói chuyện.

Trong khoảng thời gian huấn luyện quân sự này, Lê Thái Dĩnh mỗi ngày đều đến nơi này, đợi Dương Quang chạy xong thì cùng với hắn nói chuyện phiếm, giống như chị em ruột, cho nên những việc phát sinh trong huấn luyện quân sự cơ bản nàng đều biết.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này mỗi ngày hai người đều gặp mặt, không có giấu giếm cái gì cả, đối với nhau rất hiểu rõ. Lê Thái Dĩnh ở trước mặt Dương Quang đã hoàn toàn buông lỏng, không có chút nào mất tự nhiên, thậm chí có đôi khi tính tình trẻ con như em gái của Dương Quang vậy, nếu không ai thấy tình huống này thì đánh chết mọi người cũng không tin nàng có thể có tính cách như vậy đấy.

Bất quá Lê Thái Dĩnh vẫn không muốn nhắc đến gia đình của mình, khiến Dương Quang không có cách nào giúp nàng thoát khỏi bi thương, đành phải nghĩ biện pháp khác rồi.

Cảm giác được có người đang quan sát mình, Lê Thái Dĩnh không cần nhìn cũng biết là Dương Quang đã đến. Cũng không phải nàng đối với Dương Quang quen thuộc, mà là trên người Dương Quang có một loại hương vị dễ ngửi, thật giống như mùi cỏ non trong mùa xuân.

Dương Quang không nói gì, cũng không có nhìn nàng, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía giữa hồ, Lê Thái Dĩnh cảm thấy hết sức tò mò, hắn hôm nay uống lộn thuốc sao? Hay là đang giả vờ ?

. Vì vậy ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Sao không nói gì? Có tâm sự? ”

Dương Quang lại im lặng thêm 3 giây, mới quay đầu đối với nàng cười nói: “Đệ chỉ muốn thử nghiệm cảm giác của tỷ lúc ngẩn người như vậy, không thú vị gì cả, cũng không biết vì sao tỷ lại thích như vậy nữa ha ha. ”

Thấy hắn tươi cười mới yên lòng, trong miệng lại sẵn giọng: “Đệ mỗi ngày đều đùa ta mới vui vẻ đúng không? ”

“Những gì đệ nói là thật, tỷ ngẩn người như vậy làm gì? Tiểu hài nử lại giả trang thành lão thái bà, nếu còn như vậy nữa thì thật sự biến thành lão thái bà ha ha. ”

“Cái đó gọi là thành thực! Hiểu hay không a? ”

“Tốt, tốt, là thành thực, nhưng coi như tỷ thành thực, luôn ngẩn người như vậy cũng không tốt, không bằng tỷ cùng đệ chạy bộ a, chạy xong lại đến bên hồ ngắm cảnh, được không? ”

Lê Thái Dĩnh nghe Dương Quang hỏi như vậy tim lập tức đập thành thịch, nàng hiện tại mỗi ngày đều tới nơi này kỳ thật cũng không phải giống như trước suy nghĩ về gia đình, mà là để được gặp Dương Quang.

Cùng với hắn ở một chỗ, cảm giác rất là thân thiết ấm áp, bất tri bất giác đã có đôi khi ỷ lại hắn, thật giống đèn bin, mỗi ngày không nạp điện thì không hoạt động bình thường được. Nàng tuy còn chưa tới mức độ như vậy, nhưng sáng sớm mỗi ngày lại thật sự có cảm giác chờ mong , ngay cả nàng cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng nàng vốn là lão sư của Dương Quang và không phải một cô gái mới lớn, nên rất dễ dàng điều chỉnh tâm trạng của mình, tự nhủ mình đôi khi đến bên hồ giải sầu theo thói quen, mà Dương Quang lại thường xuyên chạy bộ bên hồ vào mỗi buổi sáng, cho nên vô tình gặp gỡ là không tránh khỏi.

Bất quá hiện tại hắn rủ mình cùng chạy bộ, ngắm cảnh hồ, chẳng phải có thể cùng hắn lâu hơn một chút sao?-Rất cuộc nội tâm nàng cũng không tránh khỏi rung động.

Tuy trong lòng thích muốn chết, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Chạy bộ mệt chết, lại đổ mồ hôi, ta mới không chạy. ” nàng biết rõ Dương Quang sẽ không dễ dàng buông tha.

Quả nhiên Dương Quang nói tiếp: “Vận động giúp chúng ta kéo dài thanh xuân, ra chút mồ hôi thì có lợi cho sức khỏe, tỷ cũng không cần chạy nhiều, cùng với đệ chạy vòng quanh hồ này là được, tỷ còn có thể ngắm cảnh nữa đó. ”

Dương Quang tận tình khuyên bảo nhưng lại không biết Lê Thái Đình trong nội tâm chờ chính là những câu này, nàng giả bộ như khó xử nói: “Có thể ngắm cảnh a. Cái này còn có thể miễn cưỡng chấp nhận...”

Dương Quang thấy nàng đáp ứng, không suy nghĩ nhiều, lập tức cao hứng nói: “Ngày mai chúng ta bắt đầu a, vẫn gặp ở chỗ này, nhớ rõ mang quần áo với giày thể thao, tỷ ăn mặc như thế này thì chạy làm sao được.”

“Tốt rồi tốt rồi, ta đã biết, đệ thật giống mẹ của ta a. ” Lê Thái Đình nói ra mẹ của mình, nghĩ thầm mẹ của mình cũng không còn để dạy bảo mình nữa rồi vì vậy có chút ảm đạm.

Dương Quang thấy nàng lại nghĩ đến gia đình, lập tức nói sang chuyện khác: “Hôm nay có mắc việc gì không? Không bằng cùng đệ đi thăm Nghiêm Đông. ”

Lê Thái Đình nghe Dương Quang hỏi, thầm nghĩ bây giờ không phải là đã có một đệ đệ sao? Làm gì yêu cầu xa vời như vậy? Thích thú lập tức khôi phục lại, cười nói: “Tốt, ta cũng đang muốn đi thăm hán đây. ”

Sau đó hai người trò chuyện về sự việc xảy ra trong huấn luyện quân sự, Lê Thái Đình biết rõ Dương Quang rất giỏi về máy vi tính, hơn nữa thông qua tình huống, nhìn ảnh chụp góc độ rõ ràng có thể khẳng định những tác phẩm trên mạng là hán làm, không nghĩ xảy ra tình huống đó hán lại còn có thể nghĩ chu đáo như vậy, thật không biết đầu hán chứa cái gì nữa, nếu không phải có hán thì sao chính phủ biết được.

Nàng thích thú nói: “Ta biết rõ mấy cái trên mạng là đệ bày trò, trên mạng còn có thể hiểu được, nhưng để chính phủ biết đệ làm thế nào? ”

Dương Quang cũng không muốn giấu diếm Lê Thái Đình, nhìn nàng cười hỏi: “Đình tỷ người biết Hắc Bạch Sâm Lâm không? ”

“Biết rõ ah, đây là diễn đàn liên minh Hacker lớn nhất toàn Châu Á, thậm chí toàn cầu a. ” Lê Thái Đình không hiểu vì sao hán lại hỏi như vậy.

“Vậy tỷ có biết trong Hắc Bạch Sâm Lâm có một Hacker mang nickname là ‘Ngày mùa thu’ không? ”

“Biết rõ ah, cái này thì ai mà chẳng biết, hán là hacker thần bí nhất, kinh khủng nhất, chưa từng có người thấy qua khuôn mặt thật của hán đó. ” Lê Thái Đình vẫn không hiểu vì sao hán lại nói đến vấn đề này.

Lúc này Dương Quang lại bất mãn nói: “Tỷ mới nói hai cái nhất, còn thiếu trẻ tuổi nhất với đẹp trai nhất nữa. ”

“Ha ha, ai thấy qua hán, làm sao biết hán còn trẻ và anh tuấn được? Nói nhiều như vậy ta vẫn không hiểu ý của đệ nè? ”

“Nhìn tỷ nói về hán hưng phấn như vậy, nếu hán hướng tỷ cầu hôn thì chắc tỷ sẽ đáp ứng phải không? ” Dương Quang giả vờ bộ dạng bất mãn nói, không trả lời vấn đề của nàng.

Lê Thái Đình nhìn thấy bộ dạng đó của Dương Quang, ý định tăng thêm đả kích, nói: “Nếu như bạch mã hoàng tử đó hướng ta cầu hôn, ta liền bất tỉnh, làm sao có thể không đáp ứng được? ” nói xong còn cố ý lộ ra vẻ mặt ngọt ngào.

Dương Quang cười ha ha, nói: “Tốt, là tỷ nói ah, đệ hiện tại muốn cầu hôn tỷ.”

Lê Thái Đình vừa nghe thấy Dương Quang bỗng nhiên hướng nàng cầu hôn, hai gò má lập tức ửng đỏ, không có suy nghĩ dụng ý sâu xa của Dương Quang..., lắp bắp nói: “Người... Người... Nói bậy gì đấy. ”

Dương Quang tiếp tục cười to, nói: “Đình tỷ vừa rồi người nói nếu như ngày mùa thu đến cầu hôn tỷ thì tỷ lập tức đáp ứng, giờ đệ cầu hôn vì sao lại không đáp ứng?”

Lê Thái Đình chậm rãi khôi phục lại, nghe xong hán nói, mới bình tĩnh nói: “Đệ nói là... đệ... đệ là..”

“Đúng vậy a, đệ chính là Ngày Mùa Thu, ở Bắc phủ đệ có bạn rất lợi hại, cho nên mới truyền bá nhanh như vậy đó. ” Dương Quang cười mỉm nói.

Lê Thái Đình kinh ngạc mở cái miệng nhỏ nhắn ra, đồ ửng trên mặt còn chưa có hết, hiện tại nàng rất đẹp, Dương Quang nhìn thiếu chút nữa nhịn không được muốn hôn lên má nàng một cái.

Để giảm bớt căng thẳng thần kinh của nàng, Dương Quang cười nói: “Đệ nói không có sai a, phải cộng thêm hacker trẻ tuổi nhất, anh tuần nhất. ”

Quả nhiên Lê Thái Dĩnh khôi phục lại, cười đánh hấn một phát, nhưng vẫn có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Đệ thật là Ngày Mùa Thu? ”

“Đúng vậy a, không thể giả được ha ha, tỷ là người thứ nhất biết rõ đệ là Ngày mùa thu nha. ”

Lê Thái Dĩnh nghe Dương Quang nói như vậy, rất kinh ngạc, trong nội tâm không khỏi có cảm giác ngọt ngào.

Dù sao nàng không phải là cô gái bình thường, hơn nữa hấn vô luận là biến thành cái gì, cũng vẫn không phải là đệ tử của mình sao? Nghĩ tới đây, Lê Thái Dĩnh rất nhanh khôi phục lại, cười mỉm nói: “Nguyên lai đệ là Ngày Mùa Thu, thật không ngờ đệ lại trốn đến trường học của chúng ta. ”

“Đệ cũng không phải là trốn, đệ làm gì mà phải trốn? Đệ là người quang minh lỗi lạc mà haha! ” Dương Quang cười nói.

“Biết rồi, là đệ quang minh lỗi lạc, không phải nói muốn đi thăm Nghiêm Đông ư, còn không đi? ”

“Tốt, lập tức ”

“Ta đi lái xe, đệ đợi tỷ. Ân? ”

“Không cần, đệ có xe, ngồi xe của đệ a. ” Dương Quang bỗng nhiên nói ra một câu.

36. Chương 36: Lần Đầu Ngồi Xe Đạp

“À? Đệ có xe? Ah, đúng rồi, đệ là Ngày Mùa Thu mà, hừ, không biết lừa được bao nhiêu tiền, vậy mà mỗi ngày ở trước mặt ta khóc than. ” Lê Thái Dĩnh đầu tiên biểu hiện kinh ngạc, sau đó là bình tĩnh cuối cùng hóa thành một cái liếc mắt, thật sự thiên biến vạn hoá.

Dương Quang cười nói: “Đệ khóc than lúc nào? ” vừa nói vừa dẫn nàng đi đến bãi đỗ xe sinh viên, lão sư có bãi đỗ xe riêng, thì sinh viên cũng vậy.

Dương Quang đi vào bên trong, gọi Lê Thái Dĩnh ở bên ngoài chờ một lát.

Lê Thái Dĩnh đứng bên cạnh bãi đỗ xe thấy 3 chiếc xe đi vào, hai chiếc xe đi ra, trong đó hai chiếc xe đi ra hỏi nàng muốn nhờ xe một đoạn, thì thấy Dương Quang đi ra.

Có lẽ cộng tất cả kinh ngạc đến bây giờ của đời nàng cũng không bằng ngày hôm nay, đầu tiên Dương Quang là Hacker lợi hại nhất thế giới “Ngày mùa thu ”, sau đó thấy hấn không giống kẻ có tiền thì hấn nói mình có xe, bây giờ hấn đem xe ra...

Nhìn Dương Quang dắt chiếc xe của hấn đi ra trong nháy mắt, Lê Thái Dĩnh thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Xe rất mới cũng rất đẹp, có thể nàng vừa rồi đoán rất nhiều hãng xe nhưng không thể đoán nổi xe của hấn là xe đạp^^!

Nếu như trước đó nàng cho rằng là xe đạp, sau đó hấn bỗng nhiên lái ra chiếc BMW thì nàng vẫn kinh ngạc đấy, nhưng tuyệt đối sẽ không kinh ngạc lớn như vậy.

Dở khóc dở cười! Là bức tranh khắc hoạ tâm lý chính xác nhất đối với Lê Thái Dĩnh lúc này.

Mắt thấy Dương Quang tùm tùm cười dắt chiếc xe đạp “xinh đẹp” đi tới, biểu hiện giống như chiếc xe của hấn cool nhất thế giới vậy, nàng bỗng nhiên có một loại xúc động muốn đánh cho hấn một trận...

Bây giờ xe ô tô rất tiện nghi, căn bản có rất nhiều tính năng, đương nhiên không phải là thứ những sinh viên có điều kiện kinh tế bình thường mua được rồi-mà gia cảnh bình thường mới chiếm quân số đông đảo, cho nên chủ yếu phần lớn sinh viên vẫn đi xe đạp, rất ít người có thể sở hữu 1 chiếc xe ô tô.

Tuy Dương Quang đạp xe tốc độ có thể coi là rất chậm rồi, nhưng đối với người chưa từng ngồi qua xe đạp như Lê Thái Đình, nó khiến cho nàng có cảm giác rất không an toàn. Vì vậy Lê Thái Đình phải dùng tay ôm chặt lấy eo Dương Quang, thân thể hơi nghiêng dán sát vào lưng hắn, như vậy mới bớt sợ đi 1 tí.

Nhưng ngoài miệng vẫn reo lên: “Chậm một chút, chậm một chút, ta sắp té xuống rồi. ”

Dương Quang thật ra có ý đùa nàng, cho nên nói mình có xe nhưng không rõ ràng, nhưng hắn thật không ngờ tốc độ xe đạp so với xe thể thao của nàng mà nói giống như tốc độ con rùa mà so với con ngựa, thế mà vẫn khiến nàng sợ hãi như vậy, cho nên khi Lê Thái Đình đem cả thân thể dán vào lưng hắn, ôm chặt hắn, trong nội tâm hắn cũng không có một chút chuẩn bị, chỉ cảm thấy trên lưng truyền đến cảm giác mềm mại, xe tuy chạy rất ổn định, nhưng trong lòng nhện không được rung động...

Trên đoạn đường này, rất nhiều người đều thấy được một sinh viên đang cười rất đẹp trai đạp xe chở một tuyệt sắc giai nhân, mỹ nhân ngồi sau lại mang áo quần công sở, cô gái xinh đẹp đoan trang như vậy vốn phải ngồi trong xe hiện đại, đằng này cô gái đó hiện tại nhắm chặt hai mắt, hai tay dùng sức ôm “Kỵ sĩ” kia, cả thân thể đều dán trên lưng hắn, trong miệng còn không ngừng la hét “Chậm một chút ah”.

Biết Lê Thái Đình là mỹ nữ nổi danh toàn bộ trường học thậm chí toàn bộ Nam An Thành quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, cô gái ngồi đằng sau là người bình tĩnh, đoan trang đệ nhất mỹ nữ lão sư trường học sao? Quả thực lúc này Lê Thái Đình giống như cô gái đang hướng bạn trai mình làm nũng.

Dương Quang nghe thấy nàng trách móc “Chậm một chút”, cũng đáp một tiếng “O kê”, kỳ thật vận tốc căn bản cũng không thay đổi, một mực duy trì tốc độ như vậy về đến bệnh viện.

Vừa mới tới, Lê Thái Đình dùng đôi mắt to, xinh đẹp trừng Dương Quang, trước nhẹ nhàng gõ đầu hắn một phát, mới sáng giọng: “Bảo đệ chậm một chút đều không nghe, thấy ta té xuống đệ mới vui vẻ có phải hay không?”

Dương Quang chỉ chỉ cửa bệnh viện cười nói: “Tỷ xem hiện tại cũng mấy giờ rồi? Còn nói đệ nhanh, nếu như chỉ một mình đệ, tám trăm năm trước đệ đã tới nơi rồi!”

“Cái gì? Ý của đệ ám chỉ ta làm vướng tay vướng chân đệ đúng hay không?” Lê Thái Đình vốn trừng to mắt hiện tại càng thêm tròn.

” Đệ không có ý này nhé? Chúng ta đang thảo luận vấn đề về tốc độ, như thế nào lại thay đổi chủ đề? ” đối mặt nữ hài tử càn quấy Dương Quang cũng chỉ có cười khổ.

“Là đệ chê ta phiền toái, hừ. ” nói xong thì dẫn đầu hướng bên trong bệnh viện đi đến.

Có lẽ cùng một người như đệ đệ của mình một chỗ khiến nàng đặc biệt cảm thấy nhẹ nhõm, cộng thêm một đoạn đường đối với nàng như “Sinh tử luân hồi”, Lê Thái Đình cũng không có phát hiện, nàng lúc này rất giống như một cô gái trẻ đang làm nũng với bạn trai của mình...

Dương Quang thấy nàng đi rồi, đành phải lập tức đuổi theo, ở bên cạnh không ngừng giải thích, Dương Quang không phát hiện lúc này nơi khoe miệng Lê Thái Đình nhếch lên một đường cong rất đáng yêu cùng giảo hoạt.

Hai người đi xem thương thế của hai nữ sinh trước, thấy các nàng khôi phục rất tốt, an ủi vài câu rồi chuyển đến phòng bệnh Nghiêm Đông.

Phòng bệnh Nghiêm Đông thật đúng là náo nhiệt, ngoại trừ bạn cùng phòng như Vi Lương cùng Tiểu Hoài Thành, còn có Tiêu Tinh cùng Hoàng Đan Đan đều đang ở đây, Vi Lương còn nói nếu như hai người Dương Quang đến sớm một tý thì mới náo nhiệt, bạn cùng lớp cơ bản đều đã đến, bọn họ vừa mới rời đi, Quách Sáng cùng Tạ Na cũng vậy!

Dương Quang nghe Vi Lương nói đến Quách Sáng, trong nội tâm cũng cười thầm, người này xem ra trời sinh ra để làm loạn, ngày đó hắn không có bao lâu đã đem toàn bộ mọi người kích động, huyền não gà bay chó chạy, còn chủ động tiếp nhận phóng viên phỏng vấn, tại trước cameras nước miếng bay đầy ra, ba hoa chích choè, lại làm cho người khác cảm thấy hắn nói đều là lời tâm huyết, không có nửa điểm giả dối, hắn không theo học khoa ngoại giao quả thực đúng là uống phí nhân tài!

Lê Thái Đình cùng mọi người chào hỏi, sau đó mới hỏi tình trạng của Nghiêm Đông.

Mọi người đối với chủ nhiệm lớp xinh đẹp đã có thêm nhận thức mới, ngày đó sau khi báo cho nàng, chưa có bao lâu thì lãnh đạo trường học cùng với nhiều cán bộ cao cấp đến, làm việc gọn gàng, ọi người hảo cảm cùng tín nhiệm.

Trên thực tế trước lúc phát sinh chuyện này mấy người Tiểu Hoài Thành cũng đã xem nàng vừa là lão sư vừa là một người bạn, hiện tại đối với nàng càng thêm tôn kính, tuy quan hệ rất tốt, nhưng dù sao cũng là lão sư, đệ tử trước mặt lão sư cũng có điểm không được tự nhiên lắm, cho nên mấy người Vi Lương vẫn thu liễm một tít, không giống Dương Quang tự nhiên vui đùa cùng nàng.

Cũng may mắn là như thế, nếu không bọn hắn thấy Dương Quang cùng Lê Lão sư cùng đi đã sớm mở miệng trêu chọc rồi!

Đối với Dương Quang đi cùng Lê Thái Đình bọn hắn ngược lại không thấy cái gì kỳ quái, Dương Quang là người quái thai nhất mà bọn hắn biết, chỉ cần hắn nguyện ý thì cho dù là ai hắn cũng trở thành người bạn tâm giao được.

Dương Quang thấy Lê Thái Đình đang tại hởi Nghiêm Đông mấy vấn đề, đối với Vi Lương nói: “Các người vừa rồi trò chuyện gì vậy? ta thấy thật vui vẻ nha? ”

Vi Lương nghe xong thì hưng phấn lên, thấy có lão sư ở bên cạnh mới không có lớn tiếng hét lên: “Đang nói về sự kiện ngày đó, nghe nói rất nhiều quan lớn chính phủ cùng quân đội đều bị giam lỏng rồi, chỉ chờ đợi tổ quân đội Châu Á đến điều tra thẩm vấn, La tiểu tử kia cũng bị nhốt một mình ở phòng bệnh, cùng ngồi tù cũng không có cái gì khác nhau ha ha, nghe nói tứ chi của hắn bị thương rất nghiêm trọng, các đốt ngón tay toàn bộ nát bấy rồi, hiện tại y thuật tuy hiện đại nhưng nếu muốn chữa khỏi phải mất rất nhiều tiền, hắn phải đem toàn bộ tiền tham ô đi chữa bệnh ha ha ha. ”

“Không biết trong đầu người chứa cái gì nữa! Người nói mấy lần rồi hả? Đến tận bây giờ mà còn nói hưng phấn như vậy, thật có tiềm chất của một bà tám. ” Tiêu Tinh buồn cười nói.

Dương Quang cười nói: ” Ký túc xá chúng ta sớm đã thành thói quen. ” lại hướng Vi Lương hỏi: “Vậy bây giờ truyền thông Nam An có đăng những tin tức kia không vậy? ”

Vi Lương tiếp tục hưng phấn nói: “Còn chưa có a, nhưng có tin tức đáng tin là những tổng giám đốc truyền thông cùng toà soạn báo sợ bị cấp trên điều tra, ngày mai nhất định phải đăng lên đấy, nghe nói còn có thể tăng rất nhiều số báo điều tra đem việc xấu của La tư lệnh phanh phui trước dân chúng! ”

Hoàng Đan Đan thở dài nói: “Ai, lại là chiêu bỏ đá xuống giếng . ”

Tiêu Tinh nói: “Bọn hắn không như vậy không được ah, cái đó không phải là chuyện đùa được. ”

Tiểu Hoài Thành tổng kết nói: “Đều là như vậy, sống ở đời còn tiền còn bạc còn đệ tử, hết tiền hết rượu hết ông tôi. ”

Dương Quang nghĩ thầm Quách Sảng phỏng vấn nhất định có thể đi lên, hắn sắp nổi danh rồi.

Lại hỏi Vi Lương mấy vấn đề, lúc này Nghiêm Đông cùng Lê Thái Đình vừa ngừng nói chuyện, quay đầu đồng thời đối với Dương Quang reo lên: “Ta điếu(con b**i ta)-thằng này trước mặt đàn bà con gái mà thô tục quá- người là đến thăm người bệnh hay đến khoác lác, đi đến cũng không hỏi thăm ta một cái. ”

Mọi người nghe xong đều thấy buồn cười, Dương Quang cười nói: “Người đã có một người chuyên trách hỏi han ân cần rồi, ta sao có thể sánh bằng a? ”

Những lời này vừa nói ra Hoàng Đan Đan lập tức xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn mọi người.

Tiêu Tinh lập tức trêu chọc nói: “Tại sao ah, có người tốt với hắn như vậy a, còn có ý gì không đấy? ” nàng ám chỉ chính là Hoàng Đan Đan luôn chiều cổ Nghiêm Đông, giúp hắn bưng trà rót nước cho ăn cơm, thậm chí đi WC đều dìu hắn đi.

37. Chương 37: Nghiêm Đông Hứa Hẹn

Hoàng Đan Đan then quá hoá giận, dùng sức ôm lấy Tiêu Tinh , hai người lập tức uốn éo thành một thể.

Lê Thái Đình nhìn các nàng náo loạn một hồi mới nói: “Tốt rồi, không ồn ào nữa, như vậy không tốt cho người bệnh. ”

Hai người nghe lão sư lên tiếng mới dừng tay, bất quá vẫn còn thở gấp.

Dương Quang nhìn Hoàng Đan Đan hiện tại đang thở gấp, nếu như trên mặt không có cái bớt kia thì thật là xinh đẹp, trước đây hẳn rất do dự không biết có nên nói ra hay không... Hiện tại thật sự chẳng có lý do gì để dè dặt nữa, cộng thêm tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của mình nên đã hạ quyết tâm.

Hắn vỗ tay vài cái để ọi người im lặng xuống, đợi mọi người đều tập trung đặt sự chú ý lên hắn, hắn dùng đôi mắt thanh tịnh nhìn bọn họ, sau đó cười cười nói: “Tất cả mọi người chú ý tới tình huống của Hoàng Đan Đan cùng Nghiêm Đông. ”

Hoàng Đan Đan vừa nghe nói về mình, mặt đỏ lên, Nghiêm Đông sắc mặt vẫn bình thường, nhưng là vì không để cho Hoàng Đan Đan xấu hổ, hắn vừa định hướng Dương Quang nói chuyện, Dương Quang khoát tay ý bảo hắn không nên nói.

Sau đó tiếp tục: “Vốn vấn đề tình cảm là chuyện giữa hai người, những người khác cũng không nên nhúng tay vào, nhưng sự tình hai người ta lại không thể không nhúng tay, hơn nữa cũng chỉ có ta mới có thể nhúng tay vào. ”

Tất cả mọi người nghi hoặc, bỗng nhiên hắn nói lời này có ý gì.

Dương Quang thu hồi dáng tươi cười dùng ngữ khí nhàn nhạt nói: “Nghiêm Đông là huynh đệ ta cũng không khách khí với người, nói thật rất nhiều người đều cho rằng người rất hoa tâm, nhưng mấy người ký túc xá chúng ta không cho rằng như vậy, chúng ta cũng biết người tuy miệng ba hoa, nhưng là người nói được làm được. ”

Không khí ở đây theo giọng nói của Dương Quang ngưng trọng hẳn lên, ngữ khí của hắn có một loại áp lực vô hình áp chế nội tâm của mọi người, khiến họ có một loại cảm giác hít thở không thông.

Dương Quang dừng một chút tiếp tục nói: “Chúng ta cũng biết người đối với Hoàng Đan Đan rất nghiêm túc, nhưng hiện tại, ta vẫn muốn chính miệng người nói ra, đối với chúng ta là những người thân với người nhất, nói ra. ”

Nghiêm Đông khó có thể thấy Dương Quang nghiêm túc không tươi cười như bình thường nữa , làm cho hắn lúc này rất chăm chú. Hít sâu một hơi, nhìn qua mọi người, sau đó vẻ mặt trịnh trọng nói: “Ta Nghiêm Đông trịnh trọng hứa hẹn, ta là thật tâm yêu Hoàng Đan Đan, vô luận nàng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, vô luận về sau chuyện gì phát sinh, ta đều đối với nàng không thay đổi. ”

Dương Quang nghe xong, trên mặt lại tươi cười, mọi người cảm thấy áp lực buông lỏng, cảm giác hít thở không thông vừa rồi không còn nữa rồi.

Dương Quang đối với Hoàng Đan Đan đã cảm động khóc trong ngực Tiêu Tĩnh: “Hoàng Đan Đan người đã nghe được chưa? Người tin tưởng hắn không? ”

Hoàng Đan Đan khóc không thành tiếng, không ngừng gật đầu, lời hứa hẹn chân thành của Nghiêm Đông mang lại cho nàng cảm giác hạnh phúc, cùng nỗi ngọt ngào khó tả.

Dương Quang khôi phục bản sắc, cười mỉm nói: “Mọi người nhất định rất kỳ quái vì sao ta lại ép buộc Nghiêm Đông tỏ thái độ, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, chính là ta có thể chữa trị khuôn mặt của Hoàng Đan Đan. ”

Lời này nói ra giống như một quả bom, làm ọi người khiếp sợ không thôi, nhất là Nghiêm Đông cùng Hoàng Đan Đan, Hoàng Đan Đan đã không còn khóc nữa, mở to đôi mắt mọng nước, ngơ ngác nhìn Dương Quang.

Nàng đối với căn bệnh này của mình sớm đã tuyệt vọng, trước kia không biết dùng bao nhiêu phương pháp, uống phí hết bao nhiêu tiền, thậm chí còn đã từng mời đạo sĩ đến trừ tà, kết quả là không có hết mà càng nghiêm trọng thêm, trải qua một đoạn thời gian rất dài tinh thần sa sút, nàng đã bình tĩnh lại.

Kỳ thật sau này nàng cũng nhiều lần nghe có người có thể chữa được, bất quá trải qua quá nhiều lần thất bại, nàng đã đối với những danh y đó thất vọng đến cực độ, cho nên không còn có thử qua, lần này sở dĩ

nàng càng kích động như vậy cũng là bởi vì lời này là Dương Quang nói ra.

Dương Quang là dạng người gì thì mấy người ký túc xá đã biết rõ, cộng thêm lần châm cứu lần trước, càng khắc sâu tin tưởng y thuật của hần, huống hồ Nghiêm Đông cũng từng nói y thuật Dương Quang rất lợi hại, nhưng chỉ am hiểu về nội thương, còn về ngoại thương thì khó mà nói, cho nên cũng không tùy tiện nhờ hần trị liệu, hiện tại hần nói có thể chữa thì không thể tốt hơn rồi.

Lê Thái Đình đối với khí thế vừa rồi của Dương Quang tràn đầy cảm xúc, đó là tinh thần lực cao nhất của cao thủ sử dụng lời nói và cử chỉ tạo áp lực cho người khác.

Lúc áp lực mất đi, nàng nghĩ đến lời nói của Dương Quang vẫn cảm thấy có chút nghi hoặc, lại hỏi: “Cho dù ngươi có thể chữa trị thì ngươi ép buộc Nghiêm Đông có quan hệ gì? ”

Dương Quang cười hắc hắc nói: “Đương nhiên có quan hệ rất lớn, bởi vì sau khi mặt nàng được chữa khỏi thì biến thành một đại mỹ nữ rồi, ha ha, khi đó Nghiêm Đông dù thổ lộ như thế nào cũng không có ý nghĩa cả? Huống hồ Hoàng Đan Đan bị như thế này rất nhiều năm, bỗng nhiên không còn nữa, nàng sẽ thấy một thế giới hoàn toàn khác bây giờ, đừng tưởng rằng ta nói chuyện giật gân, quả thật hai thế giới đó rất khác nhau, trừ mấy người chúng ta, những thứ khác đều thay đổi hết, ngươi chờ xem đi, khi đó sẽ xuất hiện nhiều phản ứng cùng tâm lý có vấn đề, đặc biệt về phương diện tình cảm. Bây giờ có thể đem quan hệ bọn hần củng cố tốt, thì sau này rất có lợi cho bọn hần đối mặt về sau. ”

Mọi người im lặng, cho dù là như vậy cũng không cần tạo áp lực như vậy...

Nghiêm Đông rất hưng phấn, lập tức reo lên: “Mặc kệ chuyện gì, chỉ cần có thể chữa cho tốt là được, ngươi nói cái gì là cái đấy rồi ”

Lê Thái Đình cười nói: “Người ta hoàng đế cũng không có gấp người thái giám gấp làm cái gì? ”

Dương Quang cũng cười nói: “Ta vài ngày trước đã quan sát qua, ta còn muốn kiểm tra kỹ càng thêm lần nữa, đoán sơ bộ là vì Tiên Thiên(1) bế tắc, làm cho làn da nhiễm trùng, thêm nữa là bị nhiều người đụng tay vào, may mắn Hoàng Đan Đan rất chú ý vệ sinh nếu không làn da hoàn toàn huỷ hoại thì không thể chữa được, không có gì bất ngờ xảy ra, ta đoán chừng thông qua hai ngày chữa trị, khoảng một tháng có thể thay da mới. ”

“Vậy thì còn chờ cái gì, nhanh lên ak. ” Nghiêm Đông xen miệng vào.

Thấy Nghiêm Đông gấp gấp như vậy tất cả mọi người đều buồn cười.

Hoàng Đan Đan cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta không sao, dù gì cũng đã bị nhiều năm như vậy, chờ thêm vài ngày nữa thì có sao. ”

Sau đó quay đầu trừng Nghiêm Đông nói: “Ngươi vội vã như vậy có phải chê ta khó coi hay không? ”

Nghiêm Đông nghe xong lập tức ỉu xiu nói: “Ta đây không phải muốn cho ngươi nhanh khỏi phục a. ”

Mọi người thấy bộ dạng ỉu xiu của hần cười lăn cả ra nền nhà, Hoàng Đan Đan cũng nhịn không được cùng mọi người nở nụ cười, nàng thật sự vui vẻ ah, tuy bây giờ còn không có trị liệu, nhưng là nàng thấy được hi vọng, có cái gì vui vẻ hơn từ tuyệt vọng sang hy vọng a?

“Thùng thùng” lúc này lại có tiếng đập cửa, là bác sĩ tới xem Nghiêm Đông, Dương Quang nhìn lại, phát hiện là người quen biết, nhớ đến lúc ngồi trên xe lửa, trên xe cứu được một người, sau đó bác sĩ này còn một mực đuổi theo mình, tên là Tần Phụng Tiên.

Dương Quang trí nhớ rất tốt, chỉ nghe một lần thì nhớ kỹ, thật không ngờ trí nhớ của Tần Phụng Tiên cũng không kém hần, vừa tiến vào quét mắt nhìn mọi người, bỗng nhiên há to miệng chỉ vào Dương Quang hô: “Ngươi là Dương Quang? ”

Kỳ thật hần là phó viện trưởng không cần đi kiểm tra bệnh nhân như vậy, nhưng nghe bác sĩ trị liệu nói miệng vết thương của bệnh nhân đã từng bị sơ cứu qua, hơn nữa được xử lý hết sức lợi hại, bọn hần không thể làm như vậy, do đó làm hần chú ý.

Hỏi qua người bị thương là người nào xử lý miệng vết thương, hần nói đúng là hần đã hôn mê, cái gì cũng không biết, bây giờ thấy Dương Quang, tự nhiên đã minh bạch.

“Tần bác sĩ vẫn khỏe chứ! ” Dương Quang cười đối với hắn nhẹ gật đầu.

Ở đây mấy người đều rất nghi hoặc, Dương Quang quen biết bác sĩ ở đây lúc nào.

Lê Thái Đình càng thêm kinh ngạc, người khác không biết, nhưng nàng biết đây là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất Châu Á, ở Châu Âu thì nổi danh là Tây Lâm viện tiến sĩ y học, là phó viện trưởng ở đây.

Người như vậy tại sao lại nhận thức Dương Quang? Còn thấy hắn hết sức cao hứng...

Lúc này Tần Phụng Tiên mới phát hiện ở đây lại có một tuyệt sắc giai nhân, lập tức cười ha hả nói: “Nguyên lai Lê Thái Đình tiểu thư, ah không, cần phải gọi là Lê Thái Đình lão sư cũng ở đây ah. ”

Lê Thái Đình thể hiện ra thành thực đoan trang, ưu nhã đứng lên, cùng Tần Phụng Tiên nhẹ nhàng nắm tay, bên cạnh nói: “Tần thúc thúc gần đây tốt chứ? Chúng ta rất lâu rồi không gặp. ”

Tần Phụng Tiên hiền lành cười nói: “Đúng vậy a, thật sự đã lâu rồi, khi đó ngươi vẫn còn là một cô bé, hiện tại đã biến thành một mỹ nữ diễm đảo chúng sinh rồi ha ha. ”

Lê Thái Đình ưu nhã cười nói: “Đâu có, khiến thúc thúc chê cười. ”

Nghiêm Đông lúc này đối với Dương Quang nói: “Nguyên lai mọi người quen biết nhau, ông ấy hỏi ta ai xử lý miệng vết thương cho ta, ta còn lo lắng có vấn đề gì nên không dám nói lung tung, hại ta lo lắng vô ích. ”

Nghiêm Đông nói như vậy Tần Phụng Tiên không tiếp tục nghi vấn, nghĩ thầm mình cũng từng đã tìm Võ Lâm Minh hiểu rõ y thuật của người luyện võ, nhưng luyện võ người căn bản không có nhiều người biết y thuật đây, bọn hắn chỉ biết các phương pháp như điều tức, không thể nào xử lý hoàn mỹ như vậy.

Chú giải:

1. Tiên Thiên: Trong thân con người có ba món chí bảo sánh cùng Trời Đất là Tinh, Khí, Thần. Trong trạng thái Tiên Thiên, ba món báu vật này đều thuần chân, là: chân Tinh, chân Khí, chân Thần.

38. Chương 38: Chính Thức Đi Học

Tần Phụng Tiên cao hứng quay sang nói với Dương Quang : “Thì ra ngươi là sinh viên đại học Nam An, sau này có thể dễ dàng tìm được người rồi ah ha ha. ” thật đúng là đi mòn gót giày không thấy, khi tìm được chẳng mất công.

“Tần bác sĩ cần ta có việc gì sao? ”

“Không có chuyện gì quan trọng, chính là hiện tại ta đang nghiên cứu dùng võ thuật kết hợp y thuật, ta biết rõ ngươi là chuyên gia về phương diện này, cho nên có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi mà thôi. ”

“Thỉnh giáo thì không dám, ta chỉ am hiểu Trung y, còn về những cách chữa trị ở Châu Âu thì không biết chút gì, bất quá nếu ngươi có vấn đề muốn hỏi nằm trong khả năng thì ta sẽ tận lực giúp đỡ, ta luôn hoan nghênh ngươi. ”

Dù sao có thể gặp nhau hai lần cũng coi như có duyên rồi, Dương Quang nghĩ thầm mình nên giúp đỡ hắn ak.

Tần Phụng Tiên nghe nói vậy thì vui vẻ hơn trúng số đặc biệt, vội vàng lấy giấy bút ghi số điện thoại của Dương Quang.

Sau khi Tần Phụng Tiên rời đi, Dương Quang bắt tay vào kiểm tra khuôn mặt của Hoàng Đan Đan, phát hiện không khác gì suy đoán của mình lúc trước, lập tức suy nghĩ biện pháp : đầu tiên dùng thuốc để tẩy sạch độc tố tích tụ, làm cho lỗ chân lông tương đối sạch sẽ, sau đó dùng phương pháp châm cứu kết hợp chân khí của mình giúp nàng dẫn thông kinh mạch, cuối cùng dùng thuốc đắp mặt do mình điều chế trong vòng một tháng là được rồi.

Nói chuyện thêm đoạn thời gian, Dương Quang muốn đưa Lê Thái Đình trở về trước.

Một lần nữa trải qua “Sinh tử luân hồi”, Lê Thái Đình rốt cục có chút thích ứng miệng không hét lên nữa, nhưng vẫn ôm thật chặt Dương Quang không dám buông tay ra.

Nhưng làm cho Dương Quang tuyệt đối không ngờ tới, Lê Thái Dĩnh đã dần dần thích cảm giác ngồi trên xe đạp, hai chân cứ lắc lư, khiến cho sau lần đó Lê Thái Dĩnh một đoạn thời gian rất dài không dùng xe thể thao của mình nữa, có chuyện gì ra ngoài lập tức gọi Dương Quang nhờ hần chở nàng đi.

Ngày hôm sau Lê Thái Dĩnh đi tới địa điểm hẹn, phát hiện Dương Quang đã đến trước, ánh mắt vẫn còn đang lơ đãng nhìn về bốn phía.

Vốn cho là hần đang tìm kiếm mình, thật không ngờ chỉ cần có cô gái xinh đẹp đi qua, ánh mắt của hần sẽ tập trung một lát...

“Này! Nhìn cái gì đấy! ? ”

Cho dù là Lê Thái Dĩnh phong hoa tuyết nguyệt đều có chút tức giận.

Dương Quang quay đầu cho nàng một nụ cười sáng lạn: “Đệ đang thưởng lãm mỹ nữ đây này. ”

Đối với sự thẳng thắn của Dương Quang, Lê Thái Dĩnh thật là có chút bất đắc dĩ. Hừ, ta đại mỹ nữ đứng đây thì không nhìn , con mắt còn ngó nghiêng bốn phía xung quanh! Uống công hôm nay ta cố ý ăn mặc đây.

Bất quá rất nhanh nàng liền phát hiện ánh mắt của Dương Quang đang chăm chú nhìn mình, tuy mau chóng thu hồi về, nhưng có thể thấy bộ dạng Dương Quang như vậy nàng cảm thấy tương đối hài lòng, điểm khó chịu hồi này bay mất không còn dấu vết.

Cũng khó trách Dương Quang nhìn nàng như vậy.

Nàng hôm nay mặc chiếc áo cộc tay cùng với quần ngắn thể thao màu trắng, hai cái đùi thon dài hiện ra, quần ngắn bao lấy bờ mông tuyệt đẹp của nàng khiến cho nó càng lộ ra đầy đặn ngạo nghễ hơn, bình thường tóc dài xoã trên vai thì hiện giờ được búi lên cao. Làm cho người khác thấy phong tình , xinh đẹp hơn thường ngày, càng thêm thanh lệ thoát tục.

Có nhiều người đang chạy bộ buổi sáng nhìn chăm chú ngay cả con mắt cũng muốn rơi ra, có một người thiếu chút nữa đụng vào cột điện...

“Ta còn tưởng rằng đệ khác với những nam nhân khác , nguyên lai cũng háo sắc giống họ! ” (trời ơi , không nhìn thì giận , khi nhìn thì nói người khác háo sắc, không biết trong đầu con gái chứa cái gì nữa.)

Tuy trong nội tâm nàng thầm vui vẻ, nhưng miệng vẫn nói như vậy.

Dương Quang lại giống như lợn chết không sợ nước sôi nói: “Nam nhân không háo sắc thì chỉ có hai loại, một loại đồng tính, loại khác là sói đội lột cừu, tỷ muốn đệ trở thành một trong số đó a? ”

“Nói sao! ” Lê Thái Dĩnh gắt một cái, “Vậy vì sao Đường đại mỹ nhân cùng Nam Cung đại tiểu thư đưa tới miệng thì đệ chạy trốn sống trốn chết à? ”

Dương Quang quay đầu sang chỗ khác, đem ánh mắt phóng tới nước trong hồ Thủy Kính.

“Mỹ nữ cũng có rất nhiều loại, hai người tỷ nói là hoa hồng có gai chỉ có thể đứng nhìn từ xa. ”

“Ah? Đem về nhà trồng cũng không tệ a? ”

“Hoa thì không thể tùy tiện trồng được. Nếu không có tín nhiệm giữa hoa với người thì cho dù khi trồng hoa không héo tàn thì khi nở cũng không đẹp được. ”

Lê Thái Dĩnh nghe hần ví von như thế, sững sốt thật lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Dương Quang quay đầu trở lại nhìn nàng cười cười: “Ai nha, chúng ta nói đến dưỡng hoa làm gì, tranh thủ thời gian rèn luyện, nếu không thì không chạy được bao lâu đâu! ”

Lê Thái Dĩnh dù sao cũng là người có luyện qua võ công chính tông, sau khi chạy được một vòng, mặt không đỏ hơi thở không gấp. Một bên chạy còn một bên cùng Dương Quang trò chuyện.

“Ah Quang, ngày mai sẽ phải bắt đầu chính thức đi học, đệ chuẩn bị tốt chưa vậy? ”

“Chuẩn bị? Có cái gì chuẩn bị hay sao? Mang sách vở đi học là được rồi mà. ”

“Đệ không chuẩn bị bài trước hay sao? Nếu không xem trước thì làm sao hiểu được bài a”

“Đệ chưa bao giờ làm qua chuyện như vậy. ”

“Đệ dùng thời gian đó để làm hacker phải không? ” Lê Thái Dĩnh hừ một tiếng nói, “Nói như vậy đệ học rất giỏi rồi hả? ”

“Đó là đương nhiên... mà cũng không hẳn, đệ học môn tự nhiên rất khá, xã hội thì tạm tạm. ”

“Ah, đệ học khoa tự nhiên à? ”

“Đệ cảm thấy khoa xã hội không có tác dụng gì, cho nên một chút hứng thú không có, giống như môn tư tưởng, môn kinh tế chính trị. ”

“Làm sao vô dụng được? Kinh tế chính trị thì...” Lê Thái Dĩnh bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Ngừng, ngừng, đệ đã biết, tỷ luôn dài dòng như bà già a. ”

“Ta đây là vì muốn tốt cho đệ, còn dám chê ta phiền! Thật sự là không phân biệt tốt xấu. ” Lê Thái Dĩnh hằm hừ mà nói.

“Đệ làm sao dám chê tỷ phiền, người khác muốn Dĩnh tỷ lái nhái còn không được đây này đúng không. ” Dương Quang lập tức nịnh nọt.

Lê Thái Dĩnh nghe xong lập tức chuyển giận thành vui: “Đó là đương nhiên. ”

Chạy thêm một vòng nữa thì hai người vào trong đình nghỉ ngơi.

Dương Quang bỗng nhiên nói: “Mười người . ”

Lê Thái Dĩnh kỳ quái nói: “Cái gì mười người? ”

Dương Quang cười nói: Ý của đệ là lúc chúng ta chạy bộ thì có mười người vì nhìn tỷ mà rớt con mắt, đụng vào cột điện. ”

Lê Thái Dĩnh trừng mắt, nói: “Nhàm chán. ”

Dương Quang nghiêm trang nói: “Không bằng như vậy, Dĩnh tỷ, tỷ mỗi ngày đều thay đổi phong cách, để xem phong cách nào làm nhiều người tông cột điện nhất, như vậy thì biết rõ phong cách nào là đẹp nhất rồi. ”

Lê Thái Dĩnh vừa bực mình vừa buồn cười, trực tiếp gõ cho hắn một cái.

Dương Quang vuốt vuốt cái trán bị bàn tay nhỏ bé của nàng gõ lấy, không biết sống chết tiếp tục nói: “Kỳ thật không cần thử đệ cũng biết, để cho người ta đụng vào cây nhiều nhất chắc chắn là không mặc gì cả. ” vừa nói vừa chạy đi chỗ khác.

Lê Thái Dĩnh xấu hổ, cắn răng cả giận nói: “Muốn chết à, A Quang, ngươi trở lại cho ta! ”

Nhìn Dương Quang đã chạy mất tích, Lê Thái Dĩnh nhịn không được “PHỤT” bật cười một tiếng, giống như đóa hoa hé nở rất xinh đẹp , đáng tiếc không ai có điểm phúc được chiêm ngưỡng cảnh đẹp như vậy.

Dương Quang đang chạy trốn đương nhiên cũng không có thấy, hắn sở dĩ trêu chọc Lê Thái Dĩnh là vì hắn vẫn còn thấy đau thương trong ánh mắt của nàng, hiện tại hiệu quả mặc dù không tệ, nhưng mới trị được phần ngọn chưa trị được phần gốc, thở dài một tiếng, xem ra nên bắt tay điều tra người nhà của nàng...

Sáng ngày thứ hai cùng Lê Thái Dĩnh chạy bộ theo thường lệ, đáng nhắc tới chính là Lê Thái Dĩnh hôm nay thật đúng là đổi phong cách hoàn toàn mới, toàn thân mặc áo quần thể thao màu đen, quần ngắn, tóc xoã, Dương Quang tính toán sơ bộ, hôm nay có tổng cộng hai mươi người đụng cây...

Rốt cục đã bắt đầu đi học chính thức rồi.

39. Chương 39: Tân Sinh Viên

Mỗi một khoa có một khu giảng đường riêng, mỗi khi bạn học môn chuyên ngành thì bạn sẽ học ngay chính tại giảng đường của khoa mình, còn khi học những môn đại cương bạn sẽ học chung một giảng đường lớn dành cho các môn đại cương, cho nên bình thường nhiều sinh viên của nhiều khoa khác nhau cùng học chung 1 giảng đường là bình thường.

Dương Quang nhìn thời khóa biểu chương trình học của kỳ này, vì là năm 1 kỳ 1 cho nên chủ yếu học những môn đại cương là nhiều, trụ cột tài nguyên nhân lực là môn chuyên ngành duy nhất, Lê Thái Dĩnh tuy là chủ nhiệm lớp, nhưng kỳ thứ nhất cũng không có tiết dạy bọn hắn, nàng đảm nhiệm môn đại cương tùy chọn: tâm lý học, đây là môn học không bắt buộc đối với sinh viên.

Tiết thứ nhất của khóa học chính là môn học chuyên ngành.

Đi vào giảng đường của khoa mình, nhìn thấy Vi Lương đã đến trước, hắn lập tức bước tới vị trí của mình ngồi xuống. Vị trí ngồi trong lớp học là cố định, mỗi học kỳ mới đổi một lần, tuy rằng bạn có thể tùy tiện chọn vị trí ngồi, nhưng bình thường những chỗ ngon đã bị sinh viên đi học sớm chiếm mất, cộng xí phần cho nhóm bạn mình, nếu bạn đi học muộn thì chỉ có nước ngồi bàn đầu tiên đối diện với chỗ của lão sư, vị trí đó làm gì cũng không tự nhiên, tuy nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nhưng nếu muốn ngắm gái đẹp hay buôn chuyện phiếm thì đó không phải là địa phương dễ chịu chút nào.

Rất nhanh đã hết hai tiết, Vi Lương nhón lên vỗ vai Dương Quang hỏi: “Sự học còn dài nên cứ thoải mái một chút chứ, ta thấy hai tiết vừa rồi người rất tập trung tinh thần!”

Phòng học bố trí thành 2 dãy bàn, mỗi bàn có 3 ngăn dành cho 3 người ngồi. Vi Lương, Hoài Thành, Nghiêm Đông ngồi chung một bàn cuối cùng lớp học. Còn Dương Quang và Dương Hiểu Phát ngồi phía trước, bên tay phải Dương Quang không có ai.

Dương Quang cười đáp: “Môn học này có nhiều thứ hữu ích, với lại lão sư giảng giải rất thú vị.”

Vi Lương thở dài một hơi nói: “Giảng cũng không tồi, bất quá bộ dáng không được phúc hậu lắm.”

Mấy người lập tức hồi tưởng lại nhan sắc khó coi của lão sư, lão còn có giọng nói hơi the thé, rồi hay phá lên cười ha ha, dẫn đến vô số ánh mắt tò mò đánh giá.

Lúc này lớp trưởng Tần Khả lên trên bục giảng thông báo ọi người biết, hết buổi học sáng nay cả lớp lưu lại một chút, Lê Thái Dĩnh lão sư có chuyện muốn nói. Dương Quang kỳ quái nghĩ, không hiểu nàng có chuyện gì muốn gặp cả lớp? Tại sao sáng nay không có đả động với hắn chuyện này.

Sau khi kết thúc khóa học buổi sáng, Lê Thái Dĩnh dẫn tới hai học sinh, một nam một nữ.

Nam có bộ dạng khá ưa nhìn, mỗi tội lướt qua cũng biết tử sắc quá độ, hắn còn cho người ta thấy bản mặt khó coi giống như phải chịu ủy khuất khi đến học lớp này. Nữ thì không như vậy, nàng có ánh mắt sắc bén, luôn giữ trên môi vẻ mỉm cười thân thiện, nàng sở hữu một mái tóc ngắn ưa nhìn, gương mặt trái xoan phối hợp với ngũ quan tinh xảo rất là xinh đẹp, dáng người cao gầy thiếu chút nữa có thể so sánh với Hoàng Đan Đan. Nàng mặc một bộ trang phục đơn giản, trên người khoác một chiếc áo khoác màu nâu nhạt có đính vành đai, dưới hạ thân mặc chiếc quần bò màu xanh da trời bó ống. Chính thể tôn nên tác phong của một nữ nhân mạnh mẽ ở nàng, nhưng lại không có điểm nào khiến cho người ta chán ghét.

Lê Thái Dĩnh giới thiệu 2 người là tân sinh viên được an bài đến lớp quản lý tài nguyên nhân sự, bởi vì trong nhà có công chuyện nên làm thủ tục nhập trường muộn một chút, nam tên Đinh Cường, nữ gọi Lâm Gia.

Kỳ thật hai người bọn họ đều là con cái của quan lớn trong chính phủ Nam An Thành, một người là con trai của phó ủy viên ủy ban kiểm tra, kỷ luật, một người là thiên kim tiểu thư của ủy viên chính ủy kiểm tra kỷ luật trường kiêm đại biểu nhân dân toàn quốc, bọn họ vì không muốn tham gia khóa huấn luyện quân sự nên mới cố ý nhập học trễ mà thôi.

Hiện tại tuy địa cầu đã thống nhất thành Liên Bang, nhưng từng Châu Lục bởi vì văn hóa địa phương hoặc là truyền thống khác biệt lớn, dù sinh sống không phân chia biên giới nhưng lại bất đồng thể chế chính

trị(1). Ví dụ Châu Á là chế độ đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc(2), cho nên mới phải có chức vụ đại biểu nhân dân toàn quốc.

Đinh Cường vốn không muốn theo học khoa quản lý tài nguyên nhân sự, nhưng từ lần trước gặp gỡ Lâm Gia về sau đem lòng mê đắm nhan sắc của nàng, cộng thêm phụ thân nhắc nhở hần nhất định phải cưới được con gái của đại biểu nhân dân toàn quốc. Cho nên một mực theo đuổi nàng, bởi vì hần không muốn nam nhân khác có cơ hội tiếp cận nàng, cho nên đã thay đổi chuyên ngành học để được ở gần Lâm Gia.

Mà Lâm Gia đối với hần không có chút hảo cảm, nhưng hần có thể giúp nàng cắt bỏ những cái đuôi phiền toái, quả thật cầu còn chẳng được. Dù sao hần cũng không dám dùng thủ đoạn cứng rắn đối với nàng, cho nên nàng mặc kệ, khiến cho Đinh Cường hiểu nhầm bản thân được thiếu nữ cho phép công khai theo đuổi.

Nhưng bọn Dương Quang đương nhiên không biết chuyện này, nghe được Lê Thái Đình giới thiệu xong hai người bọn họ, sau đó muốn sắp xếp vị trí ngồi học, rất nhiều nam sinh có chỗ trống lập tức giơ tay tình nguyện chia sẻ cùng bàn, nhưng tỷ lệ ngồi cùng mỹ nữ hoặc Đinh Cường là 50/50, cho nên không ai muốn mình trở thành người xui xẻo, vì vậy mỗi người đều cố sức giơ tay lên thật cao, muốn tranh thủ sự chú ý của mỹ nữ, dù cho cao hơn 1 đốt ngón tay cũng được rồi.

Đinh Cường dĩ nhiên muốn ngồi cùng Lâm Gia, nhưng hiện tại không có hai chỗ gần nhau, lúc này Lâm Gia vừa cười vừa nói:“Không cần làm phiền các bạn, ta muốn ngồi ở chỗ đó, ta vóc dáng tương đối cao, ngồi đằng sau một ít cũng không có gì ảnh hưởng”

Mọi người theo phương hướng ngón tay nàng chỉ tới, thấy Dương Quang cùng Tiểu Hoài Thành bên cạnh đều có một chỗ trống, Tiểu Hoài Thành không cần biết nàng đang ám chỉ mình hay Dương Quang lập tức nói:“Bên cạnh ta đã có người rồi, hần bây giờ đang ở bệnh viện, rất nhanh sẽ trở về.”

Rất nhiều nam sinh nghe xong trong nội tâm đều mắng hần là đồ dẫn, trước tiên cho nàng ngồi kè, sau đó đợi Nghiêm Đông trở về thì đẩy hần lên ngồi cùng với Dương Quang có phải là xong không?

Lâm Gia lập tức cười nói:“Ta muốn ám chỉ chỗ phía trước cơ..”

Mọi người biết được nàng nói muốn ngồi bên cạnh Dương Quang, kỳ quái thảo luận tại sao hần không có ý kiến gì, ngoái lại nhìn mới biết thì ra hần đang ngẩn nhìn vườn hoa bên ngoài cửa sổ phòng học, không biết thấy cái gì quý giá mà xem nhập thần đến vậy.

Lâm Gia đi đến bên cạnh Dương Quang, lễ phép hỏi:“Bạn học, ta có thể ngồi ở đây không?”

Dương Quang một điểm phản ứng không có.

Lúc này Lê Thái Đình không nói không rằng, buồn cười theo dõi thái độ Dương Quang.

Lâm Gia thấy hần không để ý tới chính mình, không biết là hần vô tình hay hữu ý, bất quá nàng không có biểu lộ thái độ tức giận, lần này thò tay qua vỗ vai Dương Quang một phát, lại lặp lại một lần lời nói vừa rồi.

Dương Quang rốt cục quay đầu, trước “à?” một tiếng, chứng kiến Lâm Gia đứng ở bên cạnh, nghe được câu hỏi, lập tức lộ ra bộ dáng tươi cười sáng lạn nói:“Chỗ này sao? Đây không phải vị trí của ta, ta không có quyền lợi quyết định thay, người không ngại hỏi chính nó một câu là được.”

Lâm Gia bị bộ dáng tươi cười sáng lạn của Dương Quang chiếu tới, thiếu chút nữa váng đầu, sững sờ vài giây, nghe rõ hần trả lời, cảm thấy những điều hần nói rất thú vị, vừa định cười ra tiếng, Đinh Cường lúc này lại chen ngang nói:“Vị bạn học này, ta và người đối vị trí cho nhau, người ra chỗ khác ngồi, đây chính là tiền đền bù tổn thất cho người đấy.” Nói xong đáp ra một xấp tiền Liên Bang Đồng lên mặt bàn Dương Quang đang ngồi, đếm sơ sơ cũng có tầm 2 nghìn đến 3 nghìn đồng rồi.

Giải thích:

1. THỂ CHẾ CHÍNH TRỊ là tổng hợp các phương pháp và cách thức thực hiện quyền lực nhà nước do tình hình chính trị trong nước chi phối. TCCT được quy định trước hết bởi bản chất giai cấp, hình thức nhà nước, tính chất của pháp luật và quyền lực của các cơ quan nhà nước có thẩm quyền, tương quan lực lượng của các giai cấp, mức độ và hình thức đấu tranh giai cấp cũng như truyền thống lịch sử của đất nước và hoàn cảnh quốc tế là những yếu tố ảnh hưởng đến TCCT. Điểm cốt yếu nhất quyết định đến TCCT là bản

chất, hình thức, tính chất của quyền lực nhà nước, chính trị hiện hành (vd. chế độ chiếm hữu nô lệ, phong kiến, tư sản và xã hội chủ nghĩa). Trong nhà nước xã hội chủ nghĩa, TCCT là dân chủ, được thể hiện qua những đặc trưng: quyền lực thuộc về nhân dân lao động; TCCT bảo vệ quyền lợi và tự do cơ bản của công dân. TCCT ở nhà nước xã hội chủ nghĩa dựa trên nền tảng pháp chế xã hội chủ nghĩa, mở rộng dân chủ, tăng cường vai trò của các tổ chức xã hội và sự tham gia tích cực của công dân vào các công việc của nhà nước và xã hội.

2.Chế độ đại hội đại biểu nhân dân là chế độ chính trị căn bản của TQ , cũng là hình thức tổ chức chính quyền của TQ. Tại TQ , tất cả mọi quyền lực đều thuộc về nhân dân , cơ quan thi hành quyền lực Nhà nước của nhân dân là quốc hội và hội đồng nhân dân các cấp địa phương . Bất cứ là quốc hội hay là hội đồng nhân dân các cấp đều được sản sinh qua bầu cử dân chủ . Đại hội đại biểu nhân dân TQ chia làm bốn cấp gồm cấp toàn quốc , cấp tỉnh , cấp huyện và cấp xã , các cấp cơ quan hành chính , phán xét và kiểm sát đều do đại hội đại biểu nhân dân các cấp sản sinh và chịu trách nhiệm trước đại hội đại biểu nhân dân , đồng thời chịu sự giám sát của đại hội đại biểu nhân dân .Do đó , các công tác lập pháp , quyết sách , hành pháp , giám sát v.v của Nhà nước đều thể hiện ý chí của nhân dân và giữ gìn lợi ích của nhân dân .

40. Chương 40: Thập Đại Mỹ Nhân Nam An Thành

Lâm Gia nhú mày, nhưng không lên tiếng ngăn cản, nàng muốn nhìn người con trai có nụ cười sáng lạn từ đầu đến cuối luôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ sẽ ứng phó với trường hợp này ra sao.

Dương Quang cầm lấy nắm tiền lên tay ước lượng, không thèm nhìn nói:“Hai nghìn chín trăm Liên Bang Đồng, không được a, ta có thói quen ngồi bên cửa sổ để ngắm phong cảnh đấy.”

“Tốt, vậy người muốn bao nhiêu?” Đinh Cường mặt không biểu tình nói ra.

Dương Quang cười nói:“Lỗ tai của người có vấn đề a, ta vừa mới nói ‘hai nghìn chín trăm Liên Bang Đồng’ cùng ‘không được a’, 2 câu được ngăn cách bởi 1 dấu phẩy, có nghĩa là nó trước sau không có gì liên quan, ý của ta rất rõ ràng rồi ta thích ngồi bên cạnh cửa sổ để ngắm phong cảnh, đếm tiền chỉ là thói quen khó sửa mà thôi, người bỏ qua cho ta, ha ha. ”

“Người...” Đinh Cường chứng kiến Dương Quang lại dám đùa hấn, lập tức muốn xông lên động thủ.

Lê Thái Dĩnh biết rõ thân phận Đinh Cường, sợ Dương Quang phải chịu thiệt thòi, vừa định tiến lên ngăn cản, Lâm Gia đã kéo hấn lại. Đinh Cường cùng Lâm Gia đương nhiên cũng biết thân phận Lê Thái Dĩnh, cho nên dù Đinh Cường vốn háo sắc, bất lương không dám đánh chủ ý lên nàng.

Lâm Gia giống như tiên tri biết được Đinh Cường sẽ ra tay động thủ, rất nhanh kéo hấn lại, trừng mắt với hấn nói:“Người làm gì? Có nhìn thấy lão sư có ở đây không?”

Vì muốn cho Lê Thái Dĩnh mặt mũi, Đinh Cường hậm hực dừng tay, Dương Quang giống như không chứng kiến hấn muốn động thủ, lúc này vừa cười nói:“Kỳ thật ta có phương pháp tốt giúp người có thể ngồi cùng nàng, người đem tiền cho anh bạn ngồi bên kia, bảo hấn đến ngồi cạnh ta là được.”

Lâm Gia nghe Dương Quang phun ra chủ ý cùi bắp, lập tức tiếp lời nói với Đinh Cường:“Không cần phải phiền toái như vậy, người qua bên kia ngồi đi, ta ngồi ở đây là được rồi. Nhanh lên!”. Đinh Cường thấy thái độ của nàng cường ngạnh, không dám dây dưa, đành phải trừng mắt lộn đối với Dương Quang, hậm hực đi qua dãy ghế cuối lớp bên kia ngồi.

Lê Thái Dĩnh lúc này mới cười nói:“Tốt, đã sắp xếp vị trí xong xuôi, như vậy mọi người có thể đi ăn cơm trưa được rồi.”

Mấy người phòng Dương Quang ngay lập tức như quỷ chết đói đầu thai xông ra ngoài, chỉ để lại khói bụi mù mịt, Lê Thái Dĩnh buồn cười nhìn xem bóng lưng Dương Quang biến mất, không có phát hiện lúc này Lâm Gia cùng Đinh Cường cũng đang nhìn theo phương hướng hấn rời đi...

Lâm Gia cảm thấy ngạc nhiên và hứng thú đối với người con trai luôn nở nụ cười sáng lạn giống như trẻ con này. Nàng cảm thấy hấn là một người thú vị, thứ nhất là do thái độ hồ hững và câu trả lời kỳ lạ của hấn,

thứ hai hắn chỉ cần ước lượng một xấp xỉ trên tay cũng có thể nói chính xác tổng số, đó là loại công phu gì? Nàng chợt ngẩn người, hiện tại đến tên của hắn đều không biết, còn thắc mắc chỉ đến chuyện công phu!

Thời gian lăm lăm trôi qua, lúc này môn ‘trụ cột tài nguyên nhân lực’ đã học được ba buổi, Lâm Gia phát hiện Dương Quang rất nghiêm túc lắng nghe bài giảng, nên không dám quấy rầy hắn, kiên nhẫn chờ đợi, bất quá cứ hết tiết hắn liền đến chỗ bằng hữu nói chuyện phiếm, vừa tan học tựa như quỷ đói đầu thai chạy như bay ra ngoài, một điểm cơ hội cũng không cho nàng. Vì thế một tuần lễ rồi mà nàng vẫn không biết tên hắn, như vậy ngược lại kích phát tính tình ương bướng của nàng, thề nhất định phải chính miệng hỏi chứ tuyệt đối không hỏi những người khác.

Sau 1 tuần đầu tiên này, Nghiêm Đông rốt cuộc cũng được bác sĩ cho phép xuất viện.

Sau khi về đến cửa ký túc xá, nhìn thấy bọn Dương Quang đang đứng đó chờ đón, hắn cười ha ha nói: “Ta đã trở về đây, hồi ký túc xá thân yêu”

Mấy người cười mắng, nói hắn tự nhiên trong họa gặp phúc, một viên đạn thay đổi cả cuộc đời người yêu, từ một lọ lem xấu xí lột xác thành công chúa, đẹp như hoa như ngọc.

Hắn lập tức nổi đóa trả lời mấy người: “Có ngon các ngươi cũng chịu thử 1 viên xem”, quả thực nổi thống khổ đó không phải ai cũng chịu đựng nổi.

Hoàng Đan Đan trải qua sự trị liệu của Dương Quang, triệu chứng đau nhức đầu tiên theo thời gian dần biến mất, nguyên lai làn da cũ trên mặt cũng bắt đầu chậm rãi tróc ra, xuất hiện lớp da non hồng hào, hiện tại đã có thể thấy được móng lung xinh đẹp, ví nàng như hoa như ngọc tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng. Nghiêm Đông đối với Dương Quang không khách sáo, đã là anh em chân tình sao cần phải nói lời cảm ơn.

Nghiêm Đông bỗng nhiên nói: “Ai da, được rồi, được rồi, coi như ta thua các ngươi, giờ để ta ngồi máy tính 1 chút, đã lâu không có lên mạng rồi.”

Tiểu Hoài Thành ấn hắn xuống giường nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ, bác sĩ đã dặn phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Khuôn mặt Nghiêm Đông lúc này so với khổ qua (mướp đắng) còn khổ hơn, mặt dần thối như mùi trái sầu riêng!

Vi Lương xấu xa cười nói: “Chúng ta lên mạng, để cho hắn nhìn xem đỏ mắt, tức chết lun, kaka.”

Nghiêm Đông dùng tay che ngực, hơi thở hỗn hển đứt quãng giống như sắp tắt thở nói: “Vô Lương...Người...Người là tên trời đánh hèn hạ...ta thành quỷ cũng không tha cho ngươi. Ah.”

Dương Quang ngồi một bên xem bọn hắn diễn trò, cười chen miệng vào nói: “Như vậy đi, chúng ta lên mạng đem chủ đề người muốn biết thuật qua cho người là được.”

Nghiêm Đông lập tức “hồi sinh”, cao hứng nói: “Vẫn là A Quang huynh đệ tốt với ta nhất.”

Tiểu Hoài Thành lập tức cho hắn 1 quyền, hắn kêu thảm thiết một tiếng nói: “Hoài Thành huynh đệ cũng rất tốt, rất tốt, chỉ có tên Vô Lương này đáng chém ngàn đao, cần phải băm kéo ra ngoài cho chó ăn.”

Mọi người cười lên ha hả, Vi Lương lập tức nhào tới đánh hắn, Nghiêm Đông hô: “Cẩn thận miệng vết thương của ta cái con rùa đen này.”

Dương Quang vừa rồi nhìn Nghiêm Đông diễn xuất rất đặc sắc, trong nội tâm bỗng nhiên toát ra ý nghĩ, cảm thấy buồn cười, chờ bọn hắn quây đủ rồi mới cười hỏi: “Ta hỏi, sau này các ngươi có mơ ước gì không?”

Mấy người hai mắt nhìn nhau, đều nói không có nghĩ qua, chỉ có Nghiêm Đông thổ lộ đã từng nghĩ tới tiến vào ngành giải trí, nhưng về sau nghe đồn ngành giải trí có một mặt rất đen tối nên không còn cân nhắc đến nó nữa.

Dương Quang ha hả cười nói: “Nói thật ngươi rất thích hợp trở thành diễn viên, thứ nhất ngươi có tướng mạo anh tuấn, hơn nữa vừa rồi ngươi biểu hiện ra khả năng diễn xuất không tệ ah.”

Nghiêm Đông lập tức rầm thỉ nói: “Điều ấy là đương nhiên, phải đính chính lại rằng ta có khả năng thiên bẩm ấy chứ”

Vi Lương, Hoài Thành lập tức bày ra bộ dạng buồn nôn, Dương Quang nhin cười nói: “Vừa mới nhìn đến hành động của người, bỗng nhiên thầm nghĩ có một bộ phim người diễn nhất định có thể nổi tiếng...”

Nghiêm Đông lập tức hứng thú, hỏi “Bộ phim gì?”.

Dương Quang nhin không nổi phả lên cười nói: “Là phim ta làm biên kịch ‘Nghiêm Đông, nữ nhân cùng con cầu’”

Vi Lương cùng Hoài Thành cười lẩn cười bò, chỉ còn lại Nghiêm Đông ngồi đó, bộ dáng như ăn phải ruồi bọ vậy.

Vi Lương miễn cưỡng ngồi thẳng lưng nói: “Bây giờ không phải đang thịnh hành phim tên là cái gì nhỉ, à là: ‘Ngày xuân sáng lạn của Trư Bát Giới’ cùng ‘bảy tiên nữ hạ phàm’ sao? Bốn người chúng ta mà casting ‘Bí mật đen tối của 4 gã tiện nhân’ nhất định sẽ trúng lớn.”

Hoài Thành nghiêm trang chống tay gãi cằm bổ sung: “Ta thấy cũng khả thi đấy.”

Sau đó 4 người cười nắc nẻ, văng dốt văng dãi, căng cứng gân bụng mới chịu dừng lại.

Náo loạn 1 hồi, Vi Lương cùng Dương Quang mở máy tính vào truy cập vào diễn đàn trường Đại học Nam An. Dương Quang phát hiện, một tuần lễ không đăng nhập vào diễn đàn, tài khoản đã bị quản lý diễn đàn xóa mất, một lần nữa đăng ký nick Ngày mùa thu để đăng nhập vào.

Vi Lương bỗng reo lên: “Anh em đâu, có tin hot nè”

Nghiêm Đông sốt ruột, hô: “VẬY NGƯỜI MAU NÓI ĐI.”

Vi Lương nói: “Bảng danh sách thập đại mỹ nữ mới nhất của trường Đại học Nam An xuất hiện nè! Chủ đề này giờ trở nên nóng nhất rồi, số lượt người xem mỗi ngày sắp xỉ một trăm triệu, xem ra người chú ý không chỉ trong trường học chúng ta.”

Nghiêm Đông hưng phấn nói: “Người nói nhanh lên một chút xem có những ai”

Vi Lương lập tức một bên vừa xem vừa nói.

Dương Quang cũng bấm vào bài viết xem xét, hần tò mò Đại học Nam An vì cái gì được xưng tụng là trại tập trung mỹ nữ lớn nhất trên thế giới.

Bài viết thật tỉ mỉ, có cả hình ảnh lẫn hồ sơ thông tin cá nhân đính kèm, nguyên một đồng thành viên bấm likes cho chủ thớt, đủ các ment đến từ khắp các châu đều có mặt trong chủ đề này. Dương Quang nhìn qua một lượt các mỹ nhân cũng không khỏi tấm tắc cảm thán một câu, khó trách đại học Nam An được xưng là nơi đưa nam nhân tới Thiên Đường.

Bởi vì mỹ nhân xếp thứ 5 cùng thứ 6 là chị em song sinh, tên Triệu Lộ cùng Triệu Hân, cho nên chủ thớt quyết định cho các nàng đồng hạng 5, như vậy bảng thập đại mỹ nhân kỳ thật tồn tại mười một người, không khỏi có chút hữu danh vô thực rồi.

11 người xuất hiện bên trong danh sách, Dương Quang phát hiện bản thân nhận thức được 3 người, xếp hạng đệ nhất là Đường Tiêm Tiêm, nàng vốn dĩ đã đứng liên tiếp mấy năm liền ở ngôi vị hoa hậu giảng đường, vị trí hiện tại của nàng vẫn chưa có dấu hiệu lung lay. Xếp hạng thứ 9 là người đẹp hồ báo Nam Cung Vũ, 1 lời không hợp lập tức động tay động chân với đối phương, nhưng vẫn có sức cuốn hút mãnh liệt với cánh mày râu. Còn có “(Yêu Cơ) người đẹp mộng ảo” đã từng được chiêm ngưỡng dung nhan tại Hàng Rào Trúc Ba, tên nàng là Tây Môn Hiểu Thương, sinh viên khoa văn học năm nhất, nàng biết cách trang điểm để tôn lên tướng mạo yêu mị của mình kết hợp với cực phẩm phục trang - ‘người đẹp mộng ảo’- đứng ở vị trí thứ 6. Mới vào học được 1 tuần lễ nàng đã kịp thời xây dựng, cầm đầu 1 băng nhóm thiếu nữ bắt lương ở trường.

Những mỹ nhân còn lại hẳn chưa từng gặp qua rồi, trong đó còn có hai người là tân sinh viên được đề tên trong bảng. Ngũ Giai Giai, sinh viên khoa máy tính, không chỉ là đại mỹ nữ, còn là một thiên tài tin học, từng đạt giải 2 trong cuộc thi Tin học toàn Châu á, sau đó bá chủ nhất nhân trong giới tin học, hiện tại đang làm quản lý ở Hắc Bạch Sâm Lâm- Lam Vân làm thầy, trên danh nghĩa là thầy trò, nhưng tình như thủ túc.

Người đứng thứ 8 - Tiểu Điền Thi Chức- sinh viên khoa hóa học, cha là Chủ tịch tập đoàn Đông Lăng Thành Nhật Bản, trên tư liệu miêu tả nàng là một tiểu thiên sứ vô cùng trong sáng đáng yêu, với ánh mắt to vô tội có lực sát thương rất mạnh.

Còn lại lần lượt: mỹ nhân đứng thứ 2 chính là sinh viên năm hai khoa âm nhạc Mộ Dung Linh, thiên kim tiểu thư Mộ Dung thế gia, là nữ thần âm nhạc, có thể nói cuộc sống của nàng chỉ biết đến có âm nhạc và âm nhạc.

Mỹ nhân đứng thứ 3 tên Liễu Thiên, sinh viên năm 3 khoa nghệ thuật, chuyên gia về hội họa

Mỹ nhân đứng thứ 7 gọi là Hàn Nguyệt Âm, sinh viên năm 2 khoa y học, thiên kim tiểu thư của y dược Hàn Gia thế gia.

Nhân vật cuối cùng xếp thứ 4 tên Bùi Sáp Kỳ, sinh viên năm 2 khoa nghệ thuật, là một cô gái ngọt ngào, nghe nói chỉ cần là sinh vật giống đực đã nghe được thanh âm của nàng đều sinh ra vô hạn mơ màng.

41. Chương 41: Nhân Vật Thần Bí.

Trong số thập đại mỹ nhân Đại học Nam An thì chỉ có mỹ nữ bài danh thứ hai, Mộ Dung Linh mang lại cho Dương Quang nhiều sự chú ý, nàng không chỉ đẹp đến kinh tâm động phách, có thể nói là không hề thua kém Đường Tiêm Tiêm, hơn nữa bản thân nàng đem tới cho người ta cảm giác, từ nàng tản mát ra khí chất thanh tịnh đậm đặc càng tô điểm lên hình tượng một vị nữ thần không màng danh lợi chốn nhân gian. Nhưng điều khiến cho Dương Quang chú ý không phải là những thứ này mà là ánh mắt của nàng ẩn chứa một tâm hồn cô tịch, tinh mịch giống như một mực đang tìm kiếm cái gì đó, mà làm sao cũng không tìm thấy nổi.

Dương Quang xem hết, Vi Lương cũng nói cho Nghiêm Đông nghe xong, bây giờ họ đang bận bình phẩm đối với chúng nữ từ đầu đến chân.

Đạo qua các bài viết trong nhóm được nhiều người xem nhất, Dương Quang phát hiện một chủ đề có tên “Mười nhân vật danh vọng cao nhất trường đại học Nam An”

Mở ra xem xét, Dương Quang cảm thấy buồn cười, nguyên lai nhân vật mở hàng trong danh sách này là Quách Sáng, tên này bởi vì lần trước chiến thắng trong cuộc thi biểu diễn kỹ thuật bóng rổ đường phố, cùng thời điểm huấn luyện quân sự dẫn mọi người nháo sự, sau đó có một bài trả lời phỏng vấn tràn đầy khí phách hào hùng phát sóng rộng rãi trên Tivi, nghiêm nhiên trở thành đại diện xuất sắc được chú ý nhất trong các tân sinh viên năm nhất.

Mặc dù cái bài này chẳng phân biệt thứ tự trước sau, nhất nhĩ, nhưng phong cách viết bài của phóng viên trường cũng rất đáng đọc.

Đang sau Dương Quang còn chứng kiến có mỹ nữ từng xuất hiện trong danh sách thập đại mỹ nữ Tây Môn hiểu sương cùng Ngũ Giai Giai, một người là đại tỷ của một nhóm thiếu nữ lưu manh, một người là thiên tài máy tính của trường.

Còn có một cô nàng tên Đàm Thi Lệ, lý do trúng cử chủ yếu do nàng có một thân hình quyến rũ nóng bỏng, nhưng tính tình vô cùng mãnh liệt, nàng còn là cao thủ taekwondo, cùng hiệp khí đạo. Vừa vào học đã tiễn hai gã tròng ghẹo bạn mình vào bệnh viện an dưỡng.

Anh hai cùng anh cả của Nam Cung Vũ lần lượt tên là Nam Cung Tích và Nam Cung Liên cũng có mặt trong danh sách này, ngoài võ thuật cao siêu còn là những người có tính tình phong lưu phóng khoáng, được nhiều cô gái mến mộ.

Bốn người đằng sau Dương Quang đều biết, chính là ngày đó đánh bóng rổ gặp qua Đông Hoa (thua Dương Quang và phải xin lỗi toàn thể nông dân trên toàn thế giới), Thôi Hàm Nhã (cô gái đi cùng Đông Hoa), Đạo Sâm (anh bạn đến từ châu Âu) cùng Phạm Hải Ninh Thụy Lệ (cô gái tóc vàng thích Đạo Sâm) bởi vì Đông Hoa cùng Đạo Sâm chơi bóng rổ rất giỏi, ngoại trừ ngày đó cùng Dương Quang có chút xích mích, thời điểm huấn luyện quân sự còn tổ chức thi đấu hữu nghị giữa hai lớp, biểu hiện vô cùng tốt, mà hình tượng hai đôi Kim Đồng Ngọc Nữ lại làm ọi người ấn tượng khắc sâu.

Cũng xin nói qua về 4 nhân vật này, Đông Hoa là thiếu gia tập đoàn xe hơi Hàn Thành, còn Thôi Hàm Nhã là thiên kim tiểu thư của chủ tịch tập đoàn Thôi Thị, tập đoàn Hàn Thành cùng Thôi Thị có quan hệ hợp tác rất chặt chẽ. Mỹ nhân tóc vàng Phạm Hải Ninh Thụy Lệ là con gái Thành chủ NewYork (lúc này thuộc quyền quản lý của Châu Âu), Đạo Sâm chỉ là dân thường, Thụy Lệ yêu Đạo Sâm, tự nhiên là muốn ở bên hắn, đáng tiếc Đạo Sâm biết bản thân không môn đăng hộ đối với Thụy Lệ nên không dám đón nhận tình cảm của nàng.

Ngoài ý muốn nhất chính là bản thân Dương Quang cũng được liệt kê trong danh sách này, còn bị đặt ở mặt sau cùng, bất quá tư liệu hết sức sơ sài, ngoại trừ tên tuổi, giới tính cùng lớp, những thứ khác không có gì rồi, đến ảnh chụp cũng không có nổi 1 cái.

Lý do ngày đó hắn đã biểu diễn một màn kỹ thuật ném rổ không tưởng, còn có lời đồn đãi hắn lĩnh ngộ được thuật châm cứu vốn đã thất truyền trong truyền thuyết ; càng thêm huyền bí hơn có lời đồn sở dĩ sự việc phát sinh tại thời điểm huấn luyện quân sự trải qua viên mãn, là do hắn đứng đằng sau điều khiển sự việc. Làm cho người ta khiếp sợ nhất chính là câu chuyện hắn cùng với đệ nhất mỹ nữ lão sư Lê Thái Đình có quan hệ thân mật. Chỉ riêng sự việc này thôi cũng đã quá đủ giúp hắn bước vào trong bảng “mười nhân vật danh vọng cao nhất” rồi.

Nhưng bởi vì sự tích của hắn ngoại trừ trận thi đấu bóng rổ giữa thanh thiên bạch nhật, những thứ khác đều là suy đoán, cho nên chỉ có thể nói người này là một nhân vật thần bí nhất mà thôi.

Dương Quang xem những lời bình luận dành dành mà dở khóc dở cười, mình là nhân vật thần bí trong mười nhân vật danh vọng cao nhất trường Đại học Nam An sao?.

Lúc này Vi Lương cũng đọc được lời bình luận viết về Dương Quang, đem sự việc thuật lại ọi người, cả bọn lại được một trận sôi nổi bàn tán rôm rả.

Lúc này Dương Quang đã trở lại chủ đề “Thập đại mỹ nữ Đại học Nam An” nhìn thấy Nam Cung Vũ có trong danh sách, khiến cho hắn nóng mắt, không biết là do còn giận nàng, hay muốn trả thù trẻ con nên mới đính kèm một bài bình luận lên ảnh nàng :”Nữ nhân bạo lực, hung ác như vậy cũng xứng đáng có mặt trong danh sách này sao?”

Thật không ngờ mới một hồi thì có hơn mười bài liên tiếp nhằm vào hắn mắng té tát, những tên đó đều nằm trong hội hâm mộ Nam Cung Vũ, thấy có người dám vũ nhục nữ thần trong tim, tự nhiên là lòng đầy căm phẫn, có bao nhiêu từ chửi búa khó nghe đều đem sử dụng hết.

“Con chó đ* này, khiêm thị thì đừng vào bình phẩm! ”

“Con m* cái th*ng đàn vô sinh bất lực, bị gái đá, abcxz.... ”

“Thiếu năng bẩm sinh, người đến cùng phải là đàn ông hay không? Ta hiện tại trinh trọng hoài nghi vấn đề giới tính của ngươi! ”

Thẳng cho đến khi hơn một trăm bài mắng té tát hướng vào mình, Dương Quang cười khổ không biết nói gì hơn, sức mạnh sùng bái thật sự vĩ đại, nhất là sùng bái một cách mù quáng...

“Đợi một chút! Mọi người xem tên của hắn là gì? Ngày mùa thu !? ”

“Con rùa đen, chỉ bằng ngươi còn dám gọi tên nữ thần trong lòng bọn ta! ! ”

“Tranh thủ thời gian gọi quản trị viên xóa cái tài khoản này thôi! ”

Dương Quang rốt cuộc biết tài khoản của hắn tại sao không tồn tại, nguyên lai là bị nhân viên quản trị trang web thừa dịp hắn không online mà đem xóa đi.

Đây không phải là lần đầu tiên phát sinh chuyện này, bởi vì đó là sự tình nhiều năm về trước, cho nên hắn đều nhanh chóng muốn quên.

Sau cuộc chiến chống lại tổ chức khủng bố “Góc cạnh chiến tranh”, danh vọng ‘Ngày mùa thu’ đã đạt đến đỉnh cao nhất, tại lĩnh vực tin học được xưng là thần cũng không quá đáng, cho nên nickname “Ngày mùa thu” từ đó trở về sau trở thành cái tên bất khả xâm phạm, ngoài hắn ra không một ai được phép sử dụng.

Lúc ấy Ngày mùa thu chỉ đăng ký tài khoản tại diễn đàn Hắc Bạch Sâm Lâm, cho nên những trang web khác có người dùng cái tên này lập tức sẽ bị nhân viên quản trị trang web xóa bỏ, bọn hắn đương nhiên không sợ xóa sai tài khoản của chủ nhân nickname “Ngày mùa thu” thực sự, chê cười, thật sự có người có khả năng xóa được Ngày Mùa Thu đi sao? Hắn không xóa luôn tài khoản quản trị của người là may lắm rồi!

Lần cần quét thứ nhất diễn ra vô cùng rầm rộ, thanh trừ trong phạm vi toàn thế giới đối với những ai dám sử dụng tài khoản “Ngày mùa thu”.

Nếu có một ít người tương đối cao tay giả mạo “Ngày mùa thu”, quản lý trang web làm không được, sẽ hướng cao thủ trong phạm vi toàn thế giới xin giúp đỡ, trong lúc nhất thời sở hữu: tất cả Hacker mũ trắng, mũ đen, hacker mũ xanh lam, hacker mũ xám... đủ mọi màu sắc đều tiến tới vây quét hắn, thẳng đến tiêu diệt hắn mới thôi... sau một thời gian trôi qua không còn có người dám dùng cái tên này, cho dù có đôi khi bỗng nhiên một gã có mặt không trông xuất hiện, nhưng rất nhanh sẽ bị bóc hơi mất.

Mà người đó hành tung bất định, địa phương khác cũng không có bóng dáng của hắn, không giống như trước, nơi nào có hệ thống bảo mật vững chắc nhất nơi đó sẽ lưu lại dấu chân của hắn. ví như New York Thành sở hữu hệ thống siêu tường lửa đã bị hắn đơn giản công phá, trộm lấy tất cả văn bản tài liệu cơ mật của bảo tàng, kể cả bản thiết kế có tuổi đời 2 nghìn năm tuổi của bảo tàng được bảo vệ bằng nhiều lớp phòng ngự vẫn bị hắn thó mất, mà ‘Ngày Mùa Thu’ sau một hồi náo loạn hệ thống siêu máy chủ của New York Thành đã đem tất cả phục hồi về nguyên dạng ban đầu, hắn đơn thuần chỉ muốn thực hành những gì đã nghiên cứu mà thôi, chỉ tội những quản trị viên, điều hành viên có nỗi đau mà không biết kể cho ai, chưa kể là để lại vết dơ cho giới bảo mật thông tin Châu Âu, không thể kiểm soát nổi pháo đài bất khả xâm phạm trước sự tấn công của một cá nhân đơn lẻ !

Cho nên khi nhân viên quản trị Website trường Đại học Nam An chứng kiến ở chỗ này xuất hiện tài khoản “Ngày mùa thu”, lập tức cười lạnh xóa luôn, thật không ngờ vài ngày sau, người này lại đăng ký lại tài khoản này! ? Còn đăng tải bài trả lời có tính kích động, đây quả thực là coi rẻ nhân tài khoa máy tính trường Đại học Nam An, là chà đạp lên danh dự và sự tôn nghiêm vị thần tối cao “Ngày mùa thu” của chúng ta! Lần này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy nữa rồi! không chỉ muốn xóa ID(1), còn muốn tra ra là sinh viên nào gây nên, sẽ đem hắn bôi nhọ ất hết danh dự! Cho ta xóa! Xóa! Xóa!

“Đại ca không ổn rồi! Người này còn là cao thủ, chỉ với hai người chúng ta không đấu lại hắn! Vừa mới truy vết đến nửa đường đã mất dấu, hình như gặp phải tường lửa ngăn cản phần mềm truy vết, một mặt hắn lại gửi thông điệp cảnh báo chúng ta.” Hai phó quản trị đối với Thanh Liệt nói.

Thanh Liệt sinh viên khoa máy tính năm 3, không chỉ là hội trưởng hiệp hội máy tính tại đại học Nam An, còn là hội trưởng của hiệp hội võ thuật trường, là một thanh niên ưu tú “Văn võ song toàn”! Tại giải thi đấu tổng hợp các môn máy tính theo đội nhóm, hắn dẫn dắt 2 phó quản trị này đạt được giải nhất toàn đoàn, thực lực tương đối lợi hại.

Thanh Liệt nhú mày, nói: “Vô lý, không kiểm tra được địa chỉ IP (2) của hắn? Các người trực tiếp xóa bỏ ID thử xem. ”

“Thử qua rồi, không được ah, hắn đã sửa đổi quyền hạn tài khoản, giờ chúng ta không có quyền xóa bỏ ID của hắn nữa rồi ”

“Cái gì? Hắn chiếm quyền quản trị hệ thống máy chủ lúc nào, tại sao phần mềm tường lửa không hề cảnh báo xâm nhập? ” Thanh Liệt rất kinh ngạc, đây là hệ thống phòng ngự mà hắn vô cùng tâm đắc.

“Chúng ta cũng không biết! ” hai cái phó quản lý viên lộ ra vẻ mặt uể oải.

Thanh Liệt nói: “Lập tức tiến hành phục hồi lại cơ sở dữ liệu(3) ”

Thanh Liệt trong nội tâm thầm nghĩ: “Tại đại học Nam An ngoại trừ Ngũ Giai Giai có thể kháng cự được sức tấn công của bộ ba hoàng kim chúng ta, từ xưa đến nay chưa từng có ngoại lệ, để hôm nay Thanh mỗ cho người biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

“Hai người các người tìm cách điệu hổ ly sơn, mọi việc còn lại để ta giải quyết!” Thanh Liệt quyết đoán ra lệnh.

Hai người kia lập tức “Rồ” một tiếng, ngón tay tại trên bàn phím không ngừng gõ..., trong chốc lát bọn hắn mới nhíu mày nói: “Không ổn đại ca! Hắn căn bản không thèm ngó ngang đến sự khiêu khích của chúng ta.”

Thanh liệt chân mày nhíu càng sâu, xem ra hắn cũng là tay lão luyện

Chỉ còn một chiến lược đó là 3 người cùng hợp lực phản kích mà thôi!

Ba người đồng thời không ngừng vắt óc suy nghĩ..., sử dụng hết tất cả các loại phần mềm truy vết chuyên dụng sở hữu trong tay, một phút đồng hồ chưa đến từ thế tấn công chuyển về bị động, liên tục chống trả lại sự truy vấn của kẻ địch. Hệ thống bảo vệ sụp đổ chỉ còn là vấn đề trong giây lát

Thanh liệt nghĩ thầm trường học lúc nào lại có loại cao thủ này? Chẳng lẽ là Ngũ Giai Giai? Lập tức không nghĩ ngợi bấm số gọi cho nàng.

“Này, Ngũ Giai Giai sao? Ta là Thanh Liệt, người đang online phải không? ”

“Ah, Thanh sư huynh người tốt, ta bây giờ không ngồi bên máy tính, có chuyện gì vậy? ”

“Là như vậy, diễn đàn trường học của chúng ta có người dùng đăng ký tài khoản Ngày mùa thu, chúng ta muốn xóa tài khoản của hắn, thật không thể ngờ người này lại là một cao thủ, chúng ta đã thất bại... Á! ”

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? ”

Thanh liệt ngơ ngác nói: “Hắn đã chiếm toàn quyền kiểm soát hệ thống rồi...”

“Các người ở đó, ta lập tức qua xem. ” Ngũ Giai Giai trong nội tâm quỳnh lên, kính ngữ cũng quên không nói.

Giải thích:

1.ID: là viết tắt của Identification đó bạn ạ.(Nhận dạng cá nhân) (hay còn được hiểu là tên đăng nhập), tài khoản đăng nhập của bạn trên các website, diễn đàn.

2.Địa chỉ IP: là chữ viết tắt của Inte Protocol (giao thức Inte). Mỗi gói tin IP sẽ bao gồm một địa chỉ IP nguồn và một địa chỉ IP đích. Hiểu nôm na nó là địa chỉ máy tính của bạn trên hệ thống mạng toàn cầu(nó giống như số nhà của ta ngoài thực tế). Địa chỉ IP phân ra 2 loại: tĩnh và động, tĩnh là cấu hình bằng tay trong máy, cũng như hệ thống mạng nội bộ(không thay đổi), còn động là địa chỉ được cấp phát bởi tổ chức quản lý inte(tự động thay đổi mỗi lần khởi động lại modem).

3.Cơ sở dữ liệu: là chỗ lưu trữ dữ liệu. nói theo thuật ngữ tin học thì khó hiểu, nhưng hiểu nôm na thế này nhà bạn là cơ sở dữ liệu, trong nhà có các đồ đạc, thì đồ đạc là dữ liệu được bạn lưu trữ trong cái nhà đó, khi bạn muốn dùng 1 đồ vật trong nhà thì phải vào đó lấy.

42. Chương 42: Thì Ra Là Người.

Ngay khi Ngũ Giai Giai vừa đến phòng máy chủ, 3 màn hình máy tính đang tối đen bỗng bừng sáng như ánh mặt trời, trên đó phát đi một thông điệp “Không nên làm phiền ta”.

Dương Quang đã khống chế ba máy chủ, sau khi phát ra dòng chữ “Không nên làm phiền ta. ”, quay đầu đối với mấy người Nghiêm Đông nói: “Thế nào, đã thấy rõ chưa, khống chế máy tính người khác đơn giản như vậy đây. ”

Hiện tại trang web của đại học Nam An đã giống như của Dương Quang rồi, tuy số tài khoản của mấy nhân viên quản lý hắn không xóa, nhưng nếu như hắn muốn xóa thì chỉ cần động động ngón tay thì tan thành mây khói, so với đàn ông ngồi hút thuốc không khác gì nhau.

Nghiêm Đông cùng Vi Lương rất hưng phấn, hai mắt tỏa sáng: “Thật lợi hại! Ta chưa thấy thao tác kỹ thuật thần kỳ như vậy, không hổ là Ngày Mùa Thu ah...”

Nếu như cho những người khác thấy bộ dạng này của bọn hắn, nhất định sẽ cho rằng hai người này thường xuyên trà trộn trong quán bar, ánh mắt kia giống như đã động tình.

Vừa rồi có người muốn xóa id hân, Dương Quang bắt đầu xâm lấn máy vi tính không chế Server(1), những thao tác Hack(2) đương nhiên sẽ bị mấy người rảnh rỗi như Nghiêm Đông thấy được, Dương Quang cũng không muốn giấu diếm mấy người bạn tốt của mình, đã nói cho bọn hân biết thân phận của mình!

Ngoại trừ Tiểu Hoài Thành không tiếp xúc với máy vi tính, Vi Lương cùng Nghiêm Đông chơi máy vi tính từ nhỏ làm sao không biết đại danh鼎鼎 ‘Ngày Mùa Thu’. Người này là thần tượng của hai bọn hân đấy.

Bọn hân nằm mơ cũng không dám nghĩ tới ‘Ngày Mùa Thu’ sẽ là huynh đệ của mình, nếu như ngày nào đó mơ thấy vậy, nói không chừng bọn hân có thể cao hứng hai ba ngày đấy, hiện tại phát hiện nhân vật trong truyền thuyết này sống sờ sờ đứng tại trước mặt của mình, đó cũng chính là huynh đệ của mình, cảm giác đó giống như mình mỗi ngày đều cầu phúc thần linh, bỗng dưng có một ngày thần nói cho người biết người cũng là thần linh, so với trúng giải thưởng 500 vạn cũng chưa từng cao hứng như vậy, đại khái giống như ăn cơm không cần thận để rơi hạt cơm trên bàn vậy.

Thấy được hân như là một nam hài dĩ nhiên cũng làm là “Nam nhân ” được xưng là thần trong lĩnh vực máy vi tính , mấy người Vi Lương vẫn chưa tiếp nhận được, trong suy nghĩ của bọn hân “Ngày mùa thu” đeo kính râm, mặc một thân áo quần màu đen, choàng thêm một cái áo khoác màu đen, trên chân lại mang thêm một đôi giày màu đen, trong miệng ngậm một điếu xì gà , giống như một người máy chiến đấu đã thấy nhiều trong phim ảnh.

Không biết là bởi vì khí chất thân thiện của Dương Quang hay là hân thường xuyên có thể cho người khác thấy suy nghĩ của mình, rất nhanh mấy người Nghiêm Đông đã thích ứng được, lập tức vây quanh người Dương Quang nhìn hân làm thế nào để xâm nhập máy tính của người khác, còn bầy mồm tám lười mà thảo luận, nghĩ thầm về sau chính mình cũng làm được như vậy, “Ngày mùa thu” đang chiến đấu cùng người khác trên mạng lưới inte, sau hân còn có mấy người bình luận nhao nhao, vậy thì muốn có bao nhiêu phong cách thì có bấy nhiêu phong cách a.

Đợi sau khi Dương Quang xâm nhập không chế thành công Server, quay đầu hỏi bọn hân thì bọn hân mới tỉnh lại.

Nghiêm Đông hỏi trước: “Ah Quang người vừa rồi vì cái gì người nói bọn hân sẽ không tìm ra được là người làm? ”

Dương Quang cười nói: “Bọn hân dùng mấy cái công cụ quá lạc hậu, căn bản không thể đột phá nổi phòng tuyến tường lửa do ta biên soạn ra thì làm sao có thể truy vết được chúng ta. ”

Nghiêm Đông hỏi xong Vi Lương lại hỏi, Dương Quang trả lời từng cái, nhưng cũng không thể hiểu ngay được, bất quá Dương Quang vẫn nói rất kỹ để cho bọn hân hiểu được.

Bỗng nhiên máy tính của Dương Quang vang lên tiếng cảnh báo, Dương Quang nhìn thoáng qua tin tức báo động, nói : “Khôi phục nhanh như vậy? Xem ra là có viện binh tới rồi. ”

Sau đó Dương Quang cùng với viện binh mới tới triển khai cuộc chiến tranh đoạt quản lý Server, Dương Quang một bên động ngón tay của mình như vũ đạo, một bên vẫn cùng mấy người Nghiêm Đông nói giỡn, bỗng nhiên hân “Ồ” một tiếng, kỳ quái nói: “Sao giống thủ pháp của Lam Vân a. ”

Ngũ Giai Giai thành công giành lại quyền không chế Server , lập tức bắt đầu phản kích, kỹ thuật Hack thành thực lại làm ấy người được xưng là cao thủ thấy xấu hổ.

Khi chiến đấu chuẩn bị kết thúc, nàng bỗng nhiên dùng mấy phần mềm kỳ quái làm ấy người ngồi sau cảm thấy không thể tưởng tượng được, lập tức thay đổi chiến cuộc.

Còn chưa cao hứng thì thể công đã bị tan rã, không giống với lúc trước, lần này “Ngày mùa thu” rất nhanh phản công lại.

Ngũ Giai Giai mồ hôi lạnh tuôn ra khắp trán, theo da thịt trắng nõn của nàng chảy xuống, đem mồ hôi hội tụ thành nhỏ giọt trên bàn phím, sau đó thấy màn hình tối sầm, một cái mặt cười lại xuất hiện ở trên máy tính, bất quá dòng chữ lúc này là: “Người là Lam Vân? ”

Ngũ Giai Giai vừa rồi thật sự chịu không được dùng mấy cái phần mềm Lam Vân cho nàng cùng kỹ thuật của Lam Vân, thật không ngờ người kia lại biết được, chẳng lẽ hẳn thật là...

Lúc này dòng chữ lại thay đổi: “Không đúng, người không phải Lam Vân, người nhất định chính là Ngũ Giai Giai đồ đệ của nàng. ”

Ngũ Giai Giai cực kỳ kinh ngạc, làm sao khám phá ra thân phận của nàng nhanh như vậy , hơn nữa nhất định rất quen thuộc với Lam Vân, xem ra đây thật sự là ‘Ngày Mùa Thu’ rồi

Ngũ Giai Giai nghĩ tới đây, lập tức cười nói: “đây thật sự là ‘Ngày Mùa Thu’, ta cũng đã thất bại...”

“Không thể nào, ‘Ngày Mùa Thu’ thật sự đến trường học của chúng ta? ” Thanh Liệt cả kinh nói. Trang web đại học Nam An chỉ có sinh viên trong trường đăng ký sử dụng, ngoại nhân chỉ có thể xem với tư cách là khách mà thôi.

“Vậy cũng không nhất định a, chỉ không để cho ngoại nhân đăng kí mà thôi, nếu như ‘Ngày Mùa Thu’ muốn đăng ký ở đâu mà chả được ” một người phó quản lý nói ra.

“Ah, không tốt, ” phó quản lý khác kêu lên “Ta đã đem tin tức có người giả mạo ‘Ngày Mùa Thu’ phát ra ngoài rồi. ”

“Cái gì! ? Cái kia...” Thanh liệt không biết làm sao.

Ngũ Giai Giai nói: “Ta cũng chỉ xác định là 90% mà thôi, để cho cao thủ khác đến thử xem. ”

Thanh Liệt lẩm bẩm nói: “90% cũng gọi là chỉ có...”

Sau khi Dương Quang vừa xác nhận thân phận Ngũ Giai Giai, phát hiện có rất nhiều người không rõ thân phận bắt đầu gia nhập cuộc chiến, hơn nữa càng ngày càng nhiều! Dương Quang biết rõ thú vị lại bắt đầu rồi, thật sự là rất lâu không có như vậy rồi.

Trước đem quyền quản lý nắm trong tay..., đem tất cả tài khoản nhân viên quản lý xóa đi, tiếp theo hẳn dựng lên nhiều Server ảo trên mạng để đánh lạc hướng tấn công, đem Server chuyển tới bên trong Laptop của mình, sau khi mở ra 400 tường lửa, lập tức chạy chương trình tự động phản kích do mình biên soạn ra, chỉ cần bị nó bắt lấy id lập tức sẽ bị Dương Quang tiến hành công kích.

Chưa đến 5 phút đồng hồ, các nơi trên thế giới có trên trăm màn hình máy tính xuất hiện một trường khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời...

Khuôn mặt tươi cười xuất hiện ngày càng nhiều trên màn hình máy tính.

Dương Quang chỉ nhàn nhã nhìn vào máy vi tính, nếu như có cao thủ rất lợi hại , phá chương trình tự động công kích đối phương, hẳn mới ra tay tiến hành công kích, thật sự là cao thủ cũng có kết quả như vậy thôi.

Thời gian cứ như vậy đi qua, may mắn ngày thứ hai là lễ bái thiên, suốt đêm mấy người Nghiêm Đông đều ở bên cạnh xem trận đại chiến này.

Lúc tới gần sáng, đã không biết có bao nhiêu máy biến thành “Mặt trời ”, các cao thủ bình thường có lẽ đã bị tiêu diệt hết, còn lại các siêu cấp cao thủ trên thế giới tiến hành công kích, lúc này Dương Quang cũng không có dùng chương trình tự động công kích, bắt đầu dùng tay thao tác.

Mấy người Nghiêm Đông chỉ thấy ngón tay Dương Quang không ngừng bay nhảy, trên màn hình nhanh chóng xẹt qua các loại nhắc nhở cùng với tốc độ, hẳn khi thì dùng công cụ tiến hành sửa chữa, khi thì biên soạn một phần mềm nhỏ mới để sử dụng, tốc độ nhanh giống như trên người hắn mọc thêm mấy cái tay, trên góc màn hình một cửa sổ nhắc nhở không ngừng xuất hiện lúc đó là có một chương trình bị công phá...

Lúc tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào ký túc xá Dương Quang thì một màn hình cuối cùng xuất hiện khuôn mặt tươi cười.

“Đại công cáo thành! ” Mấy người Nghiêm Đông hô lên!

Chiến đấu cả buổi tối, lúc này bọn hắn mới phát hiện toàn bộ y phục của mình đều ướt do mồ hôi.

Dương Quang đuổi lưng, nói: “Ah, may mắn còn kịp để chạy bộ! ” giống như trận đại chiến tối qua hẳn không tham gia vậy, toàn thân nhẹ nhõm.

Nghe Dương Quang nói vậy mấy cái Vi Lương thiếu chút nữa đụng đầu vào tường, ngay cả Tiểu Hoài Thành đang đánh răng cũng giật mình nuốt luôn kem đánh răng.

Vì vậy Vi Lương reo lên: “Bà mẹ nó! Người còn muốn chạy bộ à? Có phải là người hay không hả? Vừa rồi người tăng tốc độ công kích nhanh lên là muốn giành thời gian chạy bộ ak.

Dương Quang cười cười không đáp, tại trong ánh mắt kinh ngạc của ba người Nghiêm Đông chạy ra khỏi ký túc xá.

Chính lần thứ nhất thấy ngón tay Dương Quang đánh phím giống như khiêu vũ , hẳn lại nói “Như vậy làm các người sợ? Về sau còn có cái dọa các người hơn nữa này. ”, mấy người Vi Lương thật sự là bị dọa, ngồi ở trên giường im lặng hai mặt nhìn nhau thật lâu...

Nhưng mà không chỉ bọn hắn bị dọa sợ!

Phòng quản trị mạng đại học Nam An

Ngũ Giai Giai hưng phấn nói: “Đúng là ‘Ngày Mùa Thu’, thật là hắn, chỉ cần hắn ở trường học của chúng ta, ta nhất định sẽ tìm ra hắn! Đúng rồi, tranh thủ thời gian nói tin tức này cho Lam Văn tỷ. ”

Ba người Thanh Liệt vẫn ngẩn người nhìn vào màn hình máy vi tính, quần áo bị đổ mồ hôi ướt đẫm cũng không hề hay biết.

Trong tổng cục trung tâm chỉ huy Bảo mật an toàn Inte Châu Á.

Hỏa Vân lẩm bẩm nói: “Người này rốt cục lại xuất thủ, kỹ thuật vẫn thần kỳ như vậy. ”

Lam Băng Vân hưng phấn nói: “Xú tiểu tử kia rốt cục bị ta bắt được bím tóc rồi, hắn thật sự chạy đến đại học Nam An a, hừ hừ. ”

Hỏa Vân nghi ngờ nói: “Làm sao người biết hắn ở Nam An? Các chương trình ở đại học Nam An thì hắn tùy tiện phá cũng được ”

Lam Băng Vân cười mỉm nói: “Ta sẽ giải thích, hắn sẽ không vì lý do này mà đi đăng ký ở đó, nhất định là bởi vì hắn là sinh viên, chính miệng hắn cũng nói là sinh viên đại học năm nhất, ta còn tưởng rằng hắn là muốn đùa ta đấy. ”

“Hắn đã nói với người ? Người vì sao không nói cho ta? ” Hỏa Vân nằm mơ cũng muốn đem hắn trở thành thành viên Quốc An cục .

“Ai biết hắn có phải nói thật hay không, khi đó ta cùng hắn đùa giỡn, ta cho là hắn nhất định đang đùa ta chứ ” bộ dạng Lam Băng Vân rất ngây thơ.

Đáng tiếc Hỏa vân đã thấy qua bộ dạng này của nàng muốn đưa tay trực tiếp bóp chết nàng, nhưng nàng là thành viên không thể thiếu trong Quốc An cục, một tiểu mỹ nhân như nàng làm sao nhẫn tâm động thủ được? Vì vậy chỉ có tức giận đến nghiến răng nghiến lợi , thật không có biện pháp với nàng như em của mình a. Nhưng trong lòng lại nghĩ đến như thế bắt được “Ngày mùa thu”, sau đó hảo hảo trừng trị Lam Băng Vân.

Tại thành phố New York tổng bộ liên minh Hacker Bắc Mỹ

.

Tổng minh chủ Lý Ngang mất quảng thâm đối với một người siêu cấp mập mạp bên cạnh nói: “Nate, người thấy thế nào? ”

Người được gọi là Nate nói: “Ngày mùa thu ít xuất hiện trong thời gian dài như vậy hiện tại lại xuất hiện nhậm chức thì có ý gì? Bất quá vô luận là có ý gì, chỉ cần Châu Á có hắn, Bắc Mỹ chúng ta khẳng định không có ngày nổi danh rồi...”

Giải thích:

1.Server: Bạn hiểu nôm na là máy chủ phục vụ Web. Thực ra Server có 2 nghĩa: phần cứng, và phần mềm, tùy theo ngữ cảnh ta sẽ hiểu theo cách khác nhau. Tựu chung lại: Server là một chương trình máy tính chạy để phục vụ yêu cầu của những chương trình khác. hoặc Server là một hệ thống máy tính cung cấp chạy một hay nhiều dịch vụ để phục vụ cho yêu cầu người dùng đang sử dụng máy tính trong hệ thống mạng(inte, LAN, WAN...)

2. Hack: trong tiếng Anh, là hành động thâm nhập vào phần cứng máy tính, phần mềm máy tính hay mạng máy tính để thay đổi hệ thống đó. Bạn chỉnh sửa 1 đăng ký trong máy cũng là bạn đang thực hiện hành động hack rồi đấy.

43. Chương 43: Tranh Giành Người Đẹp

Toàn bộ thế giới hôm nay thảo luận về trận đại chiến xảy ra trên inte suốt đêm hôm qua, một người đấu với các cao thủ hacker trên thế giới. Tin tức “ ‘Ngày Mùa Thu’ tái xuất tại đại học Nam An. ” đang là chủ đề nóng nhất được bàn tán rộng rãi trong ngày hôm nay.

Việc ‘Ngày Mùa Thu’ có khả năng đang ở tại đại học Nam An truyền ra ngoài, sau đó tin tức trở thành “Ngày mùa thu” chính là sinh viên năm nhất của đại học Nam An, hấn mang đến cho đại học Nam An một truyền kỳ mới, nhất cử nhất động của ‘Ngày Mùa Thu’ làm cho phòng quản trị mạng trường đại học Nam An nổi tiếng theo... Đồn đồn có đôi khi hết lần này tới lần khác có thể đúng với sự thật.

Địa Vị Đại học Nam An, thậm chí Nam An Thành trên thế giới lại tiến thêm một bước, phó hiệu trưởng đại học Nam An công khai phát biểu nói chuyện hi vọng có thể gặp được đại nhân vật này, điều này mở ra một làn sóng tìm kiếm “Ngày mùa thu”, không chỉ có sinh viên trường học đang tìm kiếm, những ký giả cùng với những người tìm kiếm nhân tài trên thế giới bắt đầu hướng đến đại học Nam An, sau một tháng bọn hấn dùng hết mọi biện pháp vẫn không tìm kiếm được thì mới nguội dãn, mọi người biết rõ, nếu như không phải bản thân của hấn nguyện ý đi ra, thì ngay cả ông trời cũng không thể tìm được...

Đối với chuyện này Dương Quang đương nhiên không chú ý rồi, hấn hiện tại đang cùng Lê Thái Đình vừa chạy bộ vừa nói chuyện phiếm đây này.

“Ngày mùa thu đại hiệp, đêm qua đi làm cái gì rồi hả? ” Lê Thái Đình giống như cười mà không phải cười làm cho người khác cảm thấy thân thiết.

Dương Quang cười híp mắt nói: “Tỷ biết? Tỷ đối với mấy cái này cũng có hứng thú à? ”

Lê Thái Đình liếc hấn một cái nói: “Ta mới không có hứng thú đây, ta đang ngủ ngon giấc lại bị âm thanh rung trời lở đất ở khoa máy tính đánh thức đấy, còn tưởng rằng động đất, về sau thì toàn bộ ký túc xá xôn xao, ta kỳ quái bây giờ không có World Cup, những sinh viên kia vì sao lại hưng phấn như vậy, gọi điện thoại hỏi mới biết được nguyên lai là ”Ngày mùa thu” đại hiệp xuất hiện ở trường học chúng ta, đệ thật đúng là phong cách ah! Hại ta một buổi tối ngủ không ngon! ” nói xong cũng cho Dương Quang một cái nháy mắt, hoàn toàn không cố kỵ hấn là thiên hạ đệ nhất Hacker.

Nếu như những cô gái đang thầm mến ‘Ngày Mùa Thu’ biết có một nữ nhân lại cùng đùa giỡn với ‘Ngày Mùa Thu’ như vậy, các nàng mặc kệ người có phải là tuyệt thế mỹ nữ lão sư hay không, dùng tất cả các biện pháp để kéo ‘Ngày Mùa Thu’ về phía mình, bất quá nếu những cảm thú thầm mến Lê Thái Đình lão sư biết vậy thì có chút khó xử rồi, chắc là biến hai tay Dương Quang thành thịt vụn mất.

Dương Quang cũng không chút né tránh, cười mỉm nói: “Tỷ chỉ là ngủ không ngon mà thôi, còn đệ một chút cũng không được ngủ a, khách quan mà nói thì tỷ cũng sướng hơn đệ đó. ”

“À? Đệ một đêm không có ngủ à? Vậy đệ còn chạy bộ làm gì? Đệ muốn hành hạ thân thể của mình à? Nhanh trở về nghỉ ngơi đi! ” Lê Thái Đình không quan tâm hấn trêu chọc, nàng đầu tiên quan tâm đến hấn, lập tức ngừng lại.

Dương Quang nghe xong thì trong nội tâm thấy cảm động, rất lâu không có ai quan tâm hấn a, cũng theo đó mà ngừng lại, ”Đệ không phải ngu như vậy a, Đình tỷ cũng biết là đệ thông hiểu y thuật mà, thân thể của đệ, đệ còn không biết sao? Lúc trước đệ còn một tuần cũng không ngủ đấy,thế này thì ăn thua gì “.

Lê Thái Đình thấy cũng có lý, nhưng vẫn thấy không an tâm, “Con trai các người thì luôn như vậy, cảm thấy hứng thú cái gì thì những cái khác không quan tâm! Về sau cho dù cùng ta hẹn trước, nhưng nếu thân thể không thoải mái thì nghỉ ngơi đi, gọi điện thoại cho ta thì được rồi, có nghe hay không?”

Dương Quang không tự chủ được đi qua giữ chặt tay của nàng cười nói: “Tốt rồi đừng nóng giận, đệ về sau cái gì cũng nghe theo tỷ, tỷ bảo đệ nghỉ ngơi thì đệ nghỉ ngơi, tỷ bảo đệ chạy đệ tuyệt đối không dừng lại, tỷ không bảo đệ ngừng thì đệ chạy đến tận cùng thế giới.” đây là lần thứ nhất Dương Quang nắm tay của nàng, cảm giác mềm mại như nắm phải một khối ngọc cực phẩm.

Lê Thái Đình cảm thấy tay của mình bị một bàn tay ôn hoà nắm lấy, trên mặt nổi lên một rặng mây đỏ, nhưng không có tránh ra, mặc hấn lôi kéo, nghĩ thầm nếu được hấn nắm tay như thế này thật tốt.

Nghe xong hấn nói nhin không được “PHỤT” bật cười một tiếng, nói: “Đây chính là đệ nói đó nha, đến lúc đó đệ không được đổi ý đâu đấy.”

Dương Quang cười nói: “Nếu đệ đổi thì chính là heo! Tốt rồi, chúng ta chạy một vòng nữa sau đó nghỉ ngơi được không?” nói xong buông tay Lê Thái Đình ra bắt đầu chậm rãi chạy về phía trước.

Lê Thái Đình cảm thấy tay bị buông ra, trong nội xuất hiện một cảm giác mất mát không hiểu được, lúc đầu đem cảm giác kỳ quái đó ném ra, lập tức đuổi kịp Dương Quang cùng hấn sóng vai chạy tiếp.

Sau khi trở lại ký túc xá Dương Quang theo miệng mấy người Nghiêm Đông trong đã biết hiện trong trường học có rất nhiều người đang tìm kiếm hấn. Dương Quang cười nói: “Nếu có thể dễ dàng tìm thấy ta như vậy thì ta không phải là Ngày mùa Thu rồi.”

Tối qua Dương Quang đánh bại tất cả các cuộc tấn công, sau đó đem Server phục hồi lại nguyên trạng, mấy số tài khoản của nhân viên quản lý đều được khôi phục, một chút số liệu cũng không bị mất đi, giống như chưa xảy ra chuyện gì cả, cho nên buổi sáng hôm nay diễn đàn trường học vẫn được sử dụng như bình thường.

Mặc kệ bên ngoài náo nhiệt, mấy người Dương Quang vẫn vui vẻ qua ngày chủ nhật.

Ngày hôm sau đi đến phòng học, phát hiện hôm nay lão sư lên khoá lớp quản lý tài nguyên nhân lực bận họp, cho nên tiết này biến thành tự học. Phòng học lập tức biến thành một cái phố xá sầm uất, mọi người cũng đang thảo luận sự kiện ‘Ngày mùa thu’ tối hôm qua, mỗi người đều nói rất sôi nổi thậm chí mặt đỏ lên, nước miếng bay như mưa, giống như chính hấn tham gia trận đại chiến ngày hôm qua.

Mà mấy người biết chuyện này lại đang đọc sách... Bất đồng chính là mấy người Nghiêm Đông thì đang đọc tiểu thuyết YY, còn cuốn sách trên tay Dương Quang là sách giáo khoa. Dương Quang nghĩ thầm dù sao hiện tại không có chuyện gì làm, vừa vặn nghe Đình tỷ bảo nên đọc qua bài trước.

Lâm Gia ngồi bên cạnh khó có cơ hội tốt như vậy, đã đến gần Dương Quang, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Này, bạn học người tên gì? Chúng ta ngồi cùng bàn đã một tuần lễ mà vẫn không biết gì nhau, người không thấy rất kỳ quái sao?”

Dương Quang kỳ quái nhìn nàng một cái, mới nói: “Điều này thì có gì kỳ quái, mọi người nhận thức nhau nếu đã trải qua một việc nào đó, giống như kẻ bắt cóc muốn bắt cóc người mà ta lại trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó người mới đối với ta ấn tượng khắc sâu, nói không chừng có thể dùng thân báo đáp, nếu như không có chuyện gì phát sinh, cho dù bạn cùng lớp 3 năm người chưa hấn nhớ rõ, người ngấm lại, bạn học cấp 3 người đều nhớ rõ sao? Hiện tại trong lớp học ta cũng không biết hết đấy, cho nên nói chỉ có đã xảy ra sự việc gì mới có thể nhận thức được, cái này tục ngữ nói là ”hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng” đấy.”

Lâm Gia có chút dở khóc dở cười cũng có chút khóc không ra nước mắt, chỉ là hỏi tên nhau thì có cần rắc rối như vậy không? Vừa muốn nói chuyện, chợt nghe Dương Quang nói: “Ta gọi Dương Quang, Dương Thu Dương. Chúng ta có thể ngồi cùng một chỗ coi như là hữu duyên rồi, ha ha.”

Lâm Gia nghĩ thầm nói sớm thì không phải là xong rồi ư, cần gì dài dòng như vậy.

“Đúng vậy a, ta cũng biết được chúng ta rất có duyên, ta phát hiện người đi học đều rất nghiêm túc a, không giống nhiều người khác đang làm chuyện riêng.”

“Ta học dốt a, cho nên mới nghiêm túc mới theo kịp bạn bè a. ” Dương Quang cười nói.

Lâm Gia nhìn Dương Quang tươi cười thân thiết nói chuyện với mình, cảm giác không giống như “Xú bà nương cầm miệng ah, không thấy được ta đang đọc sách ư ”, bất quá nàng cũng không phải là loại người tẻ nhạt, đành phải tìm lời nói nói: “Ồ, trên sách giáo khoa của người còn ghi thơ a? Ta có thể nhìn không? ”

Dương Quang thật sự muốn im lặng đọc sách , thật không ngờ sau khi mình cho nàng “Ôn nhu khoảng cách” cô nàng này nhiều chuyện như vậy, bây giờ còn muốn thơ trên sách của hắn, không có cách nào, đành phải đem sách giáo khoa đưa cho nàng.

Lâm Gia vừa nhìn vừa nhẹ giọng đọc:

”Gặp gỡ chia xa khó nói lời,

Gió đông dịu dịu cánh hoa rơi.

Tầm xuân đến chết tơ hương đứt,

Nến sáp thành tro nước mắt thôi.

Sớm ngấm những sầu thay tóc mái,

Đêm ca chợt tỉnh lạnh trăng mờ.

Bồng lai ví thử không nhiều hương,

Chim biếc ân cần chẳng ghé chơi.”(1)

Dương Quang nghe Lâm Gia đọc thơ thì nhớ đến thời gian sống cùng với tỷ tỷ trước kia, tỷ tỷ thích nhất là bài thơ này, hắn thường ngủ khi tỷ tỷ đọc bài thơ này, khi đó ngủ thật ngon thật thoải mái , thế nhưng mà hôm nay thơ vẫn vang lên bên tai còn người thì âm dương xa cách...

Khi còn bé tuy nghe rất nhiều lần nhưng cũng không hiểu được ý thơ , sau khi tỷ tỷ mất mới hiểu được!

Khi đó hắn thật hận bài thơ này, hận tại sao lại có bài thơ bi thương như vậy, hận tại sao phải tưởng niệm nhiều như vậy, giống như bài thơ này đoạt đi tỷ tỷ của hắn.

Cho đến rất lâu về sau hắn mới hiểu được, nhất định người làm bài thơ đó cũng đã trải qua đau khổ như vậy, cũng bi thương tưởng niệm một người. Từ đó về sau bài thơ luôn ở bên người của hắn.

Lâm Gia đọc xong ngẩng đầu vừa định hỏi hắn tại sao phải ghi bài thơ bi thương như vậy lên sách, liền phát hiện Dương Quang đang ngơ ngác nhìn cái bàn, ánh mắt trong suốt tràn đầy bi thương, đó là tràn đầy bi thương màu xanh da trời ah, nước mắt như đang muốn tràn ra khoé mắt.

“Người... Làm sao vậy? ” Lâm Gia đung đưa Dương Quang, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Dương Quang bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh mắt ngưng tụ sau đó mới mở ra, trở về bộ dạng như bình thường, cười nói: “Người đọc hay qua, ta đều mê mẩn rồi. ”

“Vậy sao? ” Lâm Gia vẫn tràn đầy nghi hoặc, thầm nghĩ người này nhất định trải qua bi thương, nếu không vì sao ánh mắt lại lộ ra vẻ bi thương như vậy.

Dương Quang sau khi thất thần, thật sự không muốn cùng nàng nói chuyện, nhưng vẫn là vừa cười vừa nói: “Thực xin lỗi, ta muốn xem sách, nếu như người muốn nói chuyện phiếm, thì người luôn tránh mắt ta phù hợp hơn đây. ” nói xong chỉ chỉ phía sau nàng.

Nói xong lại tiếp tục cặm cụi đọc sách.

Người khác nói như vậy nàng còn có thể làm sao được, đành phải đem chú ý dời đến trên sách, nhưng là nhưng trong lòng vẫn in sâu ánh mắt vừa rồi của Dương Quang.

Vừa mới tan học, Đinh Cường đã đi tới, vỗ vỗ Dương Quang nói : “Người đi ra đây một lát, ta có lời nói với người. ”

Dương Quang vẫn không nói gì, Lâm Gia đã nói: “Người muốn làm gì? Người không nên xằng bậy a! ”

Đinh Cường trong nỗi rất giận, bình thường mình đối với người khác nàng không nói gì, lần này lại khác thường mở miệng ngăn cản, không có vấn đề mới là lạ!

Dương Quang lúc này mới nói: “Có lời gì tại đây nói không được sao? ”

Đinh Cường cười lạnh nói: “Nếu như người không sợ mất mặt thì có thể đấy. ” trong nội tâm giống như nhận định người mất mặt là Dương Quang mà không phải mình.

Dương Quang không sao cả nói: “Mất mặt thì ta không sợ, người có thể nói. ”

Đinh Cường lạnh lùng cười cười, mới nói: “Tốt! Về sau người nên chú ý lời nói và hành động a, không nên tiếp cận Lâm Gia, nếu không...”

Rất nhiều người uy hiếp người khác đều thích dùng tư nếu không... Rồi im lặng tỏ thái độ nguy hiểm, như vậy mới có khí thế, nhưng lại không biết đằng sau tư nếu không có thể xảy ra rất nhiều chuyện, giống như nếu không ta lấy dao tự đâm vào mình, hay nếu không ta không biết bản thân mình đang đụng chạm vào một nhân vật khủng bố đến mức nào chẳng hạn...

Dương Quang nghe hấn uy hiếp xong, vẻ mặt không cho là đúng thản nhiên nói: “Nàng ngồi cùng bàn với ta, người nói cho chúng ta biết làm sao không thể gần nhau được , hay là người có công năng không bình thường..., còn không mau hóa phép biến nàng ngồi cạnh người a! ” ngữ khí bình thản lại có áp lực lạnh như băng làm người khác hít thở không thông.

Dương Quang vừa rồi nhớ tới tỷ tỷ, tâm tình không tốt, hấn còn chạy tới uy hiếp mình, vì vậy ngữ khí bộc lộ có đôi chút áp lực với mọi người xung quanh.

Các người khác thấy bên này náo nhiệt thì chú ý sang, rất nhiều người không biết rõ sự kiện khi tập quân sự, chỉ là nghe nói cùng Dương Quang có quan hệ, cho nên ngoại trừ mấy người chính thức xem qua Dương Quang xuất thủ, những người khác không thể tưởng được bình thường hấn tươi cười sáng lạn, tính cách ôn nhu hiền hòa mà có thể toát ra khí thế lớn như vậy.

Đinh Cường sắc mặt đều thay đổi, nói ta công năng không bình thường? Ta công năng không biết mạnh bao nhiêu đây, hỏi những người con gái đã bị ta khai phá thì biết rõ ràng thôi, nhưng bây giờ mình lại không thể nói vậy được, đương nhiên chỉ có mình thừa nhận với mình thôi, đành phải miễn cưỡng hừ lạnh một tiếng, phun ra một câu: “Tiểu tử mày lý! ” sau đó lui về chỗ ngồi.

Một màn này vừa lúc bị Lê Thái Dĩnh thấy được, bất quá nàng làm như không thấy vậy, hướng mọi người tuyên bố hôm nay các lão sư bận họp, cho nên có thể về sớm, sau đó nhìn Dương Quang, ý là muốn hấn lưu lại một lát, Dương Quang đã hiểu ý của nàng, khẽ gật đầu.

Mọi người hoan hô đi ra phòng học, Dương Quang bảo mấy người Nghiêm Đông về trước đi, nói mình còn có một ít chuyện phải xử lý sau đó theo Lê Thái Dĩnh đi ra phòng học.

Giải thích:

1. Đây là bài thơ của nhà thơ Lý Thương Ẩn có tên là Vô đề. Bản hán viết bên dưới đây:

’Tương kiến thì nan biệt diệc nan,

Đông phong vô lực bách hoa tàn.

Xuân tàn đào tử ty phương tận,

Lạp cự thành hồi lệ thủy can.

Hiếu kính dân sâu vân mấn cải,

Dạ ngâm ưng giác nguyệt quang hàn.

Bồng lai thử khứ vô đa lộ,

Thanh điều ân cần vị thám khan.’

Tạm dịch nghĩa:

”Lúc gặp gỡ nhau đã khó, mà chia tay nhau cũng khó.
 Gió đông không có sức, trăm hoa héo tàn.
 Con tằm xuân đến lúc chết, thì tơ mới hết;
 Ngọn nến khi thành tro, thì giọt nến mới khô.
 Soi gương buổi sáng, chỉ buồn là tóc mây thay đổi.
 Ban đêm ngậm thơ, chắc hẳn biết ánh trăng lạnh lẽo.
 Từ đây đi đến núi Bồng Lai, không có nhiều con đường;
 Chim xanh vì mình ân cần đi trước thăm dò.”
 Đòi điều về nhà thơ Lý Thương Ẩn.

Nhà thơ Lý Thương Ẩn: Tự là Nghĩa Sơn, hiệu là Ngọc Khê sinh. Người huyện Hà Nội (tỉnh Hà Nam). Năm 837 (đời Đường Văn Tông), nhờ thế lực của Lệnh Hồ Đào, con của Lệnh Hồ Sở mà được chấm đầu tiến sĩ. Rồi được Vương Mậu Nguyên, trấn thủ Hà Dương, dùng vào việc thư ký và gả con gái cho. Vì Mậu Nguyên là địch thủ chính trị của Lệnh Hồ Sở, nên ông bị coi là người vong ân. Khi Mậu Nguyên chết, ông có đến kinh thành nhưng không được quan chức gì. Sau nhờ Trịnh Á, ông được bổ làm chức Quan-sát phán-quan. Ba năm sau, về triều, được làm một chức quan nhỏ tại Kinh Triệu. Khi Lệnh Hồ Đào làm tể tướng, ông có nhiều lần dâng thư trần tình, nhưng không được xét đến. Sau nhờ Liễu Trọng Hinh, trấn thủ miền Đông-Thục, ông được dùng làm Tiết-độ phán-quan, kiêm hiệu Công bộ viên-ngoại-lang. Khi họ Liễu bị bãi quan, ông cũng mất chức. Về đất Oanh Dương, rồi mắc bệnh, tạ thế.

Lý Thương Ẩn nổi tiếng ngang với Ôn Đình Quân và Đỗ Mục, nên người người đương thời gọi là Ôn Lý và Lý Đỗ. Tương truyền ông có tình duyên ái với nữ đạo sĩ Tống Hoa Dương và các cung nữ Lữ Phi Loan và Khinh Phụng. Những bài thơ Vô đề của ông đều được làm ra cốt để tả những mối tình bí ẩn này.

Lý Thương Ẩn có ảnh hưởng rất lớn đối với thi đàn đời Tống. Vương An Thạch khen thơ ông có cái vẻ tài tình giống thơ Đỗ Phủ. Các nhà thơ thuộc phái Tây Côn chủ trương mô phỏng thơ ông khi sáng tác.

44. Chương 44: Tiên Nữ Giáng Phàm

“Dĩnh tử tìm đệ có việc? ” Dương Quang đuổi kịp Lê Thái Dĩnh hỏi.

“Không có chuyện không thể tìm đệ à? ” Lê Thái Dĩnh trả lời mà không cần suy nghĩ. Kỳ thật nàng cũng không biết vì cái gì mà bản thân sẽ nói như vậy, bình thường khi nói chuyện với người khác nàng luôn giữ hình tượng của tiểu thư đài các đoan trang, nhưng vừa gặp Dương Quang mọi thứ đối với nàng đều tự nhiên như vậy đấy, ở bên Dương Quang nàng không còn là chính mình nữa.

Dương Quang đành phải cười khổ nói: “Có thể ah, đệ hoan nghênh còn không kịp đây này. ”

Lê Thái Dĩnh đặc biệt vui vẻ nở nụ cười một hồi mới nói: “Tốt rồi, tìm đệ là có chuyện, bất quá vừa mới nhìn đến người cùng Dĩnh Cường như vậy, trước hết cùng đệ nói chuyện này a. ”

Dừng một chút tiếp tục nói: “Dĩnh Cường là con trai của phó ủy viên ủy ban kiểm tra, kỷ luật, là người quyền cao chức trọng, hô mưa gọi gió ở Nam An Thành, sự kiện huấn luyện quân sự lần này cũng không liên quan đến hắn, cho nên đệ phải chú ý một chút, đừng để sự việc không thể văn hồi được. ”

Dương Quang nghe xong gật đầu nói: “Hắn không tới tìm đệ phiền toái đệ sẽ không làm khó hắn đâu, kỳ thật chính là vì nữ nhân nhà, đệ mới không đáng vì việc này cùng hắn náo loạn. ”

“Ồ, Lúc nào đệ đã trở thành nạn nhân vậy? Thời điểm huấn luyện quân sự có người vì đệ mà thân bại danh liệt a? ”

“Cái này oan uổng cho đệ nha, sự việc xảy ra ở đợt quân sự không phải do đệ muốn, mà là người ta tìm đệ tính sổ a. ”

“Tốt rồi, cùng đệ nói giỡn đến tận đâu rồi, gấp cái gì, ta cũng chỉ là nhắc nhở đệ một tiếng, không nên dây dưa với loại thiếu gia nhị thế tổ, kéo lại mang tai bay vạ gió vào người. ” Nàng dừng một chút lại bổ sung nói: “Bất quá tỷ không yêu cầu đệ cái gì cũng phải nhẫn, xảy ra vấn đề gì tỷ cũng sẽ giúp đỡ đệ, một cái Ban Kỷ Luật Thanh tra nho nhỏ còn không đáng trong mắt của tỷ. ” thời điểm nói những lời này nàng tự nhiên sinh ra một cổ hào khí, chỉ có lúc này nàng mới thể hiện ra phong phạm của một thiên kim thế gia hùng bá một phương.

Dương Quang cười nói: “Yên tâm, đệ sẽ chú ý. ”

Kỳ thật Lê Thái Dĩnh đối với hắn rất có lòng tin, chỉ là gặp được sự tình nhin không được muốn nói một lời thì nội tâm mới cảm giác yên tâm.

Nàng nói: “Một chuyện tình khác có quan hệ tới thân phận của đệ”

“Ngày mùa thu? ”

“Đúng, biết vì sao ngày hôm nay toàn thể giảng viên trong trường mở đại hội không? Cũng bởi vì một trường sóng gió đại hiệp Ngày Mùa Thu đã gây ra hôm đó, hừ. Hại ta ngủ không ngon cũng thôi, bây giờ còn muốn khai mạc một ngày đại hội. ”

Dương Quang nghi ngờ nói: “Các lão sư họp cùng đệ có quan hệ gì? ”

“Còn không phải muốn nghiên cứu như thế nào tìm ra đệ, cùng về sau làm sao tận dụng tốt thiên tài như vậy sao ha ha. ” Lê Thái Dĩnh cười nói.

Dương Quang vỡ lẽ ra, cười gượng nói: “Còn chưa thấy được cọng tóc của đệ đã tính nghiên cứu thế nào lợi dụng cho tốt đệ rồi a. ”

Lê Thái Dĩnh nghiêm mặt nói: “Cho nên đều là lỗi của đệ hại tỷ phải cực nhọc, tỷ phạt đệ phải mời khách một bữa cơm bồi tội. ”

Dương Quang cười nói: “Được mời Dĩnh Tỷ dùng cơm, đệ cầu còn chẳng được đấy... Ồ, đệ nhớ lần trước tỷ đánh cược với đệ thua một bữa cơm, bây giờ tính trả đũa đệ à? ”

Lê Thái Dĩnh nhún châu xoay động nói: “Ta muốn mời đệ một lần, đệ cũng muốn mời ta một lần, chi bằng 2 lần cùng để...”

Lời còn chưa dứt Dương Quang đã lắc đầu nói: “Không nên, không nên, cái gì ra cái đấy, tỷ có mời đệ, thì đệ mới cam tâm tình nguyện hồi báo tỷ. ”

“Tốt rồi, tốt rồi, đồ hẹp hòi. ”

“Việc mời cơm đệ nghĩ chút nữa kết thúc đại hội tỷ nên thực hiện a! Nếu không lần sau đệ lại quên mất ” Dương Quang cười nói.

Lê Thái Dĩnh lộ ra vẻ mặt ngượng ngịu thật có lỗi nói:“Điều này e rằng không được rồi, ta đã hẹn người rồi, lần sau ta sẽ mời đệ được không?”

Dương Quang không một chút ngần ngại nói: “Vậy ah... Nhưng tỷ cũng không nên khát quá lâu nha. ”

Lê Thái Dĩnh thấy Dương Quang không có mất hứng, lập tức cười mắng: “Ta có nói lúc nào xù của đệ đâu? Tốt rồi buổi sáng ngày mai lại cùng đệ bàn tiếp, ta phải đi họp rồi. ”

Dương Quang chợt nhớ tới cái gì nói: “Ai, chờ một chút, Dĩnh tỷ, tỷ có rảnh giúp đệ tìm xem trường học có cái gì kiêm chức có thể làm? ”

Lê Thái Dĩnh nghi ngờ nói: “Đệ muốn kiếm việc làm thêm? Đệ thiếu tiền sao? Muốn bao nhiêu, ta trước tiên có thể ứng cho đệ mượn tạm ah. ”

Dương Quang cười nói: “Tỷ nghĩ đi đâu rồi, đệ không phải thiếu tiền, chỉ là muốn thử sức mình trong nhiều công việc khác nhau mà thôi, đệ nghĩ trường học hẳn không có người nào nguyện ý làm kiêm chức đi. ”

Lê Thái Dĩnh nghĩ nghĩ mới giật mình, “Ah, thì ra đệ muốn đem thân phận Ngày Mùa Thu tẩy trắng ah! ”

“Tỷ nói bậy bạ gì đó, cái gì gọi là tẩy trắng hả? Giống như đệ đi rửa tiền không bằng. ”

“Ha ha, chỉ là ví dụ mà thôi, tốt rồi, ta bị muộn rồi, kiên chức ta sẽ giúp đệ lưu ý, bye bye. ”

Ăn cơm trưa, Dương Quang quyết định đi thư viện nhìn xem, dù sao chiều nay cũng không có khóa, hôm nay có thể rảnh rỗi 1 buổi rồi.

Có người nói, thư viện là thước đo đánh giá phẩm chất của một ngôi trường, có thể thấy được tầm quan trọng của thư viện bên trong ngôi trường lớn đến mức nào.

Chứng kiến thư viện sừng sững tọa lạc ở đằng xa xa, Dương Quang mới nhận thức sâu sắc được vị thế của một trong những trường đại học lớn nhất thế giới là như thế nào.

Nó cho người ta cảm giác giống như một tòa thành trì vậy.

Bởi vì nó không chỉ chiếm diện tích rộng lớn, hơn nữa kiến trúc cao lớn hùng vĩ tràn đầy khí phách, bốn phía chăm chú vờn quanh lấy một cái đầu rồng vô cùng oai vệ tỏa ánh hoàng kim rực rỡ, điểm tối trọng yếu là nó được bao quanh bởi một cái hồ nhân tạo vô cùng đẹp!

Phía trước là chiếc cầu đá nối 2 bên bờ hồ, Dương Quang bước gần tới nơi mới cảm nhận hết sự to lớn của chiếc đầu rồng, không phải lớn bình thường nữa rồi, mà là vô cùng lớn, to lớn như một mặt trời thu nhỏ đang tỏa ánh bình minh ra khắp bầu không gian xung quanh vậy, mà cái hồ bao quanh thư viện cũng như một con sông thu nhỏ vậy, tuy rằng bề ngang của nó cũng không thể bằng hồ Thủy Kính. Nhưng điều đặc biệt ở đây nước hồ lại tuyền một màu xanh lam. Nếu theo từ bầu trời nhìn xuống, thư viện giống như một tòa thành nổi trên mặt nước vậy, càng giống như ánh mặt trời ló rạng giữa vầng mây, thật khiến cho người ta ngấm nhìn không dứt nổi con mắt.

Mà vừa rồi từ xa ngấm nhìn không chỉ nước hồ có màu xanh lam, mà khắp nơi mặt hồ nở rộ những loài thủy thực vật màu lam biếc.

Dương Quang một bên cảm thán thư viện đại học Nam An xếp đặt kết cấu sáng tạo, một bên chậm rãi bước vào cánh cổng lớn.

Vừa tiến vào trong, cảnh sắc lập tức biến đổi

Thư viện bố trí hoàn toàn theo phong cách cổ xưa, từ thiết kế nội thất, trang thiết bị, bàn ghế, điều này khiến Dương Quang kinh ngạc không thôi, nếu không phải chứng kiến nhân viên thủ thư đang sử dụng máy tính để nhập liệu, hẳn còn tưởng rằng cánh cửa mình bước vào là cánh cửa không gian trong truyền thuyết, có khả năng đưa người ta đi từ thời đại này đến thời đại khác 1 cách dễ dàng chứ!

Lúc này người đến đây học cũng không có bao nhiêu, Dương Quang đi đến phòng tự học, trực tiếp hướng địa phương đặt sách mà đi đến, hẳn muốn nhìn một chút xem có thể tìm được cuốn sách gì hay hay để nghiên cứu.

Muốn tiến vào phòng đọc cùng mượn sách cần phải trình thẻ CMND, Dương Quang xuất ra tại chỗ nhân viên thủ thư quét thẻ xác nhận thân phận. Thư viện quản lý thực ra cũng không phức tạp, cho nên nơi đây chỉ có một nhân viên trông coi với 1 máy tính cá nhân là đủ, Dương Quang chú ý tới cô nàng nhân viên thủ thư nơi đây cũng khá trẻ tuổi, xem ra có lẽ là sinh viên đến làm thêm ngoài giờ đây.

Chỉ thấy nàng buộc tóc 2 bím, mặt tròn bầu bĩnh, một đôi mắt xếch cũng không tính là lớn nhưng đen nháy linh động, lộ ra vẻ tinh quái đáng yêu. Nhưng cùng gương mặt bầu bĩnh giống em bé của nàng không tương xứng chính là thân hình của nàng hoàn toàn làm anh em tức mắt, cho dù ăn mặc quần áo mộc mạc, bảo thủ, cũng không dấu nổi thân hình tươi ngon mọng nước, ngực tấn công mông phòng thủ của nàng.

Thấy nàng nhìn hẳn tươi cười chào đón, Dương Quang cũng lễ phép đáp trả một khuôn mặt tươi cười sáng lạn chết người không cần đèn mạng của mình

Đi đến khu vực lưu trữ sách về hải dương học, Dương Quang ung dung dạo quanh đó, rốt cuộc tại một loạt giá sách bên trong tìm ra được một cuốn khá thú vị, chậm chậm lật xem, nhìn quanh không thấy nơi nào thì ngồi bệt luôn xuống đất, chân duỗi, chân cong, đặt quyển sách lên đầu gối xem.

Cô nàng thủ thư ban nãy nhiệm tại có người đến thay ca, nàng đang đi tới giá sách bày thêm một ít loạt sách báo mới ra, nhìn thấy Dương Quang ngồi dưới đất đọc sách, liền đi qua cười nói:“Bạn học, đằng kia có ghế sao bạn không đến mà ngồi.”

Dương Quang ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là nàng, liền cười nói: “Bất tri bất giác đã ngồi xuống, có việc gì hỏi bạn? Thư viện không cho phép à?”

Nàng cười lắc đầu nói: “Trên nguyên tắc là không được phép như vậy, bất quá bây giờ cũng không có mấy người đến thư viện, nhưng việc đó cũng không quan hệ, chỉ là ta cảm thấy đọc sách ngồi trên ghế chẳng phải tốt hơn sao?”

Dương Quang cười lắc đầu nói: “Không phải người đến bắt ta thì an tâm rồi, ta thì cảm thấy ngồi ở đây thoải mái hơn à”

Nàng thấy Dương Quang cố ý như vậy cũng không khuyên bảo thêm nữa, gật đầu cười liền quay người đi.

Dương Quang tức thì tiếp tục cúi đầu chăm chú đọc nốt cuốn sách trên tay.

Cũng không biết bao lâu, dù sao cuốn sách tầm gần một nghìn trang trên tay hắn đã sắp lật đến những trang cuối cùng. Bỗng nhiên một người từ phía sau giá sách đi tới, người đó vốn đang chăm chú dựa vào những chỉ mục phân loại để tìm kiếm sách về âm nhạc, còn Dương Quang 1 phần do mãi đọc sách, một phần cũng không để ý người kia đang miệt mài dán mắt vào đồng sách xem xét, cho nên cái chân vốn đã duỗi ra kia nay càng trượt dài ra hơn.

Người đang quay lưng bước tới đương nhiên sẽ không thể ngờ tới có người ghé không ngồi lại ngồi bệt xuống đất, con mắt còn mãi bận tâm quét dọc giá sách tìm kiếm.

Có những chuyện khi ta không ngờ tới nhất thì sẽ phát sinh, Ví dụ: như ta cho rằng cái bài tập này không thể rơi vào phần kiểm tra ngày mai nên không thêm học, nhưng nó lại xảy ra..., đa phần tình huống bất ngờ thường diễn biến như thế.

Điều gì đến cũng phải đến, thời điểm người kia bước giật lùi tới địa phương mà Dương Quang đang ngồi, nàng vấp phải chân của hắn, kêu “Ah” lên một tiếng rõ to, thời điểm ngã liền xoay ngược hướng đè lên Dương Quang...

Dương Quang cũng bị tiếng hét làm giật mình, nếu như không đang mãi mê đọc sách bằng phản ứng của hắn có thể đơn giản tránh đi, nhưng đối với hắn, những thứ không mang theo sát khí, hoặc những những thứ không mang lại cảm giác nguy hiểm tác động đến trực giác, hắn tự nhiên đều không có phản ứng. Thời điểm ngẩng đầu thì chiếc mũi ngửi được mùi hương thơm ngát, một thân thể mềm mại đã bổ nhào lên người hắn, hắn có thể cảm giác bả vai và bên ngực trái của mình có hai thứ mềm mại như bông vải đè lên, còn chưa kịp cảm nhận rõ ràng, phía sau đã có một người nhanh chóng đem nàng nâng dậy.

Tuy rằng người nọ động tác nhanh đến mức sét đánh không kịp bưng tai, Dương Quang vẫn nhớ rõ ràng cảm giác vừa rồi đã hằn sâu trong tâm trí hắn, nhưng nội tâm chẳng hề nảy sinh ý niệm xấu xa, không một chút mất tự nhiên ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện có 2 người một nam một nữ đang có mặt tại địa phương này.

Tập trung nhìn, đây không phải là mỹ nữ bài danh thứ 2 trong bảng xếp hạng thập đại mỹ nữ Mộ Dung Linh sao.

Lần đầu tiên gặp nàng, trong đầu Dương Quang đã nảy ra một bài thơ:

Bích đào vốn trồng trên thượng giới,

không phải là loài hoa bình thường

Nhưng giờ lại ở chốn rừng sâu núi thẳm,

không biết cành hoa như họa ấy nở vì ai?

Rét mướt mưa bay tình vô hạn,

chớ nói xuân khó màng

Vì chàng thiếp say đâu có sao,

chỉ sợ đến khi tỉnh rượu, lại tan nát cõi lòng

Ngũ Mỹ Nhân-Tần Quán(1009 – 1100)

Không hổ danh là mỹ nữ bài danh thứ hai, mái tóc dài mềm mại thẳng tắp bám theo gò má hồng rỏ xuống, đôi mày lá liễu cong cong, bên dưới là đôi mắt tràn đầy mộng ảo, dưới chiếc mũi xinh xắn là bờ môi mỏng, hai dây tai nhỏ trong suốt như phần thủy tinh, ngũ quan rạng ngời, dáng người thanh mảnh như Đường Tiềm Tiềm, vòng eo nàng khiến cho người ta cảm giác một đôi bàn tay có thể ôm gọn, mà khí chất thanh tịnh đậm bạc kia, cùng ánh mắt giống như xa xăm vô tận của nàng, so với ảnh trên diễn đàn chụp được, càng đẹp gấp bội lần.

Loại khí chất này cùng Đường Tiềm Tiềm lạnh như băng là hoàn toàn bất đồng, Đường Tiềm Tiềm là một khối băng sống, Hàn Băng ngàn năm, cái lạnh thậm chí có thể đả thương người. Mà Mộ Dung Linh có một loại khí chất cao ngạo nhưng trong trẻo thanh thuần. Thật giống như Tiên Tử, làm cho lòng người khó sinh ra tà tâm.

Lúc này Mộ Dung Linh một thân áo liền váy, bên hông đeo một đai lưng màu xanh da trời, bàn chân đi một đôi cao gót thắt đai màu quất, trên cổ đeo một vòng thủy lam châu trái dài, tô điểm lên chiếc cổ thon ba ngón tuyệt đẹp, cả người toát ra khí chất khiến người ta cảm thấy mờ mịt, nàng giống như hiện thân của Tiên nữ giáng phàm.

Người nam Dương Quang chưa từng gặp qua, nhưng cũng rất anh tuấn đẹp trai, thực tế một đôi trai gái đẹp như kim đồng ngọc nữ như này muốn người khác không chú ý tới rất khó.

45. Chương 45: Điên Cuồng Tưởng Niệm

Lúc này người nam kia đã đem Mộ Dung Linh kéo qua một bên, vẻ mặt giận dữ nhìn chằm chằm Dương Quang, mà Mộ Dung Linh sau khi trải qua kinh hãi đã hồi phục lại bộ dáng đậm mạc, mặt trầm như nước, chỉ là đôi mày phượng có chút nhăn lại.

“Người ngồi ở đây làm gì?” người nam kia trầm giọng quát.

“Tất nhiên là đọc sách” Dương Quang cười cười, rất nhanh trả lời.

“Đọc sách lại ngồi trong góc này sao? Rõ ràng có ý đồ phi lễ với tiểu thư nhà ta!” nam nhân kia hùng hổ muốn xông lên tóm lấy Dương Quang.

Dương Quang chậm rãi nói: “Ta khi nào phi lễ với tiểu thư nhà ngươi? Ngươi có nhìn thấy ta động chạm vào một cọng tóc của nàng không vậy? Ta nghi ngờ nàng cố tình chiếm tiện nghi của ta thì có...” trong lòng hằn thắm nghĩ, đường đường là Mộ Dung gia đại tiểu thư đến trường còn mang theo vệ sĩ!

“Ngươi...”

Mộ Dung Linh ngăn trở người nọ, thản nhiên nói: “Mặc hắn, tìm sách của ta quan trọng hơn.” nói xong vượt qua Dương Quang tiếp tục kiếm sách, một cái liếc mắt đối với hắn cũng không có hứng thú.

Người nam nhân đành phải hừ lạnh một tiếng bước theo sau Mộ Dung Linh.

Thế nhưng hai người trái nghiêng phải ngó một hồi, đem cái giá sách tìm qua lại 2 lần, thậm chí những nơi hẻo lánh không có người thăm viếng cũng không có buông tha, chỉ tiếc vẫn chưa tìm thấy thứ mình muốn.

Vừa rồi nhân viên thủ thư đã nói với nàng cuốn sách đó vẫn chưa bị ai mượn đi, tại sao tìm không thấy? Khóe mắt liếc thấy cuốn sách đặt trên đầu gối Dương Quang, lòng thầm nghĩ sẽ không trùng hợp đến vậy chứ? Vì vậy hướng Mộ Dung Linh ra hiệu bằng ánh mắt.

Mộ Dung Linh là trẻ mồ côi được Mộ Dung Gia thu nhận, cùng Mộ Dung Linh từ nhỏ lớn lên bên nhau, hắn vốn thầm mến người “tỷ tỷ” nuôi hơn hắn vài tháng tuổi này, cho nên một mực không muốn tiếp nhận thân phận đệ đệ của nàng, tình nguyện đem bản thân trở thành thủ hạ cấp dưới của nàng.

Nhìn ánh mắt ra hiệu của Mộ Dung Linh hắn tự nhiên lập tức hiểu rõ ý của nàng, mau chóng hướng Dương Quang đi tới.

Trước đó hần vốn đã không vừa mắt với Dương Quang, trong lòng còn hậm hực Dương Quang ăn đậu hũ người đẹp. Hần bước đến trước mặt Dương Quang cực kỳ bất lịch sự nói: “Tên kia, đang đọc sách gì?”

Mộ Dung Linh tuy bản tính lạnh lùng nhưng không phải người ngang ngược, nhưng Dương Quang là người đàn ông đầu tiên làm cho nàng phát sinh quan hệ tiếp xúc da thịt, nói nàng một điểm cảm giác không có là không thể nào, bởi vậy trong nội tâm khó tránh khỏi một chút tức giận, đối với việc Mộ Dung Danh hành xử bất nhã cũng không cảm thấy điều gì không đúng.

Dương Quang không thèm để ý, cười đem cuốn sách dựng thẳng gáy lên giường giường, Mộ Dung Linh thấy được tên sách “Nhạc khí dân gian”, đúng là cuốn mình tìm cả buổi mà không thấy.

Vừa định tiến lên, Mộ dung Danh đã đi tới nói:“Loại người như ngươi cũng đòi xem sách này sao? Đưa đây!” vừa nói vừa đưa tay hướng cuốn sách trên tay Dương Quang túm tới, thuận tay sử dụng chiêu thức Mộ Dung gia:“Thiên tinh bát trảo”.

Mặc dù là trong lúc vô tình đánh ra, nhưng là Mộ Dung gia “Thiên tinh bát trảo” lợi hại vô công, mỗi một trảo bên trong đều hàm ẩn lấy một cái trận pháp nhỏ, có thể dễ dàng thương địch thủ vô hình vô ảnh.

Trong nội tâm đang nghĩ ngợi chính mình làm sao lại dùng vô công của mình rồi, đối phó mặt hàng như thế cũng làm dùng tuyệt chiêu đặc biệt, thật là chuyện bé xé ra to,thể nhưng quyển sách kia lại như bỗng nhiên giống như có sinh mạng bình thường thấp một tấc, khiến tinh diệu một trảo nhất thời kia rơi vào khoảng không, mà Mộ Dung Danh thậm chí còn phân không rõ lắm rốt cuộc là Dương Quang cố ý tránh khỏi hay là thật chỉ là may mắn để cho sách vừa vặn thoát một trảo kia của hắn.

Mộ Dung Linh tuy nhiên trời sinh không thích vô công, nhưng là sống từ nhỏ tại vô lâm thế gia trong lớn lên, lại thêm thiên tư thông minh, nhãn lực nhưng so với Mộ Dung Danh Lợi hại rất nhiều, nàng xem Dương Quang động tác vừa rồi, đã biết rõ hắn không đơn giản, tuy nhiên nàng biết rõ Mộ Dung Danh không có đem hết toàn lực, nhưng là thủ pháp trong đã đã bao hàm Mộ Dung gia vô học gia truyền “Thiên tinh bát trảo” bao hàm tinh diệu trận pháp, mà hắn lại dùng hơi hợt thủ pháp đơn giản như vậy phá đi.

Ngay tại lúc Mộ Dung Danh một trảo thất bại trong lúc sửng sốt, Dương Quang lại sách gior lên, cười hỏi: “Các ngươi muốn quyển sách này? ”

Mộ Dung Linh ngăn trở Mộ Dung Danh tiến lên tiếp tục động thủ đối với Dương Quang thần nhiên nói: “Vị bạn học này, quyển sách này ta đã tìm thật lâu, không biết có thể hay không cho ta mượn xem ? ” lời nói mặc dù khách khí nhưng mà lộ ra một dạng cự tuyệt người ngoài lạnh lùng.

Dương Quang không có gì cả nói: “Có thể ah. ”

Mộ Dung Linh hai người nghe xong đều cảm thấy kỳ quái, còn tưởng rằng hắn sẽ thừa cơ kiếm lợi ích, thừa cơ kiếm một chút tiền, không nghĩ dễ dàng đáp ứng như vậy.

Chính kỳ quái lấy, Dương Quang lại nói tiếp: “Bất quá ta còn có 52 trang không có xem hết, ngươi hơi chờ một chút, nửa giờ có thể xem xong rồi. ”

Mộ Dung Danh không muốn như vậy, “Ngươi còn dám lại để cho tiểu thư của chúng ta chờ người? Người cho rằng ngươi là ai? ”

Dương Quang tùy ý nhìn hần một cái, mới nhìn Mộ Dung Linh cười nói: “Phải đợi sao? Đợi tý nữa ta đưa cho ngươi. ”

Mộ Dung Danh đối với Dương Quang rất khó chịu, nếu không có Mộ Dung Linh ở đây, hắn thật muốn trực tiếp tiến lên đem Dương Quang khuôn mặt đó xé thành hai mảnh.

Mà Mộ Dung Linh nghe Dương Quang nói ,chăm chú nhìn Dương Quang sau nửa ngày mới nói: “Tốt, ta sẽ chờ ngươi nửa giờ. ”

Dương Quang gật đầu cười, cúi đầu, không có lại nhìn các nàng.

Mộ Dung Danh ngồi xuống đối với Mộ Dung Linh nói: “Tiểu thư, ngươi thật chờ hắn à? ”

Mộ Dung Linh thần nhiên nói: “Chẳng lẽ lại ngươi muốn cướp sao? Không phải cùng ngươi đã nói rất nhiều lần rồi, không muốn dựa vào vô công của mình khi dễ người. ”

Mộ Dung Dên nói: “Thế nhưng mà tiểu tử kia xem cũng biết là cố ý để người chờ đấy, người phải cẩn thận không muốn trúng kế hắn a. ”

“Cố không cố ý ta không biết, nhưng là ta biết rõ hắn nhất định không đơn giản. ”

Dùng Mộ Dung Linh tính cách bản sẽ không xấu, cùng lắm lần sau lại đến tìm thì tốt rồi, nhưng khi nhìn đến Dương Quang lại cho nàng một loại cảm giác rất kỳ quái.

Nàng bình thường đậm mạc cùng thanh tĩnh vô vi khí chất có thể làm cho nam nhân tự ti mặc cảm không dám đến gần, có người ngay cả con mắt cũng không dám nhìn nàng thoáng một cái, nhưng là Dương Quang chỉ là lần đầu tiên sững sốt một chút, về sau hoàn toàn không bị khí chất của nàng ảnh hưởng, ngược lại khuôn mặt tươi cười kia làm cho nàng khí chất tiêu sái không duy trì được như trước nữa, loại này chưa từng có cảm giác làm cho nàng rất không thoải mái, trong nội tâm từ khi đậm mê âm nhạc đến giờ chưa từng có, cho nên rất muốn nhìn một chút hắn là dạng gì người, đến tột cùng có mục đích gì.

Nhưng mà lại để cho Mộ Dung Linh kỳ quái chính là Dương Quang xem hết sách, thật sự đem sách đưa tới cho nàng, sau đó gật đầu cười đã đi.

Trên thực tế Mộ Dung Linh đối với Dương Quang phản cảm không phải là không có đạo lý đấy.

Nàng loại này đậm mạc rất nhiều năm đã thành thói quen trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng lạnh nhạt, nhưng là Dương Quang mãnh liệt cảm giác thân thiết cùng ôn hòa ánh mặt trời khuôn mặt tươi cười lại là khác biệt với khí chất của nàng, nói một cách khác, có nghĩa là Mộ Dung Linh gặp Dương Quang thì không thể duy trì khí chất lạnh lùng, thậm chí có thể hiện ra mặt khác của nàng khiến cho nàng rất sợ hãi.

Người tại sao phải sợ hãi? Chính là vì đối với chính mình không thể nắm giữ, nếu như đối với chuyện gì đều có thể nắm giữ ở lòng bàn tay của mình, thì làm sao thấy sợ hãi nữa?

Mộ Dung Linh đúng là chưa từng có trải qua cảm giác như vậy, cho nên nàng có sợ hãi, nhưng là nàng tình nguyện đem cảm giác như vậy trở thành đối với Dương Quang phản cảm!

Mọi người ngàn vạn không nên hiểu lầm, Dương Quang cũng không có muốn chọn dùng cái gì thủ đoạn lật mềm buộc chặt , cũng không phải như rất nhiều trong tiểu thuyết nói nhân vật nam cho là mình không xứng với người ta, cho nên cũng không cần quá mức để ý. Hắn thì là đơn giản biết có một cô gái muốn xem sách trên tay hắn , đơn giản mình không xem xong nên nói nàng chờ, khi xem xong rồi thì đưa cho nàng!

Kỳ thật rất nhiều chuyện biểu hiện ra đơn giản như vậy, chỉ dùng để cái óc có thể nghĩ đến đơn giản, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác rất nhiều người lại ưa thích tự cho là thông minh, đem vấn đề muốn phức tạp, muốn phức tạp liền làm phức tạp, làm phức tạp sẽ làm cho sự việc thêm rắc rối, cuối cùng còn tưởng rằng bản chất là như vậy phức tạp như vậy, thật tình không biết vì sao nó phức tạp!

Dương Quang đi tới, thấy vẻ mặt nóng nảy của quản lý thư viện, nhìn đồng hồ mới phát hiện đã đến chàng vạng tối, xem ra đọc sách thật sự là cách ghét thời gian!

Dương Quang đi trước căn tin tùy tiện ăn chút gì, cảm giác đã ngồi một buổi chiều nên hiện tại tùy tiện đi bộ, vì vậy chậm rì rì đi trên đường.

Không bao lâu đã đến một mảnh u tĩnh địa phương, Dương Quang nhìn nhìn bảng hướng dẫn, biết rõ đây là khoa âm nhạc, khoa nghệ thuật tập trung lại, bọn hắn phòng học cùng với trụ sở huấn luyện đều ở bên trong, không chỉ có như thế, trường học rất nhiều loại giải trí cũng đều tập trung ở vùng này, tỷ như phòng khiêu vũ các loại.

Dương Quang đến trước phòng âm nhạc, hắn chưa từng tới, nên nhiều hứng thú vào bên trong , muốn nhìn một chút Nam An âm nhạc là cái bộ dạng gì.

Lầu một là mấy cái diễn tấu sảnh, không ai ở bên trong, Dương Quang cảm thấy không có gì đáng xem, đi lên trên lầu hai, rất nhanh hắn đã bị âm thanh Piano hấp dẫn, đại khái nơi này chính là cái phòng học âm nhạc hoặc là phòng huấn luyện.

Không do dự, Dương Quang trực tiếp hướng phát ra tiếng đi đến, đây là một phòng âm nhạc khá lớn, bên trong để các loại công cụ lớn, nhưng là có thể ngồi người lại không ít, có thể thấy được bên trong đưa nhạc khí là nhiều biết bao nhiêu.

Lúc này ở trước piano có một người con gái đang ưu mỹ đàn, tiếng Piano theo xinh đẹp đầu ngón tay nhẹ nhàng của nàng nhảy ra. Phía sau nàng còn đứng lầy một người nam nhân, giống như cái bóng của nàng, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Bất quá lúc này Dương Quang trong mắt cũng chỉ có bàn tay đang nhảy múa đó thôi.

Dương Quang là từ cửa sổ phía sau xem vào, vì trong phòng học chỉ có ngọn đèn yếu ớt, Dương Quang không thể thấy rõ người bên trong, hai người kia chính là hôm nay tại đồ thư quán thời điểm đụng phải Mộ Dung Linh cùng Mộ Dung Danh, mà chính đang khảy đàn đúng là cái kia vừa thấy mặt đã đến một cái toàn diện tiếp xúc Mộ Dung Linh.

Dương Quang lẳng lẳng nghe xong nàng khảy đàn ca khúc độ khó cao, nhìn nàng linh động ngón tay biểu diễn độ khó cao, trong nội tâm tràn đầy nghi hoặc.

Không phải nàng khảy đàn thật hay, mà là cùng tưởng tượng của hắn kém quá nhiều!

Cũng không phải là nói nàng giai điệu, nhịp điệu không đủ ưu mỹ, cũng không phải nói nàng kỹ pháp không đủ thành thực, mà là âm nhạc của nàng hoàn toàn không có sức cuốn hút, phẳng phát giống như không có sinh mạng. Giống với một cô gái rất xinh đẹp, trong cơ thể lại không có linh hồn, tuy xinh đẹp, lại không sinh động.

Tại Dương Quang trong mắt, âm nhạc không có sinh mạng là âm nhạc không hay, hắn thậm chí cho rằng Mộ Dung Linh âm nhạc còn không thể làm cho người khác cảm động.

Nhìn Mộ Dung Linh ánh mắt, Dương Quang trong nội tâm giật mình, có lẽ, đúng là trong nội tâm nàng chỉ có âm nhạc, cho nên ngược lại đã mất đi chân lý âm nhạc âm nhạc không phải là vì âm nhạc mà âm nhạc đấy, mà là vì biểu đạt một loại cảm tình mà âm nhạc.

Lúc này Mộ Dung Linh đã khảy xong, thở dài một tiếng sau thu dọn đồ đạc có chút thất hồn lạc phách về cửa ra vào đi đến, Mộ Dung Danh đuổi theo phía sau, vừa nói: “Từ từ sẽ đến, không nên gấp gáp, người nhất định sẽ nghĩ đến đấy.” thanh âm dần dần đi xa, vậy mà đã quên khóa cửa.

Dương Quang cũng mặc kệ người hay không khóa cửa, đem cửa sau mở ra, đi vào phòng học âm nhạc.

Thấy có nhiều nhạc cụ, Dương Quang cao hứng loay hoay mà bắt đầu..., nghĩ đến nội dung trong cuốn sách lúc chiều.

Loay hoay một vòng Dương Quang đi tới Piano phía trước, ngóc nhìn sau nửa ngày, ánh mắt ôn nhu. Thật lâu, ngón tay dài nhọn mới tại phím đàn bên trên khẽ vuốt mà qua, Piano nhảy ra mấy cái vui sướng đơn âm, giống như hoan nghênh lão bằng hữu của mình ..

Thật lâu không có thấy, bằng hữu cũ! Nhớ năm đó ở cô nhi viện người giúp ta vượt qua nhiều ngày cô đơn, khiến cho vô công bá đạo của ta cũng không tà ác nữa, hiện tại, ta đã trở về...

“Về sau, chúng ta có thể thường gặp mặt rồi.” Dương Quang nhẹ nói lấy, ngón tay đồng thời bắt đầu ở phím đàn nhảy múa. Một cái tràn đầy gặp lại vui sướng về nhà chồng hoàn tất, tiết tấu đột biến, nhàn nhạt đau thương cùng khắc cốt tưởng niệm vang lên.

“Tỷ tỷ, cái này ca khúc là ta tại mấy năm trước thời khắc sinh tử nghĩ ra, gọi là (điên cuồng tưởng niệm), hiến cho người.” Dương Quang từng chữ từng chữ ôn nhu nói xong, theo hoàn mỹ mười ngón tại phím đàn bên trên qua lại múa, cùng với tràn đầy đau thương tưởng niệm, bắt đầu nhẹ giọng hát lên:

Biển con trai(bạn) cần cát đau đớn

Tài năng ôn nhuận ra trần châu

Bởi vậy ta không ngừng lại để cho tưởng niệm cát

Nhớ lại cát

Ly biệt cát

Đau đớn lấy ta

Chỉ vì muốn cho người
Chiều sáng đêm tối xinh đẹp trên châu
Từng cái nghĩ tới người ban đêm
Ta bắt đầu ở trên tờ giấy trắng
Viết xuống tên của người
Hồng chữ
Lam chữ
Hắc chữ
Như là một đám quạ
Tại không có trăng sáng trong đêm phi hành
Phóng túng của ta tưởng niệm
Trong đêm tối phi
Cánh là hắc
Đêm tối là hắc
Của ta tưởng niệm cũng không tự chủ được biến thành hắc

... ..

... ..

Khí tức bi thương hướng bốn phía lan tràn, không khí bi thương...mà bắt đầu, phong ô ô bi thiết, cây cũng ào ào hòa cùng, mà ngay cả đi ngang qua chim chóc cũng thiếu chút ảm đạm rơi lệ...

Mộ Dung Linh rơi lệ đầy mặt, phía trước môn yên lặng nhìn chăm chú người trước piano, lúc này nàng chỉ có thể mượn bên ngoài đèn đường thấy một nhân nhạc bóng lưng.

46. Chương 46: Mỹ Nhân Ước Hẹn

Cùng Mộ Dung Danh ở chỗ này đàn xong khúc nhạc, vẫn đang không có gì thu hoạch, hơn nữa lúc chiều sinh ra kỳ quái cảm xúc, Mộ Dung Linh trong nội tâm rất khó bình tĩnh trở lại, càng muốn tìm được cái gì, thế nhưng mà một khúc kết thúc lại vẫn không thu hoạch được gì, muốn đem cảm giác không thoải mái buổi chiều quên đi, nhưng là khuôn mặt thân thiết mà sáng lạn tươi cười của Dương Quang lại thỉnh thoảng thoáng hiện trong đầu, không phai được.

Dưới tình huống tâm phiền ý loạn, nên đã quên đem cửa phòng âm nhạc đóng lại, đi thẳng đến bên ngoài cao ốc mới nhớ lại, vì vậy cùng với Mộ Dung Danh quay lại.

Thật không ngờ mới vừa lên đến lầu hai thì chợt nghe đến tiếng Piano trong phòng học truyền ra, diễn tấu cùng một tiếng ca tràn đầy đau thương tưởng niệm, mà là trọng yếu hơn là, đây chính là nàng tìm kiếm cảm xúc âm nhạc nhưng vẫn chưa tìm ra gọi là “nhạc tâm”.

Yên lặng đứng tại cửa ra vào, nghe tiếng ca tràn đầy sức cuốn hút, Mộ Dung Linh ngây dại.

Phục hồi tinh thần lại thời điểm, phía trước Piano đã không có người, kinh kêu một tiếng Mộ Dung Linh chạy tới hành lang, chỉ thấy bóng lưng cao lớn biến mất ở cuối hành lang.

Mộ Dung Danh không nói thêm nhanh chóng phóng ra ngoài, hắn chưa từng thấy Mộ Dung Linh kinh hoảng như vậy, biết rõ vừa rồi người kia rất trọng yếu, cho nên hắn lao ra thời điểm toàn lực triển khai thân pháp, cùng tên rồi cung không có gì khác nhau.

Thế nhưng mà lúc trở lại thì cái mũi tên này lại uể oải cúi thấp đầu, “thôi bỏ đi, hẳn cũng không phải người bình thường. ” có thể làm cho đạt được võ công chân truyền Mộ Dung gia ,Mộ Dung Danh đuổi theo không kịp thì không nhiều lắm, bắt quá những lời này bao nhiêu cũng có chút khoe khoang thành phần...

Mộ Dung Linh nhưng vẫn là ngơ ngác nhìn về phía Dương Quang biến mất, đối với Mộ Dung Danh nói xem như không nghe thấy, trong nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh...

Sau khi điều chỉnh tốt tâm tình , lúc Dương Quang trở lại ký túc xá còn không xem là muộn, Nghiêm Đông mấy người cũng ở tại ký túc xá lên mạng chơi trò chơi, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng bi thảm kêu to, quả thực chính là một bầu gia súc

Thấy Dương Quang vào cửa, Nghiêm Đông cũng không quay đầu lại nói: “Ah Quang, vừa rồi có một mỹ nữ tìm người, đánh điện thoại di động cho người thì không được. ”

Dương Quang buổi chiều bởi vì đi thư viện nên tắt máy, về sau cũng quên mở máy.

Vi Lương quay đầu lại cười nói: “Nếu như là hướng người thổ lộ đấy, vậy vì người vô cớ tắt máy thì cực kỳ bi thương a! ”

Dương Quang nghi ngờ nói: “Mỹ nữ? Người nào a? ”

Tiểu Hoài Thành lúc này mới nói: “Chúng ta cũng không nhận ra, bắt quá hẳn là ngành chúng ta đó. ”

Dương Quang suy nghĩ một chút cũng nghĩ không ra, cũng không quan tâm nó, dù sao nếu có chuyện thì nàng cũng gọi lại.

Vừa nghĩ như vậy thì điện thoại ký túc xá vang lên.

Vi Lương lập tức lên đến bên cạnh điện thoại, vượt lên trước nhận điện thoại, nghe xong hai câu sau thì mập mờ nhìn Dương Quang, học trong điện thoại thanh âm âm nhu nói: ”Xin hỏi Dương Quang trở về rồi sao

” khiến cho ba người da gà nổi như măng mọc sau mưa mãnh liệt hướng ra phía ngoài bốc lên.

Dương Quang tiếp nhận điện thoại, “Xin chào, ta là Dương Quang. ”

Ổng nghe trong truyền đến một thanh âm dễ nghe : “Dương Quang sao? Biết ta là ai không? ”

“Cái này... Có chút khó khăn. ” nghe thanh âm bên trong đã có chút ít biến đổi, hơn nữa cái thanh âm này rõ ràng có chút làm bộ hương vị, cho nên Dương Quang cũng nghe không hiểu.

“Ta là Trữ Hải Cầm, không nhớ sao? ”

“Ah! Nhớ rõ rồi, như thế nào? Có chuyện gì sao? ”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là việc lần trước còn không có cảm ơn người, cho nên muốn mời người ăn một bữa cơm, không biết có thể hân hạnh được đón tiếp người sao? ”

Dương Quang nghe nguyên lai là muốn mời ăn cơm, cũng không có cái lý do gì cự tuyệt, cười nói: “Tốt, có người mời ăn cơm ngu gì không đi? ”

Trữ Hải Cầm thấy dễ dàng như vậy, hết sức cao hứng, “Vậy thì tốt, khoảng sáu giờ ngày mai ta đến lớp tìm người. ”

Dương Quang đáp ứng rồi cúp điện thoại, quay đầu lại phát hiện ba người đều là đem lỗ tai kéo gần điện thoại, tay tuy nhiên vẫn còn trên máy vì tính đánh chữ, bắt quá mấy chữ đánh ra không có nghĩa gì.

Vừa thấy hẳn quay đầu lại thì lập tức quay đầu giả bộ như bề bộn nhiều việc , mà ngay cả ngu ngốc đều có thể thấy được ba người diễn trò.

Dương Quang buồn cười nói: “Làm gì như làm trộm vậy? Chỉ là lần trước ta giúp Quách Sảng lớp hẳn châm cứu một ít nữ sinh, cho nên vì cảm ơn ta mà mời ta ăn bữa cơm mà thôi. ”

Vi Lương lập tức quay đầu, hưng phấn nói: “Nguyên lai là có mỹ nữ muốn lấy thân báo đáp a, chúng ta ah Quang quả nhiên là mị lực vô song ah ~ ”

Dương Quang một cước đem hần từ trên ghế đá xuống , sau đó đi tắm rửa , Nghiêm Đông lại cười ha ha nói: “Ta nhìn ngươi là đốt đèn lồng bên trên nhà xí. ” Tiểu Hoài Thành lập tức phối hợp nói: “Nói như thế nào? ”

“Muốn chết! ” Nghiêm Đông cùng Tiểu Hoài Thành hai người nhìn Vi Lương đang xoa nắn hông cười nói.

Buổi chiều ngày hôm sau vừa mới tan học, Trữ Hải Cầm xuất hiện ở cửa ra vào lớp Dương Quang, nam sinh trong lớp học bắt đầu nóng nảy.

Hôm nay nàng mặc chính là một bộ váy liền áo màu xanh da trời , trên chân mang đôi giày cao gót màu hồng, trên cổ còn đeo dây chuyền màu tím, làm cho da thịt nhìn càng thêm trắng nõn; trên mặt có hóa trang qua, hiển nhiên là trải qua tỉ mỉ ăn mặc, phối cộng thêm nụ cười mê người, quả nhiên so hoa càng đẹp.

Dương Quang dọn dẹp đồ vật, cười đón đi ra ngoài, Lâm Gia thấy người ngồi cùng bàn được một cô gái xinh đẹp hơn mình gọi ra, lập tức quay đầu lại hỏi Nghiêm Đông nói: “Người kia là Dương Quang bạn gái sao? ”

Nghiêm Đông cười đến rất thần bí: “Rất khó nói ah. ”

Lâm Gia nhăn lại lông mi nói: “phải hay không phải, có gì khó nói? ”

Nghiêm Đông ha ha cười nói: “Bây giờ không phải là, bất quá về sau sẽ rất khó nói. ”

Dương Quang cùng Trữ Hải Cầm sóng vai trên đường đi tới.

Trữ Hải Cầm hỏi: “Chúng ta đi ăn cái gì a? ”

Dương Quang cười nói: “Người mời khách, đương nhiên là nghe lời người. ”

Trữ Hải Cầm nghĩ nghĩ mới nói: “Không bằng t đi trường học ”Hàng rào trúc ba” a, như thế nào đây? ”

“Có ăn là được, ta không có ý kiến. ” Dương Quang đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, kỳ thật hần là người rất dễ ăn, bất quá ăn lại không phải rất tinh, yêu cầu không cao, chỉ cần là ăn ngon chính là hần thích , không cần cái gì sắc ,hương vị đẹp.

Kỳ thật nếu nói về thức ăn, càng quý chưa hần là càng ăn ngon, những thứ đắt tiền thực chất là có tính an ủi, tỷ như người ăn phần món ăn một bữa mười vạn , sau đó có thể đối với người bên cạnh nói mỗi ngày ta đều ăn những thứ kia đắt tiền, kỳ thật những thứ này bên ngoài bán vài chục đồng tiền a.

“Nguyên lai người dễ dàng như vậy thỏa mãn à? ” Trữ Hải Cầm che miệng cười khê.

“Thấy đủ thì thỏa mãn thôi. ” Dương Quang cũng học bộ dáng của nàng che miệng cười khê.

Hai người tùy tiện trò chuyện, rất nhanh đã đến hàng rào trúc ba.

Nam An đại học tuy nhiều mỹ nữ, nhưng là đẳng cấp như Trữ Hải Cầm thì không có mấy a, mọi người bởi vì thường xuyên nhìn thấy mỹ nữ, cho nên sẽ không xuất hiện như trong tiểu thuyết vừa nhìn thấy mỹ nữ liền xông tới, nhưng là có nhiều người nghị luận a.

Dương Quang đối với tình huống như vậy xem như là không thấy , đối với thường xuyên cùng Lê Thái Đình loại cao cấp mỹ nữ này sống chung một chỗ mà nói, chuyện như vậy cũng sớm đã thành thói quen, huống hồ hần bản chính là một người không dễ bị ngoại giới quấy nhiễu .

Dựa theo bản thân của hần mà nói , thì là, xem thì xem, chẳng lẽ còn có thể làm người mất đi một miếng thịt à?

Lần này Trữ Hải Cầm đem Dương Quang dẫn tới lầu hai hàng rào trúc ba , Dương Quang là lần đầu tiên đến tầng 2, lên tới đây mới phát hiện ở đây cùng Vi Lương nói cũng không khác nhau mấy, rất là lịch sự tao nhã, đến nơi này có thể nói rõ một cái đạo lý, có thể khoát lác nhưng vẫn dựa theo thực tế đó, bất quá hần nói như thế cũng không phải là lương tâm phát hiện mà là vì về sau có thể làm cho càng nhiều người tin tưởng hần khoát lác mà nhận biết.

Hai người tìm một cái chỗ ngồi gần cửa sổ, mặt đối mặt ngồi xuống.

Trữ Hải Cầm lại để cho Dương Quang đến gọi, hẳn một chút cũng không khách khí, cầm qua menu gọi mấy món ăn nổi tiếng, Trữ Hải Cầm cuối cùng chỉ là bổ sung một chai rượu đỏ.

Rượu và thức ăn dọn ra, Trữ Hải Cầm vốn là cảm tạ Dương Quang lần trước giúp nàng, sau đó hai người hàn huyên tình hình gần đây.

Thấy mặt bàn nhiều đồ ăn như vậy đã đi hơn phân nửa, Trữ Hải Cầm giơ lên chén rượu cùng Dương Quang nhẹ nhàng đụng một cái, nhấp thoáng một cái rồi nói: “Nguyên lai người ăn nhiều như vậy a? ”

Dương Quang cười nói: “Ta lúc nhỏ đói nhiều hơn, cho nên trưởng thành đặc biệt thích ăn, cũng đặc biệt ăn nhiều, bất quá muốn nói bình luận về thức ăn mà nói..., vậy thì không tới phiên ta rồi, những người của các đại gia tộc mới rành về khoảng này. ”

“Người khi còn bé sống rất khổ sao? ”

“Không có, chỉ là ta ở cô nhi viện lớn lên, cho nên ăn không quá no bụng mà thôi. ” Dương Quang tươi cười cũng không có vì chủ đề như vậy mà ảm đạm.

Trữ Hải Cầm nhưng thật giống như đối với cái này rất cảm thấy hứng thú, lập tức hỏi: “Vậy người về sau có hay không người nhận nuôi a? ”

“Không có. Tại sao có thể có người nhận nuôi ta? Khi đó ta rất xấu xí bẩn thỉu a. ”

“Ta nghe nói cô nhi viện kia bị phá hủy phải không? Không ai nuôi người làm sao bây giờ? ” Trữ Hải Cầm hỏi tiếp.

Dương Quang kỳ quái nhìn nàng một cái, nói: “Lúc kia ta đã có thể chính mình nuôi sống chính mình rồi. ”

Trữ Hải Cầm cũng cảm nhận được mình thất thố, lập tức nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, người như vậy có bản lãnh, có nghĩ qua về sau nên làm gì không? ”

“Không có ah, vội vã như vậy làm gì, ta mới là năm thứ nhất đại học thôi. ” Dương Quang cười nói.

“Cũng không thể nói như vậy a, rất nhiều người đều là đại học thì bắt đầu sự nghiệp của mình rồi. Như thế nào đây? Nếu như người có chủ ý..., ta nói không chừng có thể trợ giúp người nha. ” Trữ Hải Cầm thăm dò nói.

Dương Quang cười cười, vừa muốn nói chuyện, điện thoại di động của mình vang lên, Dương Quang nói một tiếng xin lỗi tiếp di động .

“Này, Thái Đình tỷ có chuyện gì sao? ” là Lê Thái Đình gọi điện thoại tới.

“Ah Quang, người ở đâu đâu vậy? ” thanh âm ôn nhu của Lê Thái Đình theo ống nghe truyền tới.

“Ta cùng Trữ Hải Cầm đang dùng cơm đây này. ” Dương Quang một điểm giấu diếm ý tứ đều không có, việc về Trữ Hải Cầm cũng đã nói với Lê Thái Đình.

“Hừ, nguyên lai chạy tới cùng mỹ nữ ăn cơm! Vốn còn muốn buổi tối hôm nay mời người ăn cơm đấy! ” Lê Thái Đình nói lời này lộ ra một ít ề ảm mùi vị.

“Như vậy ah, vậy thì thật là lỗ lớn rồi, người sớm một chút nói nha, ta sớm biết như vậy thì hôm nay ai mời cũng không đi a. ” nói xong hướng Trữ Hải Cầm cười nhìn, Trữ Hải Cầm cũng cười đáp lại.

“Hừ, người nói cũng hay a. ” Lê Thái Đình vốn giúp Dương Quang việc làm, hứng thú bừa bừa gọi Dương Quang đi ăn cơm thuận tiện nói cho hắn biết tin tức này, thật không ngờ đã ăn, hơn nữa cùng một mỹ nữ a, tuy nói Dương Quang không có gì sai, nhưng là Lê Thái Đình chỉ có người khác mời nàng không có nàng mời người khác ăn cơm , đối với điểm này vẫn sẽ có một chút khó chịu, nhưng mà đối với Dương Quang nàng lại không phát ra cái gì tức giận, bị hắn câu nói đầu tiên liền xong rồi.

Dương Quang nghe giọng nói của nàng hòa hoãn, biết rõ nàng cũng không phải là thực tức giận, nói: “Chúng ta ngày mai cùng một chỗ ăn có được hay không, bất quá vẫn là người mời ah. ”

Lê Thái Đình “phụt” cười nói: “Quý hạp hỏi, vẫn không quên ta mời khách a! Tốt rồi, ngày mai thì ngày mai mời. ”

“vậy thì tốt, chuyện cụ thể buổi sáng ngày mai chạy bộ lại thương lượng. ”

“Vì cái gì buổi sáng ngày mai nói? Người muốn đi cùng mỹ nữ có đúng hay không? ” Lê Thái Dĩnh cố ý bất thiện nói.

“Đúng vậy a, mặc dù là nàng mời ta, nhưng là ta cũng không thể quá thất lễ a. ” thật không ngờ Dương Quang thật đúng là dám nói.

Lê Thái Dĩnh còn là lần đầu tiên nghe được có nam nhân dám tại trước mặt nàng nói muốn đi cùng một mỹ nữ khác đây, nhưng là đối với Dương Quang nói như vậy, cũng không thấy tức giận, ngược lại cảm thấy hắn rất chân thành, bất quá một chút ê ẩm vẫn phải có, cho nên quyết định muốn nho nhỏ trừng phạt hắn một phát.

“Tốt! Vốn có một tin tức tốt muốn nói cho người, hiện tại ta không nói cho người , chính người từ từ ăn a, hừ. ”

Dương Quang buồn cười nói: “Tin tức tốt? Tám phần là giúp ta tìm được việc làm a. ”

“Người... Làm sao người biết hay vậy? ” Lê Thái Dĩnh lại càng hoảng sợ, tin tức này nàng cũng là vừa vặn mới được đây.

“Đương nhiên là chúng ta lòng có linh tê rồi. ” Dương Quang cười hắc hắc nói, “Tốt rồi, đợi lát nữa ta lại gọi cho người , trước như vậy a. ”

“Tức chết người đi được... Vậy được rồi, đi cùng tiểu mỹ nhân của người a. ” Lê Thái Dĩnh cũng không phải không biết làm người, chỉ là đối với Dương Quang, khó tránh khỏi có nhiều một ít tiểu tính tình, cuối cùng còn muốn sắc hắn một câu.

47. Chương 47: Đau Khổ Lê Thái Dĩnh

Tại đây mặc dù gần trường học , nhưng khách hàng không phải tất cả là người có địa vị, rất nhiều người bình thường cũng đến đây ăn, có những cô gái trên cổ đeo trang sức ghánh đua nhau về sắc đẹp, thoát nhìn không phải thiên kim thể gia thì là hào phú .

Những người này tố chất tự nhiên đều rất cao, ít nhất sẽ không phát sinh vũ bần mắng to phục vụ như tại hàng rào trúc ba lúc trước , hoàn cảnh đẹp và yên tĩnh, ở chỗ này ăn cơm sẽ làm cho người ta thích thú, Dương Quang trong nội tâm nghĩ như vậy.

Lúc này trong nhà ăn đã có một nửa người, thấy một cô gái xinh đẹp tuyệt trần cùng một người mặc một bộ quần áo thoải mái không hợp phong cách tại đây sóng vai đi đến, đều đang nhao nhao suy đoán hai người kia quan hệ. Người nam kia tuy khuôn mặt tươi cười thân thiết, hơn nữa toàn thân tản mát ra một loại khí chất thân thiết ôn nhu , nhưng là cùng như vậy cực phẩm mỹ nữ vào, bọn hắn đều tình nguyện xem như tiểu tử ngốc —— Dương Quang vậy đáng yêu khuôn mặt có đôi khi hoàn toàn chính xác đang cười ngây ngô. Cho nên chính bọn hắn trong lòng đem Dương Quang thành đệ đệ của cực phẩm mỹ nữ rồi.

Trên thực tế, Lê Thái Dĩnh là cố ý không báo cho Dương Quang thay quần áo, ý định đối với hắn áp dụng một trả thù nho nhỏ , ai bảo hắn ngày hôm qua ước hẹn cô gái khác mà không phải là nàng!

Có thể nàng hoàn toàn thật không ngờ Dương Quang ăn mặc như vậy thoải mái tiến vào nhà hàng sang trọng như vậy, vậy mà không có một điểm nhăn nhó bất an, hơn nữa thần thái khá tốt như chính mình mang áo vét sang trọng.

Dương Quang xem những ánh mắt khinh bỉ của người khác như không thấy, cùng Lê Thái Dĩnh ngồi ở gần cửa sổ.Cửa sổ được bao bọc bởi một khối khối rất lớn thủy tinh, từ bên trong có thể nhìn ra bên ngoài nhưng là bên ngoài không thể thấy được bên trong.

Nhân viên phục vụ cầm menu tới, không đợi hắn hỏi, Dương Quang đã đem menu cầm tới, một bên lật xem vừa cười đối với Lê Thái Dĩnh nói: “Người mời khách mà nói ta có thể tùy tiện chọn ah. ”

“Vốn chính là muốn cho người gọi chút na, nhìn người bộ dáng gấp gấp như vậy. ” Lê Thái Dĩnh tức giận nói, “Ta ngược lại muốn nhìn người có thể gọi được món gì ngon. ”

Dương Quang cười cười giống như nói người chờ nhìn a, sau đó lập tức quay đầu đối với nhân viên phục vụ nói: “Người có cái gì tốt giới thiệu không vậy? ”

Lê Thái Đình thấy hần vô lại như vậy, lại là vừa tức giận lại vừa buồn cười .

Đẹp trai nhân viên phục vụ cung kính giới thiệu mấy món ăn nổi tiếng, Dương Quang một bên gật đầu một bên đem nhân viên phục vụ giới thiệu đều nhớ đến trong đầu, sau đó ở bên trong chọn lấy sáu món đồ ăn.

Lê Thái Đình trừng to mắt nói: “Người không phải như vậy lãng phí a? Tại đây đồ ăn nhưng thật đắt đấy!”

Dương Quang bữu môi cười nói: “Ăn không hết hôm nay ta mời. ”

“Thật sự? Đây chính là người nói nha. ” Lê Thái Đình cười giongsh như một tiểu hồ ly, sau đó quay đầu đối với nhân viên phục vụ nói: “Lại muốn một điểm cái tạc gà (tui cũng không biết là món gì nữa), Ân, còn có một chai rượu đỏ. ”

Dương Quang nhìn nàng giống như tiểu hồ ly thập phần vui sướng, một điểm ngăn cản cũng không có.

Lê Thái Đình thấy hần không phản đối, còn cười mỉm nhìn mình, ngược lại ngồi không yên, nghi ngờ nói: “Ta muốn thế nhưng mà một chỉ tạc gà ah, người xác định là người không ngăn cản ta sao? ”

Dương Quang cười lắc đầu, nói: “Người không có cùng ta ăn mấy lần cơm cho nên ta tha thứ cho người vô tri, bất quá trải qua lần này giáo huấn, ta hi vọng người phải hiểu, người, là không nhìn tướng mạo ~ ”

“Tốt, ta nhìn người như thế nào ăn! Hừ, đợi tý nữa người không muốn quit nợ ah. ” Lê Thái Đình thấy Dương Quang cười lắc đầu trong nội tâm không thể ức chế sinh ra xúc động muốn hung ác cắn hần một ngụm !

Chỉ chốc lát đồ ăn được đưa lên, Dương Quang mặc dù dễ ăn, lại không rượu chè ăn uống quá độ, hần vẫn ăn bình thường, chậm rì rì bắt đầu ăn.

Cùng Lê Thái Đình khẽ chạm chén rượu, nhẹ nhấp một miếng rượu, Dương Quang nói:

“Thái Đình tỷ, người không phải nói đã giúp ta tìm việc làm sao, hiện tại có thể nói a ”

Lê Thái Đình nói: “Ân, có hai cái, người nhìn xem cái nào có hứng thú. Một cái là máy vi tính nhân viên quản lý còn có một là trường học trong phòng bể bơi nhân viên quản lý, thế nào, muốn cái nào? ”

Dương Quang cười nói: “Thật tốt, lại vẫn hiểu được tuyển. Ha ha, tìm được cũng không tệ rồi, có một làm lão sư tỷ tỷ còn coi như không tệ! ”

Lê Thái Đình liếc hần một cái nói: “Hiện tại mới biết được ta tốt? Nói ah, đến cùng chọn cái nào, ta còn muốn trả lời cho người ta đây. ”

Dương Quang nói: “Tùy tiện, nhân viên quản lý bể bơi đi. ”

Lê Thái Đình nghi ngờ nói: “Ân? Ta còn tưởng rằng người sẽ chọn máy vi tính nhân viên quản lý , như thế nào? Đối với máy vi tính phản cảm rồi hả? ”

“Nào có, ta muốn mới mẽ một tý. ” Dương Quang ha ha cười nói.

Lê Thái Đình lại lập tức nói tiếp: “Cái kia đi đồng chí quán bar kiêm chức người có hứng thú hay không? ”

Dương Quang: “...”

Dương Quang đang chuẩn bị phản bác, một nam nhân thân sĩ đi đến trước bàn của hai người, áo mũ chỉnh tề, hình dáng đường đường.

Hần trước đối với Lê Thái Đình phô bày một cái tự nhận là rất mê người rất có tính sát thương đối với phụ nữ tí mỉm cười, sau đó nói: “Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta có vinh hạnh có thể mời người ăn tối cùng ta không? ” hoàn toàn không thấy Dương Quang tồn tại.

Lê Thái Đình sắc mặt lập tức tự chìm xuống , có chút nhần lại lông mi, lạnh lùng nói: “Ta không có hứng thú. ”

Người nọ còn muốn nói chuyện, Lê Thái Dĩnh lập tức chặn, lấp, bịt đi nói: “Ta cũng không có hứng thú biết rõ tên của người, tiên sinh xin cứ tự nhiên a. ”

Người nọ gặp Lê Thái Dĩnh thái độ kiên quyết, đành phải hậm hực đã đi ra.

Dương Quang cười mỉm nói: “THái Dĩnh tử, người vừa rồi Ổi cool vãi hàng. ”

Lê Thái Dĩnh trừng mắt liếc hắt một cái, hừ một tiếng nói: “Người còn không biết xấu hổ nói, chính mình bạn gái bị người đến gần vậy mà không nói một lời. ”

Dương Quang cười nói: “Ah? Nguyên lai ta cần phải muốn lên tiếng đấy sao? Cái kia tốt, muốn còn có người lại đến ta tự xuất mã tốt rồi. ”

Lê Thái Dĩnh lập tức cười nói: “Người nói ah, để tý nữa nhìn người thể hiện. ”

Dương Quang cười nói: “Thật không ngờ loại trường hợp này còn có người đến gần. ”

Lê Thái Dĩnh tức giận nói: “Loại trường hợp này mới nhiều a. ”

Dương Quang nói: “Ta xem là Thái dĩnh tử mị lực không thể địch nổi a, ha ha. ”

Trên thực tế loại trường hợp này đến gần tuy không ít, nhưng nhìn đến có bạn trai tại còn dám đến gần thật đúng là không nhiều lắm, lần này ngoại trừ Dương Quang thoát nhìn tựa hồ so sánh dễ khi dễ , trọng yếu nhất là Lê Thái Dĩnh tuyệt đại tao nhã.

Dương Quang khí chất tuy rất tốt dung nhập tại đây hào khí, nhưng những người khác xem ra còn non nớt không xứng với Lê Thái Dĩnh như vậy tuyệt đại giai nhân, đương nhiên là muốn chính mình ra tay.

Lê Thái Dĩnh vừa cười vừa nói: “Cái kia còn phải nói. ”Lập tức lại có hai người không có mắt đi đến.

Lần này là hai người cực kỳ thân sĩ a? Dù sao dạng chó hình người đấy, có lẽ là vừa mới nhìn đến tuổi trẻ mao đầu tiểu tử đã ăn con ba ba, cho rằng thành thực mỹ nữ cần phải thích chính là loại hình của bọn hắn a?

Nhưng mà rất hiển nhiên Lê Thái Dĩnh đối với thân sĩ hoặc không có thân sĩ cũng không có hứng thú, nàng có hứng thú chỉ là Dương Quang như thế nào giúp nàng đánh con ruồi.

Chỉ nghe Dương Quang nói: “Hai vị tiên sinh có chuyện gì không? Tại đây do ta phụ trách, có chuyện gì hướng ta đã nói rồi. ” vừa nói còn bên cạnh đem một đầu long tôm nhét vào trong miệng, thật khó cho hắn còn nói rõ ràng như vậy.

Hai trung niên thân sĩ đem lông mày đều nhíu lại, nghi hoặc nhìn Dương Quang liếc, hắt một người trong chằm chằm vào Dương Quang nói: “Người phải.. ? ”

Dương Quang cười nói: “Ta là bạn trai của nàng, nếu như các người muốn mời bạn gái của ta cùng đi ăn tối, ta xem thì không cần, chẳng qua nếu như là muốn tiền đưa nàng lễ vật lời mà nói..., ta ngược lại có thể thay nàng nhận lấy trước. ”

Vừa nói hắn vẫn không quên nhấm nuốt trong mồm ngon tôm hùm thịt, nói xong còn phi một tiếng nhổ đầu tôm.

Hai người nghe xong Dương Quang nói thì sinh ra một cổ xung động rất không thân sĩ đánh hắt, thực tế thấy Dương Quang vừa ăn tôm hùm một bên cười bộ dạng, quả thực rất không xem ai ra gì, mắt chó xem người a! Vì vậy người chưa nói chuyện rất tức giận mà nói: “Tiểu tử khổ người lớn như vậy khẩu khí cũng không nhỏ nha, người có biết hay không chúng ta là ai? ”

Dương Quang nói: “Ta biết rõ ah, các người không phải là kẻ chết đóng vai phụ nha. ”

Người lúc đầu nói chuyện có chút cà lăm nói : “Người, người, người, cũng dám nói ta, ta, chúng ta là chết, chết, chết...”

Kẻ Chết đóng vai phụ vẫn chưa nói xong Dương Quang tự tiếp lời cười nói: “Đúng vậy, các người tự là một đả thi. ”

Hai người thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Tức giận đến mặt đều tái rồi, lửa trong lòng dâng lên, thích thú quyết định hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đánh hấn ẹ hấn cũng nhận không ra.

Dương Quang lại bỗng nhiên tản mát ra một khí tức làm cho người ta run sợ, thản nhiên nói: “Ta không quản các ngươi là ai, cũng mặc kệ ta là nàng bạn trai hay là nàng bao dưỡng tiểu bạch kiểm, các ngươi đồng dạng một điểm cơ hội đều không có! Từ đầu tới đây lẩn chạy về chỗ đó! ”

Nhàn nhạt trong giọng nói để lộ ra lãnh ý.

Hai người hiển nhiên không thể tiếp nhận Dương Quang bỗng nhiên theo một cái chỉ biết ăn long tôm (sợ vãi hà~~) biến thành một người cường giả, mồ hôi lạnh chảy xuống, xác định mình cũng không chống chịu được khí tức lạnh như băng kia, đành phải nói một câu “tiểu tử mày đợi đấy” sau hậm hực đi rồi, liền ngay cả Lê Thái Dĩnh cũng không dám nhiều hơn nữa liếc mắt nhìn.

Lê Thái Dĩnh một mực mỉm cười nhìn Dương Quang biểu diễn, nghe Dương Quang nói mình là hấn bạn gái, cho dù biết rõ Dương Quang tại nói hư nói vượn, trên mặt vẫn là không khỏi đỏ lên, qua một hồi mới phục hồi lại.

Chờ bọn hấn vừa đi Lê Thái Dĩnh lập tức “PHỤT” cười ra tiếng, nói: “Còn bao dưỡng tiểu bạch kiểm đây này! Thiết thời người ngĩ ra! ” nói xong trả lại cho Dương Quang một cái mê người ánh mắt, khiến cho những người xung quanh hồn phi phách tán, đoán chừng nếu như là chính diện đánh trúng, khả năng trực tiếp sẽ làm tai nạn chết người .

Dương Quang biến trở về nguyên lai cười ngây ngô bộ dạng nói: “Ta vừa mới có phải hay không rất khốc?”

Lê Thái Dĩnh cười nói: “Đúng vậy, có ta một nửa công lực rồi. ”

Mới vừa dứt lời thì có 2 người tới Xem ra đầu năm nay người văn minh không nhiều lắm, là chân chính còn có chút hài lòng còn chưa tính, thế nhưng mà Dương Quang hai người thấy thế nào đều cảm thấy người tới mát vẫn tương đối mát đấy, tốt sẽ không có bao nhiêu dính bên cạnh rồi.

Lê Thái Dĩnh lần này là giận thật à, đến cùng có hết hay không à? Ngẩng đầu lên liền trực tiếp mắng: “Các người đến cùng...”

Đáng tiếc chỉ nói bốn chữ thanh âm của nàng tựa kết một tiếng dừng lại, sững sốt một hồi lâu mới kinh ngạc nói: “Lê lạc Phong, Lạc Hồng? ”

Nguyên lai đến hai người lại là đệ đệ cùng muội muội.

Lê Lạc Phong một thân màu đen áo da, tóc dài xõa xuống, tăng thêm tuấn mỹ giống như khuôn mặt nữ nhân, nếu hấn hiện tại không ngậm một miếng thuốc, ánh mắt ngả ngớn, toàn thân tản ra chính là một loại quý tộc chán chường khí tức, thật đúng là làm cho người ta hiểu lầm là một cái nữ nhân xinh đẹp.

Mà lê lạc hồng lúc này lại thay đổi lần trước người can đảm tác phong, một thân nhợt màu đỏ nhợt váy liền áo, trên mặt một tia vũ mị chi sắc cũng không có, xấu hổ cúi đầu, hai tay vén đem nắm bộ dạng muốn nhiều thực nữ thì có nhiều thực nữ, tốt như lần trước người kia cùng nàng một chút quan hệ đều không có, nếu là nàng đi tranh cử, nói không chừng thật đúng là có thể cái đó cái gì bóng dáng trở về.

Lê Lạc Phong phun ra một miếng thuốc, khẽ cười nói: “Lê Thái Dĩnh ah Lê Thái Dĩnh, lâu như vậy không thấy, người vậy mà đã sa đoạ đến bao dưỡng tiểu bạch kiểm tình trạng rồi, chúng ta Lê gia có người người như vậy thật đúng là có đủ mất mặt! ”

Đoán chừng hiện trường rất nhiều người đều đem làm Dương Quang là dựa vào Lê Thái Dĩnh ăn cơm a, đương nhiên ngoại trừ mới vừa rồi bị Dương Quang đuổi hai người kia. Tuy nhiên Dương Quang hiện tại thật là tại ăn Lê Thái Dĩnh cơm...

Dương Quang nghe hấn nói như vậy, trong mắt tinh quang lóe lên, vừa muốn nói chuyện thì thấy Lê Thái Dĩnh ánh mắt, đó là khẩn cầu hấn không muốn nhúng tay ánh mắt... Dương Quang đành phải lại từ từ ngồi xuống, tiếp tục cùng tôm hùm solo.

Lê Thái Dĩnh nói: “Các người làm sao tới rồi hả? Các người đã hiểu lầm, sự tình không phải như thế, ta cùng ah quang...”

“Không cần phải nói rồi, chẳng lẽ chúng ta không có mở to mắt con người sao? ” Lê Lạc Phong lạnh lùng khề hừ cắt ngang nàng nói.

Lê lạc hồng tiến lên một bước, té thanh té khí mà nói: “Tỷ tỷ thật là hơi quá đáng một ít, muốn nam nhân ta tùy tiện đều có thể giúp người tìm một đánh, cần gì phải như vậy đây này? ” trên mặt biểu lộ tao nhã, nói ra mà nói lại tràn đầy châm chọc.

Tại trong mắt nàng, trường Dương Quang như vậy ngoại trừ lẫn lộn chí quán bar, duy nhất tiền đồ thì ra là đem làm tiểu bạch kiểm rồi. Thật tình không biết nàng lão ca cùng nhân yêu cũng không có gì khác nhau, nếu không có còn có mấy cái tiền tiêu, đoán chừng sớm đi Thái Lan đổi giới cho xong.

Dương Quang nhìn đôi nam nữ này, trong nội tâm cười lạnh, rốt cuộc tìm được một ít Lê Thái Dĩnh trong nhà tình huống.

Lê Thái Dĩnh nghe xong lời của muội muội vậy mà không có bất kỳ phản bác, chỉ là cúi đầu vẻ mặt tinh thần chán nản, vừa rồi tỉnh táo tự nhiên, lời lẽ phong hành bộ dạng không còn sót lại chút gì.

Hai người nói xong, một bên cười lạnh một bên quay người đi nha.

Dương Quang xem Lê Thái Dĩnh hiện tại bộ dạng, trong nội tâm đau nhói, nhưng vì đạt được một ít manh mối không thể không thăm dò nói: “THái Dĩnh tỷ, người... Giống như cố ý nhần nhện bọn họ? Vì cái gì người không...”

Lê Thái Dĩnh ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười nói: “Ah Quang, không nên hỏi được không nào? ”

Dương Quang thấy nàng hiện tại không muốn nói, đành phải thôi, nói sang chuyện khác: “Tốt, Thái Dĩnh tỷ ta ăn xong rồi , có phải hay không nên tính tiền rồi hả? ”

Dương Quang muốn đem lực chú ý của nàng chuyển tới đồ ăn bên trên. Đáng tiếc Lê Thái Dĩnh hiện tại tâm loạn như ma, chỉ là khề gật đầu, gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Hai người ăn xong bữa tối trong không khí không thoải mái.

Dương Quang đem Lê Thái Dĩnh đưa đến cửa ra vào ký túc xá , trên đường đi hai người đều không có mở miệng.

Lê Thái Dĩnh đem cửa mở ra, Dương Quang hỏi: “THái Dĩnh tỷ, người... Thật không có việc gì sao? ”

Lê Thái Dĩnh giống như khôi phục chút ít, nhưng cười đến vẫn là rất miễn cưỡng, “Ta không có chuyện đấy, người yên tâm đi. ”

Dương Quang nói: “Cái kia tốt, vậy người nghỉ ngơi thật tốt a, buổi sáng ngày mai chạy bộ không nên đến muộn a. ” nói xong cũng muốn quay người.

Lê Thái Dĩnh bỗng nhiên gọi lại hắn, nói: “Ah quang, thực xin lỗi, hôm nay biến thành như vậy...”

Dương Quang mỉm cười nói: “Thực xin lỗi cái gì? Thực xin lỗi mời ta đã ăn quá nhiều sao? Vậy sau này nhiều hơn nữa thực xin lỗi ta một ít cũng không ngại đấy. ”

Lê Thái Dĩnh không có giống bình thường bị trêu chọc cười, chỉ là dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Dương Quang.

Dương Quang hồi trở lại cho nàng một cái sáng lạn đáng tươi cười, nói: “Vào đi thôi, sớm một chút nghỉ ngơi. ”

Thấy nàng gật đầu cười, Dương Quang mới quay người đi thật.

Nhìn Dương Quang bóng lưng biến mất, Lê Thái Dĩnh cũng nhin không được nữa nước mắt chảy xuống, vì cái gì chính mình tỷ đệ tỷ muội quan hệ phải lấy được hôm nay tình trạng như vậy đâu này? Nàng không rõ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-quang-ai-nhan>